

Peter Marstrander's

Dagbogs-optegnelser

fra russetiden og den første studentertid

1829

Den 2^{den} Marts ankom jeg med samtlige studiosi artium A. Uchermann, Wiesner og Møller til Christiania hver i sin kane, og ret på Herremands viis agede vi gennem Byens Gader frem og tilbage, da Ingen af os kunde opfinde det sted hvor han skulde tage ind; indtil jeg endelig fik fat på en Karl, der viiste meg Veien hen tilmit Logi hos Fru Meder, som da boede tæt ved det ofentlige Theater hos Peder Eriksen. – Hos hende logerede allerede en Deel Studerende, nemlig Fr. og Joachim Viss, Studenterne Jensen og Zarbell og Studiosus Medicinæ Wille foruden min tilkommende Contubernal Stud. Med: Koren. – Strax ved Indtrædelsen hos min Vertinde, (?) mig med en Kop Thevand og en god Pibe Tobak – Såsnart Aftenens Frembrud nærmede sig, ledsagede min Ven, Fr. Voss, mig gennem en Deel af Byens Gader, for at jeg, som han sagde, skulde gjøre mig bekjendt hist og her; dog, hvor var det umuligt for en aldeles Fremmed som jeg at kunne orientere sig i en Bye, som denne, hvor alle Gader løber parallelle med hverandre og som er inddelt i Quaterer? – Nei, ikke engang efter 8 Dagers Forløb, som mest hengik med at bese mig om i Byen, formåede jeg at tilbringe mig et nøyere bekjentskab med den, end da jeg første Gang satte Fod på Christianias Gader. – Jeg besluttede derfor, efter disse 8 Dagers Forløb at tage Fat på mine boglige Sysler med det Løfte så snart som muligt at absolvere det, jeg har tenkt at fremlægge til Examen artium. – Ikke heller skuffedes jeg i denne min Beslutning; thi allerede har jeg fra denne Tid af til idag, jeg indvier disse Blade, der for Fremtiden skal upartisk vidne om min Flid og det, hvortil jeg anvendte de svindende Dage, - til denne Dag har jeg gennemlæst 2 Bøger af Xenophons Anabasis, 3de og 4de Bog af Homers Iliade, Halvparten af det prosaiske Hebraiske i Gesenii Læsebog, 20 Ode af Horats Odernes 1ste Bog, 3de Bog af Livius, Catilina af Sallust.

Onsdagen den 1ste April 1829:

Idag Formiddag gennemleste jeg fra 20de til 31de Ode i 1ste Bog hos Horats, blandt hvilke Ode især den meget interesserede mig, hvori Digteren lader Archydas Skygge forestille den reisende søemand Dødens Vished. der

lifeså vel indfinder seg hos de Kloge og Mægtige som hos de Ringe og Uformuende.

Middagsmåltidet blev idag krydret med en hel Deel treffende og bidende Anmerkninger angående L'Abbée, som imod Sædvane havde fåaet en Plads temmelig langt nede ved Bordet, og endog lod seg forlyde at ville sige op, hvis han ei fik Fred ved Spisebordet. – En meget kostelig Personage, der ikke tålte såmeget, især da det Hele reiste seg fra Spøg og aldeles ikke for at fornærme ham! Min Lecture efter Middag var ... Capitler i Xenophons Anabasis 3de Bog.

Også her i Christiania hersker den jeg troer næsten fra Arilds tid, Skik at, som det hedder, narre April. – Således benyttede min Vertinde sig også heraf og bad dem i al Hast at komme og hjælpe hende; thi sagde hun, Wille var pludselig død. – Disse, Joachim Voss og Jensen, der endnu slumrede sødt, der mindst tænkte på den 1ste April og tillige anså Fruens Beretning for ikke aldeles urimelig, da han dagen tilforn var kommen op af en Sygdom, stode i al Hast op af Sengen, trak i den største Forskrækkelse Beenklæderne på sig, toede sig og ilede at komme Fruen til Hjælp.– Og allerede var de komne til Døren, da Joachim Voss erindrede sig, at det var den 1ste April, og således narrede på en ret træffende Måde begav de sig begge aldeles nedslagne over så skammelig at blive narrede, til Hvile igjen.– Også må jeg tilståe, at jeg, til liden Ros for mig selv, troede fuldt og fast at Wille var død, og da de Andre ligesom kom mig i Førkjøbet med at opdage Narreriet, og ingen mærkede at jeg troede det, yttrede jeg mig heller ikke dermed. – Og, til min Ros, var også jeg den Eneste, der ikke blev åbenbar narret April.

Torsdagen den 2^{den} April 1829:

Morgenens Frembrud bragte mig eller, om jeg så må sige, nødte mig til at ståe op, uagtet jeg endnu gjerne havde ofret Søvnens et Par Timers Tid.

Livius skulde i Formiddag være Gjenstand for min boglige Syssel og ved Middags Tider havde jeg gennemlæst med temmelig Opmerksomhed fra 11te til 21te Cap: i 4de Bog, hvilke Capitler for det Meste var temmelig vanskelige.

Efter Middags-Måltidet fandt en temmelig hård og hissig Strid Sted mellem Zarbell og Koren, hvor den første på en satirisk og usømmelig Måde lot Koren vide, at han ei var moden til at indlade sig i Disputatser med Andre. – Striden reiste sig af Noget Frenologien angående, hvori man dog havde stor Sannsynlighed til at troe, at Koren som Stud Med: burde have forskaffet sig større Indsigt, end vi andre. Rigtignok må jeg tilståe at Korens Ressonement var yderst haltende og undertiden intetsigende. Striden endtes med at Koren som tabende trak sig tilbage aldeles vred.

I de første 100 Vers af Homers 9de Bog jeg læste i Eftermiddag, fremstillede fremstillede Digteren på en skjøn Måde Grækernes og især

Agamemnons Sørgmodighed og Rådvidhed, da Achill i Vrede havde forladt Armeen og Troianerne holdt Vagt udenfor Grækernes Leir, Agamemnon rådede til Flugt, men overtalt ved Diomedes Tale, lader han udstille Vagter, anretter et glindsende måltid for de Fornemste og efter at have nydt det modtage de Alle Samtlige Sønnens Gaver. – Mod Aftenens Frembrud gennemlæste jeg det Stykke af Cicero's somnium Scipionis, som jeg skulde have at oversætte til Student Munch. men et Sted fandt jeg aldeles over min Fatte-Evne, hvorfor jeg henendte mig Student Zarbell, i det Håb at han måske kunde rede mig ud deraf; men der blev jeg ei klogere end før. – Endelig fandt Fr. Voss efter lang Tid og mange Forsøg ud deraf. – Stedet var dette:

”Sed ejus temporis ancipitem video quasi fatorum viam. – Nam cum aetas sptenos octies solis anfractus reditusque converterit, dicoque hi numeri, quorum uterque plenus, alter altera de causa, habetur, circuitu nzturali summam tibi (fa-) talem confecerint, in te umum (atque in turum nomen) se (tota) convertet civitas” –

[Cic. Somn.Seip & 4(VI.12) Det i (–) tilføjede er efter prof. Gun. Rudbergs utgave fra 1925.Stykket som er preget av det antikke, geocentriske, verdensbilde lyder i oversettelse sæledes: ”Når dit liv har gjennemløpet (et tidsrum av) 7 x 8 årlige solbaner, og når disse 2 tall – hvorav begge holdes for betydningsfulle, av forskjellige grunne, - ved naturens kretsløp har nådd den sum, som er bestemt for dig ved skjebnen, da vil hele staten vende sit blikk mot dig og dit navn”] (Oversatt ved Lektor Finn Marstrander, juni 1928,)

Fredagen den 3de April 1829:

Med største Interesse gennemlæste jeg idag fra 101 til 430de Vers af Iliadens 9de Bog . – På en sære skøn og treffende Måde har Digteren i disseVers nærmet sig temmelig nær til Naturen og aldeles skildret sin Tidsalders Aand.

Han fremstiller i disse Vers hvorledes Agamemnon, bragt i yderste Nød, lader sende Herolder til Achilles, for at de i en Herlighed af gaver kunde bøie Achilles's vredagtige Sind. – Achilles der nu hverken vil mottage disse Gaver, ei heller Briseis, der også blev ham tilbudt, går løs på Agamemnon i de mest skjærende og hårde udtryk, lader sig ei bevege ved de Udsendtes Bønner, men lader dem tvertimod vide at Agamemnon selv kan sørge for at forsvare sig og sine Grækere fra Troianernes Anfald; han havde i Sinde ved den følgende Dags Morgenrøde at seile tilbage til sit Hjem. – Så heftig var vreden i Achils Bryst over at Agamemnon havde berøvet ham hans Seierspriis, den skjønnne Briseis!

Også på Xenophon prøvede jeg et par Timers tid, men dels fordi den var temmelig vanskelig i det Capitel, jeg tænkte at gennemlæse , dels fordi jeg var temmelig udmattet efter den idelige læsning den hele Dag, forlod jeg den strax igjenog tog fat på en Deel Noveller af Napoleon. – De var 3 i Alt, nemlig: Herrens Ret til Brudenatten, Barbarossa og Blodhævnen, af hvilke den 1ste og sidste var i høy Grad gysende og for Menneskeligheden aldeles afskrækkende. –

I den første, hvorledes Herren havde Ret til, når Nogen ægtede en af hans Slavinder, at dele Seng med Bruden første Nat, og derefter, og først derefter fik Brudgommen Adgang til hende; i den Sidste, hvorledes det pålagdes Enhver, når en af hans Slægtninger myrdedes af en Anden, da at fuldføre den Myrdedes Hævn over hans Banemand eller hans Slægtninge; ja denne så afskyelige Blodhævn udsendte endog sine Pile mod aldeles uskyldige Børn og Fruentinne.–

Lørdagen den 4de April 1829:

Hos Student Munch blev jeg i Formiddag gjort opmærksom på i min latinske Stiil på to yderst store og kun af den høieste Grad af Skjødesløshed sig reisende grammatikalske Feil; jeg havde nemlig brugt det latinske Ord amor som Feminin og eloquentia som Masculin. – Jeg rødmede i høieste Grad, da han gjorde mig opmærksom derpå, og skammede mig over, at jeg, der tænkte at fremstille mig til Examen artium, kunde begå slike feil; hvorfor jeg da alvorligen foresatte mig aldrig at lade Skjødesløshed og Ligegyldighed føre Pennen ved mine skriftlige Udarbeidelser. – Slutningen af det, jeg af Xenophon vil fremlegge til Examen art., nemlig 4de og 5te Capitel af 3de Bog, gennemlæste jeg og ved min Tilbagekonst fra Munch, der formedelst deres Vanskelighed og indviklede Constouctioner hendrog den hele Formiddag og en Deel af Eftermiddagen.

Efter Middagsmåltidet opvartede den disputeersyge L'Abbée med en Disputatse; hans Contrapart var den Stakkel Koren, min Contubernal, der for det Meste altid er Gjenstanden for plumpe og ofte pøelaktige Udtryk. – Kampen var såre svar og førtes med Varme på begge Sider, og da den troskyldige L'Abbée ei engang mærkede at de Nærværendes Latter yttrede sig på hans mest intetsigende Resonnements Bekostning, men troede at Koren var Gjenstand for den, stred han med endnu større Interesse og forfulgte sin tilsynelatende Seier i en Tid af 2 timer med de i hans Hjerne mest udsøgte og, efter hans Dom, meest vittige indfald.

Dog må jeg tilståe at den gode L'Abbées Anmærkninger vare som oftest under al Kritik og Korens, eftersom Sagens Godhed hældede mest til ham, dog mere træffende og passende på L'Abbé. –

Koren forlod Valdpladsen. og L'Abbée ansåe på Grund deraf Seieren for sin. – Det jeg meest forundrede mig over ved den hele Diputatse, var at man over en aldeles ubetydelig Ting kan disputere så længe og brede sig så udover så mange aldeles uvedkommende Ting.– Det, der lagdes til Grund for Striden var, tænk en gang, – en Tobaks=Skråe, som Koren berettede at Stud: Med Qvale havde på en af de medicinske Forelæsningene kastet lige i L'Abbées Ansigt. –

Fra denne ubetydelige Ting udbredte de sig over mange Andre, som: intellektuelle Evner, Phrenologie etc: – Efter at Koren havde forladt denne strid, forsikrede L'Abbée os om at ville fortsætte den imorgen ved Middagsbordet og slåe Koren aldeles af Marken. – Sancta Simplicitas!

Af Homers 9de Bog i Iliaden læste jeg omtrænt 100 Vers, hvori Digteren. på en herlig Måde og aldeles Naturen tro, lader den gamle Phoenix, der var iblandt de fra Agmemnon til Achill Udsendte, fremstille for Achill der aldeles ikke var at bøie til forsonlighed, hvorledes han (Phoenix) havde draget Omsorg for ham i hans spædestes Barndoms=Alder, da Fdaren Peleus overdrog hans Opdragelse til ham. – Selve Guderne, siger han, lade sig bøie ved Gaver og udsone ved venlige Ord.– Herved håpede han at kunne bøie ham, men om hans Ønske blev opfyldt af Achill, fik jeg iaften ikke nu erfare, thi Midnats=Klokkens Slag fordrede at jeg skulde nyde Søvnens Gaver.

Søndagen den 5te April 1829:

Uagted det idag er Søndag og med Rette burde, efter den svundne Uges uophørlige Arbeide, have været fritaget for boglige Sysler eller i det Mindste, der vedkom Exam: Art:, så kunde jeg dok ikke holde mig fra at tage fat på dem, især da jeg ønskede at fåe et vist Pensum færdig idag, nemlig 9de Bog i Homers Iliade og 1ste Bog af Horats Oder. – Homer valgte jeg til Formiddags Læsning, Horats til Eftermiddags. – Jeg fik derfor vide i de Vers av Homer, som forekom under Læsningen, at Achill aldeles ikke lod sig bøie av Phønix' Tale, hvorover de Udsendte drage tilbage til Agamemnon, men hun forblev hos Achill. – Agamemnon og de Øvrige bleve meget rådville, men udsatte dog alligevel Forposter og adløde derpå Søvnens Fordringer. –

En Fortsættelse af Disptatsen imellem Koren og L'Abbée fandt ikke Sted idag ved Middagsbordet, da den Sidste ei indfandt sig (dog ikke af Frygt for totaliter at blive slaget), hvorfor det sam(t)lige Personale udsatte sine Forventninger til imorgen.—

De sidste 5 Oder i 1ste Bog af Horats fandt jeg ret skjønne, men og tillige nogle af de Vanskeligste jeg havde læst.—

Henimod Aftenen kom Studiosus theologiae Hans Moss ret som en Stormand agende i en Vogn med 2 Heste for og holdt stille udenfor Gårds=Døren for at ledsage Fruens Datter Claudina, til Dans i Hotel du Nord, med hvem hun var inviteret; dog fængslede hun i al Pragt og Pynt langt fra så meget som hun, der hjalp hende i at iføre sig Høitids=Dragten, nemlig en vis Jumfru Smidt, der med et skjønt Udvortes forbandt det mest indtagende Væsen.

Da det lakkede mot Aftenen lærde Ege mig med sin Nærværelse og havde vi en temmeliglang Samtale hvis Mål var den syttende Mai.

Mandagen den 6te April 1829

Livius, der sedvanlig forvolder mig Hovedbrud, når jeg læser den. kostede mig også megen Umage i Formiddag blot i de 10 Capitler jeg læste.—

Dog ligesom Glæden forædler og forhøier dens Fryd, der nyder den, jo mere besværlig Veien til den var, således bragte også Glædens Budskab mig, efter overstanden Møje, Efterretning fra Forældre og Sødskende tilligemed Remissa fra Hagelsteen på Banken hersteds stor 50 Spd. –

Den forønskede Fortsættelsen av Kampen imellem L'Abbée og Koren fortsattes idag ved Middagsbordet, og det med den varmeste Iver foreenet med det øvrigePersonalets Anmærkninger. – Striden tiltog alt meer og meer eftersom Djærved og Hissighed førte Ordet. Da Koren retirairerede ind i sit Værelse, blev kampen ført der og det med den største Varme, den hidtil var blit ført med, så at det endog næsten var kommet til Håndgemænge, da Koren retirairerede aldeles ud af Huset. Denne måtte desuden tilbagekalde Adskilligt af hvad han havde sagt og L'Abbée som den. der beholdt Valdpladsen, ansåes fuldkommen for at have vundet Seieren. –

Efter fullendt Dagsværk, blev jeg anmodet af Fruen at tage Deel i et Partie Femkort, hvorved vi blev siddende lige til Midnat. Dog vi spillede ei om Penge, nei, Gevinsten var skjønne Piger, som vi efter Behag fremstillede. Af alle de Spil, vi spillede, vandt jeg kun to, og de Piger, som da faldt i min Lod, vare Frøken Stibolt og Frøken Sørensen, hvilke begge jeg aldrig har seet, men som skulde være meget Skjønne. – Den der gik bort med de Fleste og Skjønneste var Koren, hvorfor han da ret fornøide sig. Efter sluttet Spil kastede jeg mig i Søvns Arme, for at samle fornyet Styrke til den følgende Dags Arbeide.

Tirsdagen den 7de April 1829:

Med stor Lyst og uden synderlig Vanskelighed læste jeg i Formiddag Samsons Historie forsåvidt den er indført i Gesenii hebraiske Læsebog, og forekom da også alle hans Heltegjerninger, som han udøvede.

Også idag ved Middags=Bordet søgte nogøe af Personalet at opvække den tilendebragte Kamp mellem Koren og L'Abbée, men da den nu alt for ofte var gjentaget til at den skulde interessere Noget, faldt dette Forsøg bort. Henimod Aftenen erfarede jeg at Fruen hadde invitered en Deel Personer, som vare Just og Hans Moss, Stud.Med Korhen og Jomfrue Smidt. Jeg kan tænke at dette Gjæstebud holdtes for H. Moss til Gjengjæld fordi han for nogle Dage siden havde havt Fruens Datter med sig som Dame til Dands i Hotel du Nord.

Aftenen tilbragtes med Kortspil og jeg nødtes da også at tage Plads og det lige overfor den yndige Jomfru Smidt, hvis venlige Smiil bortvendte min Opmærksomhed fra Kortet til hende. Ei heller forhindrede dette Spillets ordentlige Gang fra min Side; thi dels var det uden allerringeste Gevinst vi spillede, dels tillod de Andres Uopmærksomhed mig at fæste større Opmærksomhed på hende end på Kortet. Også kunde man i Aften see, hvor Magt Elskov har på den, hvis Barm er truffet af dens Pile; thi Joachim Voss, hvem man siger står på en særegen venskabelig Fod med Claudina Meder som også jeg ofte har erfaret Sandheden af, viste i hele Selskabets Nærværelse den

mest usømmelige LigeGYldighed der yttrede sig såvel i hans hele Adferd som især i hans Ansigts=Miner, der tydelig røbede Jalousie og Misfornøielse med at Fruen gjorde så meget Væsen af H. Voss, der maskee kunde blive engang i Tiden hans farligste Medbeiler. At jo Selskabet mærkede dette var klart nok, ja endog hans Elskte udlod sig inde i sit Kammer med adskillige Udtryk, der satte ham i Classe med en Uopdragen og Lunefuld. Dette var ei vanskelig hverken for mig eller min Contubernal at høre, da hennes Kammer støder tæt til vores Værelse, og da tillige et opbragt Gemyt over hans Adferd iaften gav hende Ordene i en tydeligere Tone, end hun burde. Visseligen tænkte hun ikke på at Andre skulle høre disse hendes Udtryk.

Onsdagen den 8de April 1829:

Som aldeles Noget Nyt læste jeg idag 1ste, 2^{den}, 3de, 6te og 7de af 2^{den} Bog hos Horats. Formedels deres udmærkede Skjønhed og moralske Innhold opholdt jeg mig temmelig lang Tid med dem. I 1ste Ode beder han Roms Digter Asinius Pollio at fortælle sin Historie, som begyndte med det første Triumvirat. Som Beviis for med hvilken flydende Pen han skrev sin Historie, som begynte med det første Triumvirat. Som beviis for med hvilken flydende Pen han skrev sin Historie, synes Digteren, ved at læse den, som om alt foregik for hans Øie, og sættes således ind i Krigens Rædsler, at han næsten havde forglemmt Odens Hensigt. I den 2^{den} henvender han sig til Crispus Sallustius, en Dattersøn af Historieskriveren, med en skjøn og åndelig Ode om Rigdoms rette brug og..... således den, der aldrig er tilfreds, stedse attråer Mere og mættes aldrig, selv om han beherskede de fleste Lande, og de fleste Folkeslag trællede under ham. 3de Ode henvender han til Dellius, der aldrig var fornøiet med sin Skjæbne, og oppmuntret ham til at vise Standhaftighede i Modgang, Mådehold i Lykke. Digteren tager frmdes Lilighed af Livets Korthed til at opmuntre ham til at nyde det, medens han endnu er i Besiddelse af det. Den Person, Horats i 6te Ode henvender sig til, er Septimus, hans elskede Ven, og ønsker han at måtte tilbringe sin Alderdoms Dage i Forening med ham, enten Septimus på Horats's Tibur eller og Horats på Septimus's Lyststed ved Tarent, og ender sin Ode med et nydelig Sted og med et venligt Ønske til sin Ven. "Ibi, siger han, [tu] calentem debita adsperges lacryma favillamvatis amicaï" (Der vil du være din diktervenns varme aske med skyldig gråt. Oversatt av F.M. 1928) I 7de Ode forestiller han sin Ven Pompeius Grosphus, der plutselig overrumplede ham med sin Nærværelse og med hvem Digteren havde tjent under Brutus, hvor glad han var derover, erindrer ham om de Glæder og Sorger der havde rammet dem, og indvier Dagen til en Festdag for Grosphus.

Torsdagen d. 9de April 1829:

Også idag, efter sluttet Middags=Måltid, indlod Koren sig i Stridigheder med Zarbell angående Frenologien. Koren, der del vogtede for at gå udenfor det, han havde læst i Otto's Phrenologie, resonnerede ganske tåleligt og påstod

han, at Organerne ere Mennesket medfødte og kan indskrænkes eller udvides med en god Opdragelse; fremdeles, at Hovedets Storhed er tegn på et større Genie og virksommere Aand, end den, tid Hoved er mindre. Dog må jeg sige, at jeg, hvad det sidste angår, aldeles ikke kan fatte det. Koren, hvis Auctoritet var Otto, gik da også af med Seieren; men da han sidenefter, stolt af dette, endog vovede sig ind i Noget Andet, faldt han aldeles igjennem.

Jeg tog derpå fat i min Homer og læste 250 Vers i Iliadens 10de Bog, hvor Agamemnon, aldeles berøvet Søvnens Gaver, stod op ved Midnats=Tider for at gåe til sin Broder Menelaos, men ei heller denne får nyde den behagelige Søvn, hvorfor også han ifører sine Våben, går til Broder, hvem han mærker allerede er bereed at gåe i samme Hensigt til ham. Forenede gåe de derpå omkring til de Fornemste af Grækernes Anførere, opvække dem og kalde dem til Forsamling.

Joachim Voss og Claudina Meder ere endnu ikke blevne så venskabelig sindede som de vare det før den for Joachim så forhadte Gjestebudsdag, sidstleden Tirsdag, da Amor ramte ham med sine Pile, hvilke dog måtte vige for Jalousiens matrende Qvaler. Jeg derimod var iaften vel tilmode, nynnende et Par af mine Yndlingsviser og fortsatte min Læsning i Homeer, indtil Søvnens fordrede sine Rettigheder af mig.

Fredagen den 10de April 1829:

På Grund af at jeg gjerne ønskede at absolvere Resten af det hos Homer, jeg vil fremlægge til Examen artium, idag, så læste jeg de sidste 270 Vers af 10de Bog, i hvilke en vis Dolon tilbyder sig efter Hectors Opmuntring, til at gåe ind i Grækernes Leir for at speide, men støder just på Ulysses og Dionedes, der i samme Hverv skulde gåe ind i Troianernes Leir. Denne blev af dem tvunget, til at holde stille, og efterat han havde med skjælvende Knær, klaprende Hænder og klirrende Tænder svaret på deres Spørgsmål, blev han berøvet Livet af den vældige Diomedes. Ulysses og Diomedes gåe derpå vider fremad, støde på Rhesus, de thraciske Hjælpetroppers Anfører, myrdede ham foruden 12 af hans Våbenbrødre. Dette var Dionedes's Arbeide; Ulysses derimod stod meget opmærksom bag ham og trak bort af Veien hver den, som Dionedes nedstøtte, tagende ham i foden. Desuden løste han og Rhesi Heste og begge begave de sig derpå, efter Athenas Råd, tilbage til Grækernes Leir, fremførte de herlige Heste og Dolons Rustning, aftoede Sveden i Badekamrene og udgyde derpå den behagelige Viin til deres Skytsgudinde Athene.

Iaften var Capt^{en} Tønder og hans Frue hos min Vertinde; Claudina Meder derimod hen hos Jomfru Schmidt, der var alene Hjemme. Da Tønder og hans Frue begav sig hjem, fik Koren det Ærinde at ledsage Claudina hjem fra Jomfru Schmidt, hvilket han gjorde med største Fornøjelse, for at kunde nyde Synet af den Sidstes Yndigheder.

En lang Samtale imellem L'Abbée, J. og Fr. Voss, Koren og jeg, som vedvarede til Midnat, forhindrede mig, der ikke gjerne vilde adbryde den, fra at gåe så tidlig tilsengs som jeg ønskede. L'Abbée lovede, hvis han fik med næste Post Tilladelse fra sine Forældre at reise hjem i Sommer, at ville holde et lidet Symposium for os Tilstedeværende om nogle Dage. Det øvrige af Samtalen havde til Mål det herværende Universitets Professorer, hvilke alle, efter deres Dom, der kjendte dem, bleve erklærede for duelige Mænd. Da L'Abbée frygtede for, at Gårds=Porten skulde lukkes, hvis han forblev længere, bega han sig hjem, og hver af os Andre tyede hen til sit Værelse.

Løverdagen den 11te April 1829:

Af Odernes 2^{den} Bog i Horats læste jeg 9de, 10de, 13de, 14de, 15de og 16de Ode, af hvilke dog 10de og 14de syntes mig de Skjønneste. I den 10de skildrer Digteren den gyldne Middelvei og råder hverken til Ødselhed og Overdådighed eller til Gjerrighed og Karrighed. Den Mådeholdne, siger Digteren, ”*sperat infestis, metuit secundis alternamsortn bene praeparatum pectus*”. (Hor.Od. 2.10.13 sqq:”Under modgang håber, i medgang frykter en forstandig sjæl for en annen skjebne” - oversatt ved F.M.:1928) 14de Ode er stilet til Postimius, der, skjønt han havde alle Livets Goder i Overflødigheid, dog ikke av Frykt for Døden gad nyde dem. Horats viser at med den største Forsigtighed kan man ei undgåe Døden, opmuntrer ham til at nyde sine jordiske Goder idet han erindrer ham om Livets Korthed, Alderdommens Nærmelse og at en Arving i modsat Fald skulde forståe sig bedre på efter hans Bortgang at benytte hans Goder. Omenskjøndt Digteren så ofte afhandler dette Emne, veed han dog ved en behagelig Vending at give det Ynde og Værdighed.

At man jo får Leilighed til at kjende de forskjellige Charakterer hos Menneskene, når man har forladt Fedrene Hjemmet og færdes om blandt aldeles Fremmede, kan vel neppe være nogen Tvil underkastet. Således opdaget jeg i Eftermiddag et Charaktertræk hos min Vertinde, der røbede en høi grad af Mistænkelighed og forblindet Kjærlighed til sin Datter. Thi da nemlig hendes Datter har nu i 2 Dage været anfaldet af et ubetydelig Anstød af en Forkjølelse og som efter kyndiger Personers Dom skal aldeles være uden ringeste Fare, har hun i denne Tid været næsten ude af Stand til både at tale og omgås med, hvilket man dog ikke kan undres over, som Følgende: Da Fr.Voss og Zarbell i den uskyldigste Mening spøgede med hinanden, troede Fruen at denne deres Spøg og Latter yttrede sif af Glæde over hendes Datters Sygdom, hvorefter hun gav dem følgende Finte: ”Fanden leer altid, når det går slet”, hvilket hine vare kloge nok til at høre på uden igjen at svare på denne temmelig hårde Udtalelse.

Som en sand Nydelse over Dagens boglige Sysler, læste jeg Adelson og Salvini, en borgerlig Tragedie i 5 Acter af Envold Falsen, der med sine ypperlige Charakter=Skildringer og sin sørgelige Katastrophe henrev mig aldeles. Adelson, Helten i Stykket skildres som en hefig Elsker, sand Ven og

velgjørerende Menneske. Hans Elskede, Miss Yvry, gjengjædte hans Elskov med sit Hjertets Udgydelser i hans Barm. Salvini, en italiensk Maler, med hvem Adelson havde knyttet Venskabs urokkelige Bånd og givet hans Beviser på sit Venskab, fatter Kjærlighed til sin Vens Elskede, bringes af Elskov til Raseri og dræber på Bryllupsdagen den uskyldige Miss Yvry. Han kastes i Fængsel, bevogtes af Slutteren, i hvem han genkjenner sin Fader, som han ikke har seet i en Tid af 12 Aar. Han dømmes til at henrettes. Fadere, i Fortvivelse over at hans Søn skal døe denne Skjændsels Død, rækker ham Gift=Bægeret, som han tømmer. Vagten kommer at bortføre ham til Retterstedet, men i samme Øieblik iler Adelson til, efter udvirket Frigivelse, for at hjælpe sin Ven, der har berøvet ham sin høieste jordiske Glæde. En så ædel Charakter herskede hos Adelson. der indsåe, at ikke frit Overlæg men Elskovs Fortvilede Raserie havde væbnet ham til denne Skjændsels Gjerning. Hvilke Charakterer! Vennen myrder sin Vens Forlovede, Faderen gjenfinder på Gravens Bred, efter 12 års Forløb, i sin Søn En, der har trådt Venskabs, Taknemmeligheds og Menneskehedens Rettigheder under Fødder, må selv bevogte ham inden Fængslets Mure, indvier ham tilsids til Døden! Vennen redder sin faldne Ven og tilbyder ham sin Tilgivelse, men han, allerede inviet til Døden, fremtræder for den retfærdige Dommers Throne med Bønner fro sin tilbagelenede Ven, der hos den Algede udbede Nåde og Miskundhed mod den Faldne.

Søndagen den 12te April 1829:

Med sand Fornøielse hørte jeg i Formiddag en Prediken af Pastor Schrøder i Aggers Kirke. Næsten Alt. som utfordres til en god Taler, er han utrustet med: en smuk Stiil, en oratorisk Holdning og en tordnende Stemme, når blot undtages et noget støtende Organ, som dog, ved stedse at høre ham, bliver mindre stødende. Texten, som behandledes, var: da Frelseren sidste Gang drog ind i Jerusalem, ridende på et Aseninde, idet Folket som ledsagede ham, istæmmede Glædes=Toner: Hosanna, lovet være den etc.; det samme Folk, som inden stakket Tid udråbte over ham det frygtelige: Korsfest! Korsfest! Så vaklende og forskjellige ere Menneskets Ønsker, der ofte har til Følge deres egen Undergang. Efter Prædikens Slutning gik jeg ned til L: Martens for at fåe tilbage min latinske Stiil, han havde retted for mig. Også Møller og Wiesener var nede hos ham. Ikke Lidet smigrede jeg mig med det, som Martens udlagde sig med angående vore Stiile, da nemlig min var, efter hans kyndige Dom, den Bedste og aldeles vis på at gåe igjennem ved Examen Artium; de to andre derimod, troede han, kom sig neppe igjennem.

Nesten hele Aftenen var Fru Tønder hos Fruen, og havde da Alle tilsammen adskillige Samtaler, dog mest da at Fruentimmer førte Ordet, angående Fruentimmer=Sagen.

Mandagen den 13de April 1829:

Fra 31te til 41de Capitel i 4de Bog hos Livius gjennemlæste jeg i Formiddag, hvilket jeg ikke kan sige vare så vanskelige som jeg havde troet.

Med den høieste grad af Glæde åbnede jeg et Brev, der blev mig tilsendt fra Bergen, higende efter at see, hvem dets Forfatter var, da Udskriften viste, at det ei var fra mine Forældre. Med den sande Glædes stille Nydelse mærkede jeg at det var fra Fr. Hansen, der iblandt adskillige bergensiske Nyheder også meldte mig, at Annanias Hansen havde erholdt et Mægler=Embede i Bergen, en Mand efter mit Skjøn, var ef en godmodig, venlig og retskaffen Charakter, og som i mange Henseender var værdig dertil.

Efter sluttet Taffel besøgte jeg Møller, da jeg havde hørt, at han pludselig havde opsagt sit Logi hos Høker John Hansen, der havde det hæderlige Tilnavn: Kongen i Lakgaden. Sagen forholdt sig således, at da Møller og hans Contubernaler havde på en spøgende Måde været temmelig høimælet på sit Værelse, var Verten kommet op til ham og i en temmelig bydende tone frabad sig sådan støi, hvorover Møller og samtlige Med=Logerende strax opsagde dere Logi og bragte ham dermed i en temmelig stor Forlegenhed.

Også av Oderne i Horats's 2^{den} Bog læste jeg 17de, 18de og 19de, af hvilke 17de syntes mig var den skjønneste. Denne er stilet til den syge Mæcen, hvori Digteren viser ham, at han var bereet at gåe med ham til Gravens Bred: "Ibimus, Ibimus, siger han, ubi to præcedes, supremum carpere iter comites parati". (Jeg går, jeg går, hvor du går foran, beredt til å følge dig på den siste reise. – Oversatt ved F.M. 1928)

Tirsdagen den 14de April 1829:

Den sidste Ode af Horats's Odernes 2^{den} Bog læste jeg i Formiddag, hvori Digteren troer, at han er udødelig, og at han skal forvandles til en Svane, der på Ærens Vinger skal bringe hans Roes til de fjerneste Lande og til den sildigste Efterslægt.

Ved Middags=Bordet herskede en indbyrdes Latter mellem Fr. Voss og jeg, og som ytrede sig på L'Abbées Bekostning. Thi da nemlig der ved Bordet opvartedes med ferskt Oxekjød og L'Abbée sad øverst ved Bordet, så udsøgtes de bedste Stykker Kjød af de Andre, der først fik den omkringsendende Tallerken i Hænde. Da den kom til L'Abbée var det kun meget mådelige stykker, der var på den, hvorfor han satte den temmelig plunt fra sig på Bordet og stiltiende bar sin Harme derover. Fr. Voss og jeg, der just mærkede dette, fornøiede os ret lystigt på hans Bekostning, især ved at beskue hans Ansigts=Miner, der noksom vidnede om en indvortes Revolution.

Som Pligt ansåe jeg det for, at besvare Fr. Hansen på hans sidste Skrivelse til mig, hvori jeg indberettede ham de Rygter, som udbredtes angående syttende Mai, - samt hvad der til Stedet var indberettet i et privat Brev fra Bergen, at min

Skrivelse til ham denne Gang var temmelig lang og med Flid bragt på papiret, så hengik en lang Tid, førend jeg blev færdig med den.

Den Stakkel Koren har idag havt overordentlige Smerter i sin ene Side og jamret sog noe Skrækkeligt. Da de fleste af hans Med=Logerende troede, at denne hans Jamren var Tegn på Forventhed og Kjælenhed, som dog viste sig ikke at være Tilfældet, søgte de snarere at forbitte hans Smerter end formilde dem.

Onsdagen den 15de April 1829:

Mod Middagstider begav jeg mig tillige med Zarbell, Fr. og Joach:Voss samt Bruun og L'Abbée hen til vor Frelser's Kirke, for at blive skriftet af Provsten Sigwart, da jeg imorgen, Skjær=Torsdag, skal deeltage i Nadverd's Nydelse. Ontrent 100 i Tallet vare vi, som blev skriftede.

Et smukt Stykke av Envold Falsen, Nemlig Arven i Marseille, Drama i 1 Act, læste jeg ved Hjemkomsten. I sannhed må Forfatteren, den hedenfarne Env. Falsen, have været et ikke almindeligt Hoved, der så treffende veed, at skildre Mennekets Charakterer, veed, at fremlokke en Medlidenheds Tåre i Læserens Øie og at give det Alvorlige en så høitidelig Værdighed. – Aftenen forsvandt under en indbyrdes Fortroelighed, der ledsagedes af muntre Sange. Hvo finder seg vel ikke oplivet ved Sang af harmoniske Stemmer, hvo tilståer ikke at den sande Fryd ligesåvel kan herske blandt en Deel fortrolige Personer, som i den oplyste Hal, der gjentoner af vilde Gledesskrik. Jo i Sandhed, dette må vel Enhver tilståe, hvis Hjerte ei aldeles uimodtageligt for den sande Glædes stille Indtryk.

Torsdag den 16de April 1829 (Skjær=Torsdag):

En skjøn Prædiken hørte jeg i Formiddag af Biskop Sørensen i vor Frelser's Kirke. Indholdet af hans Prediken stemte aldeles overens med hva Dagen mindede om, nemlig Nadverd's høitidelige Indstiftelse af den forklarede Frelser. Hans klartlydende Organ, foreenet med en, i mine Tanker, heldig Gesticulation, samt hans med sneehvide Hår bedekte hoved, gav hans Tale den Værdighed og Høitid, som har sit Sted på Talerstolen. I Sandhed, på mig gjorde Talen et sterkt Indtryk og er fast den Smukkeste, jeg hidtil har hørt. Også har han i Almindelighed det hædrende Omdømme, at hans Taler ansees for til hen på Formiddagen, han vel gjennemtænkte og skjønt udarbeidede, og hans såe, med hvilken Gestus for ikke mindre heldig. Efter Talens Ende blev jeg i Forening med en Mængde Andre communiceret af Prosten Sigwart og Præsten Vexels.

Min Vertinde har idag, formedelst Rosen og Gigten i Benene, begivet sig tilsengs, så at det seer ret slemt ud, hvorledes det vil gåe, da vi om 8 Dage samtligen skal flytte herfra. For at fornøie Caludina Meder, der endnu er temmelig syg, måtte vi samtligen iaften opvarte hende med en heel Deel Sange,

der først bleve tilendebragte med Midnat. Da vi derpå havde ønsket både Fruen og hendes Datter en rolig Nat, tyede enhver hen til sit Værelse og mottog Søvnens qvægende Gaver.

Fredagen den 17de April 1829 (Lang=Fredag):

Morgensolen kastede idag sine Stråler ind i mit Kammer, Himlens Blåe fordunkledes ei af den ringeste Skye. Det var, som Dagen selv indbød til allerede i Morgenens Purpu=Skjær at tilbede og prise den forklarede Frelser, der i hiint svundne Old blødede for den gode Sag på Golgathas Høie.

Nordahl Bruun, der almindelig pleier at hvile i Søvnens Arme, til hen på Formidagen, han fik snart til at forlade Leiet. I Selskab med Fr. Voss og Zarbell gik jeg ud til Student Engstrøm, hvor jeg som Tilskuer såe, med hvilken Færdighed Zarbell og især Engstrøm spillede en Deel Partier Schak.

Ved Middags=Bordet var Koren Gjenstanden for en heel Deel bidende Satirer selv da han efter sluttet Måltid vilde reise seg fra Bordet, befandt han sig at være bundet bag til med en Snor til Stolen. Ja, i Sandhed var det umuligt at tilbageholde latter ved at see ham idet han ville reise sig; thi efter at han havde gjort en Mængde Bevegelser til begge Sider, ja endog nær havde tillige med Stolen berøvet Gulvet med sit Legeme, blev han først vaer, at han var fastbundet til sin Stol. Den høieste Grad af Vrede uttrede sig da for ham, men da han af Mangel på Kræfter ei kunde fåe Revance over Gjerningsmanden (Student Jensen), så begav han sig ind på sit Værelse, hvor han stiltiende bar sin Vræde.

Hos Martens erfarede jeg i Eftermiddag, at der i min Stiil til ham ikke var en eneste Feil, som glædet mig meget. Møller og Wiesener havde begået adskillige Feil. Da jeg tillige hos ham udarbeidede en extemporal Stiil, kom jeg ei derfra før efter 2 Timers forløb.

Aftene tilbragte vi samtilige ved at spille Femkort. Skjønne Piger var Prisen. En heel Deel af disse blev iaften min Lod.

Løverdagen den 18de April 1829:

Idag læste jeg fra Pag. 60 til 70 i Gesenii hebraiske Læsebog, der formedels en stor Deel vanskelige gloser hendrog nesten den hele Dag. Student Jensen har i hele Eftermiddag blot afskrevet Viser, og den ene Dag efter den den Anden seer jeg ham aldrig at tage Bog i Hånden, såat jeg ikke indseer, hvordan han vil absolvere sine Fag til anden Examen. Mig har han rigtignok bedet om at læse Mathematik med sig, men sjælden eller aldrig læser han med mig. Formedelst at Jensen og Koren istemmede en Deel harmoniske og mundtre Sange på mit Værelse, nødtes jeg at tage Flukten derfra med mine Bøger, og gik ind på Salen, hvor jeg i den største Rolighet gjennemlæste Noget i Gesenii hebraiske Læsebog.

Med den Beslutning begav jeg mig til mit Leie at ville imorgen årle gå til Froeprækenen. Dog ikke strax fik jeg lukke mit Øie, thi forskjellige Tanker gjennemløb mit Indre, der mindede mig om hine svundne Glæder i Bergen, om mine Venner der, som så inderligen i den svundne Tid deledede så mangan glad Time med mig. Ja, ømt er det, når sådanne Bilder fremstille sig for Sjælen, uden at kunde dele med Nogen sine Følelser. Dog, Håbet om engang at samles igjen med sine Venner og nyde lignende Glæder, som de svundne, læger det blødende Hjerter.

Søndagen den 19de April 1829 (1ste Påskedag):

Min Beslutning igår Aftes at skulle idag ved den årle Morgeorgen stung gåe til Froprædiken, tilintetgjordes, da Søvnens Behagelighed alt for sødt hvilede på mit trætte Øie, til at jeg skulle kunne ståe så årle op. I Formiddag derimod hørte jeg i Aggers-Kirke Kjershov, der på en skjøn Måde behandlede et Emne passelig for denne Dag, da i hiine Fortidens Dage Lang=Fredags Mørke adsprededes i Frelserens skumle Grav, da han selv steeg op til Algodheds evige Fader.

Emnet var: Hvad Håb kan Jesu Opstandelse give dem, der i Afskedens tunge Time sige siden hedenfarne Elskte et sørgende Farvel? Klart nok beviiste han da først, støttende sig på Religionens Lærdomme, som på Fornuft=Slutningen, at et evigt Liv hersker bak Gravens Mulm. Thi ikke vilde da, hvis det Modsatte var Tilfældet, den Algode have opvakt Ahnelser i Menneskets Barm efter Noget Ædlere, Bedre og Høiere,-- ikke vilde da Menneskets Tilstand være bedre end Dyrets, der ei er sig beidst Tilintetgørelse, men langt værre. Det Vanskeligste efter min men Formening, om hisset de Forklarede skulde iføres sådanne Legemer, at den ene Ven ville gjenkjende den Anden, den Elskte sin Elskende osv., beviiste han og fyldestgjørende, idet han fremstillede Frelseren selv, som efter sin Opstandelse viste sig kjendtes af de to Quinder, der sørgende vare gangne til Graven. Sæledes skulde også de Forklarede, der her på jorden levede fortrolig med hinanden, samles på hiin Side Graven, gjenkjendende hinanden i mere fuldkomne og åndelige Legemer, en de her på Jorden var iførte.

Resten af det Prosaiske Gesenii hebraiske Læsebog gjennemlæste jeg i Eftermiddag, hvori forekom den svage Achabs Historie, idet han lod sig forlede af sin ondskabsfulde Jesabella til at anklage den uskyldige Naboth, som derpå, stenet udenfor Byen, udåndede Livets sidste Pust.

Iaften holdt vi os ret lystige, idet Fruen opvartede med en Bolle Punsch, hvorved især Koren, blot ved at tømme nogle Glas, blev temmelig heed i Hovedet. Hans lystige Manerer og Vendinger var Borgen nok for, at Punschens Hede havde steget til Hovedet.

Også en sand Historie læste jeg idag om en Skinddød, hvis ulykkelige Skjæbne Følgende vil vise. En vis Person, allerede længe plaget af en udmattende Feber, følte sig tilsidst aldeles ude av Stand til av bevege det aller mindste på sit

Legeme; dog var aldeles mægtig såvel Synet som Hørselen. Da nærværende troede han var død og tilberedede allerede Liig=Apparatene. Han hørte sine omkringstående Venners Klagen, såe hvorledes de låe ham på Liigbåren, følede hvor hans Fortrolige gave ham deres sidste Farvel ved at berøre hans Hænder. Men da endelig en af hans Venner tillukte hans Øienlåge, forsvandt for ham den sidste Gnist af af det Håb om at hans blot tilsynelatende Død måtte blive opdaget. Grant hørte han Vågekonernes Latter, hørte endelig Snedker=Drengenes idelig Banken, idet de tilnaglede Låget på hans Liigkiste; men ikke et Lem kunde han bevege. Endelig tog det sørgelige Liig=Optog sin Begyndelse, han følte hvorledes han førtes til Graven, hvorledes Kisten nedsænktes i Graven, hørte hvor Præsten kastede tre Håndfuld Jord på Låget og endelig hvorledes Graverne tildækkede hans Grav. Alt Håb forsvandt nu om at blive reddet, og ventede det skrækkelige Øiblik, når han skulle blive Bytte for Ormerne. Dog, i Nattens Mørke mærker han en Støi omkring sin Kiste, føler at den hæves på Skuldrene af nogle Personer og føres til Slutning ind i et Kammer. En del unde Medicinere havde nemlig bortstlået om Natten Liget, for at prøve sine anatomiske Operationer på det. Han føler fremdeles hvorledes Låget på Kisten åbnes, hvor han nøgen kastes op på et Bord, og hører hvorledes de Anatomerende tilbereder sig til at anatomere ham. Prosector beynder at anatomere ham, men ved et uheldig Snit i Brystet, hvorved han overskar en Nerve, springer plutselig den Skindødea Øine op, og får derved Magt til at yttre sig. Den Skræk, som påkom de Omkringstående, lader sig ikke beskrive. Den Skindøde blev derpå inden kort Tid helbredet for det Snit, han havde fået i Brystet, og kom derpå tilbage i sin forrige sunde Tilstand. Denne sande Tildragelse står beskrevet i Hermoder for 3^{die} Halvårgang, pag. 217.

Mandagen den 20de April 1829 (2^{den} Påske=Dag):

Dreven af Lyst til at høre Schrøter prædike i Aggers Kirke, begav jeg mig dithen, hvor han på en rørende. skjøen og høist interessant Måde udviklede, hvorledes: Den forklarede Frelzers Opstandelse har betaget Døden sin rædsomme Skikkelse og lyst Håb i Gravens Mørke om Opstandelse til et evigt Liv. Ja i Sandhed måtte naturligt ethvert ei aldeles fordærvet Hjerterøres ved denne hans skjøen Tale. Også i mit Øie tindrede Tåren, og gjerne havde jeg seet at hans tale hadde vedvaret meget længere. Besyndeligt var det, at der var så Få i Kirken; god har måske det så ubehagelige Veirligt idag afholdt dem derfra.

I Aften bivånedede jeg et Drama, der opførtes her på ¹⁾ private Theater, nemlig : de to Galeislaver. Stykkets Skøen foreenet med de Spillendes Ypperlighed måtte aldeles henrive Tikskuernes Opmærksomhed.

¹⁾Peter Marstrander tar feil: det var ikke på det private teater i Akersgaten, men på det offentlige teater i Malteby (d.e. der hvor Teatergaten er), på det såkalte Komediehuset, også kalt Komedien, at de "De to Galeislaver" ble oppført den 20. April 1829. Se manuskriptavdelingen, Universit.bibl. i "Theaterjournal " og "Theaterregister"—Finn Marstrander

Hovedpersonene i Stykket vare Therese, en ung Enke (Madame Bødker), François (Berg) og en Galeislave (Bødker) . François havde erholdt Thereses Hjerte, og allerede fremstod Bryllupsdagen da en deserteret Galeislave (Bødker) afbryderden hele Høitidelighed og Glæde. ved at angive at François var brændemerket for en Udåd han havde begået, havde siddet på Galeierne, men var deserteret derfra. Høitidsfesten blev da afbrudt og allerede råder hans Brud ham til at flygte, da han opdager for hende, at han havde lidt en ufortjent Straf; thi formedelst sin Broders Skyld, der havde begået hiin Udåd, havde han utgivet sig for den Skyldige. Imidlertid kommer hans Onkel, der alt længe har vidst hans Uskyldighed og nu først erholdt hans Frigivelse, for at forkynde ham, at Sagen var opdaget og at han, det dydigste Menneske, havde erholdt den forlængst fortjente Frigivelse. Hiin Skurk derimod, der havde angivet hans tilsynelatende begagne Feil, bortføres af Vagten. Samtligen begynder de derpå igjen Festen, efter at have lovet den Algode, der hade ladet François's Uskyldighed komme for Dagen.

Tirsdagen den 21te og Onsdagen den 22de April 1928:

I disse to Dage fik jeg, når jeg blot undtager et par latinske Stiile, Intet udrettet, formedelst den bestandige Støi og Forvirring, som forårsages ved Flytningen. Formedelst Fruens vedvarende Svaghet i Benene, nødtes hun at lade sig age did til sit nye Logie hos Musiklærer Roverud i nedre Voldgaden. Også vi Logerende forlod iaften vort gamle Logis og begave os til vort Nye. Strax ved Beskuelsen af vore Værelser, forundrede vi os over den Contrast, der var imellem de Førrige og dem, vi nu skulde beboe, hine muntre, lysende og smukt malede, disse traurige, mørke og udzirede med Vægge, der i hast vare overstøgne med Vandfarver. Af Alles Værelser var Villes og Fr. Voss' & Sarbells de Sletteste, så i Rangen mit; Jensens & Voss's derimod var lyst og med en skøn Udsigt. Min Vertindes derimod vare de Skjønneste og Bedste, så at hun i Sandhed har seet mer på sine egne Beqvemmeligheder, end på de Logerendes. Vel blev hun, da hun fik høre vore Misfornøielse med Værelsene, noget modfalden, men gjort Gjerning er ikke at ændre. Ja endogså sagde Fr. Voss for vist, at han, når hans Måned var ude, vilde flytte herfra, og indlogere sig på at bedre og smukkere Værelse for 9 Spd. månedlig. Hvad mig angår, da bliver jeg nok på mit Værelse for det Første, især da det er lidet og bliver temmelig beqvemt for mig alene, da min Contubernal, Koren, om få Dage drage til Bergen.

Torsdagen den 23de April 1829:

Idag læste jeg af Psalmerne i Gesenii Læsebog den 8de og 19de, af hvilke David i den første priser Jehovas Storhed og Menneskets Værd, og i den anden hans Storhed i Naturen og hans Loves Fuldkommenhed.

Det meste af Dagen hengik dog ved at bringe mine Sager i Orden efter Flytningen. Hen på Eftermiddagen gjorde Student Bøhg Visit hos os, og fik jeg af ham vide, at ham i et brev ifra Bergen idag var bleven berettet, at konrektor Widing var bleven afskediget fra sit Lærer=Embede ved Realskolen, på grund af at han deels har været meget forsømmelig, deels også har været grov mod Directionen. En lang Samtale havde vi indbyrdes, og Gjenstanden derfor var Examen artium.

På Grund af at Krefting nu i 3 Dage ikke har indfundet sig ved Middagsbordet, svæver en Uvished iblandt os om han har i Sinde at opsig sig. Iaften herskede en temmelig varm Strid imellem Koren og os Andre. Dog var det især Zarbell, der stod i Spidsen for vort Partie. Emnet til Disputatsen var at Koren påstod, at der gives Planter som havde Følelse, Zarbell derimod påstod det Modsatte. Jeg synes, at både Koren og Zarbell begge var alt for ukyndige i den Henseened, til at kunne bestemme dette med nogen Vished. Efterat denne Stridighed var bleven udtrukket til henimod Midnats=Tider, begav jeg mig til mit Kammer, for på Leiet at nyde den behagelige Søvn.

Fredagen den 24de April 1829:

Da idag mine Sager var kommen aldeles i Orden, tog jeg fat på mine boglige Sysler, og læste jeg da Resten af de i Gesenius, af David, indførte Psalmer, nemlig 29de, der handler om Jehova, når han ryster Jorden med sin Torden; 72de; hvori Digteren nedbeder fra den Evige Velsignelse over en Konge ved hans Tronbestigelse; 104de, der fremstiller Jehova som Verdens Skaber og Psalmistens Pris til ham i den Anledning. Fremdeles også den 128de, som fremstiller de Frommes Lykke, den 137de, hvori fremstilles Israeliternes Erindringer ved Babels Floder, og den 139de, i hvilken Guds Alvidenhed og Allestedsnærværelse lovsynges.

L'Abbée blev efter Middagsmåltidet opbragt på mig, fordi jeg på J: Voss's Vegne bragte ham bort fra Sophaen, hvor han havde indtaget hiins Plads. Dog da jeg Mærkede, at Vreden tog for meget Overhånd med ham, lod jeg, aldeles koldsindig, ham fare, for at ikke også jeg skulde vredes og da måske en hård Kamp bleven Enden derpå. Dog bleve vi snart Venner igjen, og adskiltes meget venligen.

Atter igjen iaften tog den igåraftes endte Strid imellem Koren og Zarbell sin Begyndelse, men aldeles filosofisk handlet tog Koren tilligemed mig Veien ned til vort fælles Kammer, hvor vi indbyrdes holdt en fortroelig Samtale.

Løverdagen d. 25de April 1829:

Idag gjennemlæsste jeg de 4 første Capitler af Plutarchs Themilstocles, hvori Forfatteren beskriver ham som af Naturen fyrig, skikket til store Foretagender og til at være Statsmand.

Et ikke almindeligt ifælde hændte mig idag, som gjorde et usædvanligt Indtryk på mig. Thi, da jeg nemlig vilde gå ind i Fr. Voss's og Zarbells Værelse, der just i disse Dage istandsættes, og det på en temmelig plump Måde med Tobaks=Piben i Munden, finder jeg derinde jomfru Roverud, Datter til ham, hos hvem Fruen logerede, og en anden Pige stående i en fortrolig Samtale. I Sandhed gjorde de mig aldeles undseelig, især den første, der med sit yndige Væsen og venlige Mine har især tiltrukket sig min Opmærksomhed. I største Hast tog jeg Foden på Nakken og gik ind til Fr. Voss, der medens hans eget Værelse istandsættes, opholder sig i Spise=Værelset. Ved at høre min Skjebne, brød han ut i en Latter, og forundrede sig over, hvorfor jeg ei havde indladt mig i Samtale, især med Jomfru Roverud, som han troede jeg havde en særdeles Godhed for.

Iaften skulde Koren Lære af Zarbell Begyndelses=Grundene til at dandse, hvorved han, ved at efterligne de af Zarbell gjorte Svingningeer og Vendinger, opvakte en almidelig Latter ved den kunstige Holdning, han havde såvel sine Ben, Hænder, som det hele Legeme i.

Søndagen d. 26de April 1829 (Confirmationssøndag):

Idag, Confirmationssøndag, hørte jeg i Slotskirken Præsten Schydts Taler til Confirmanterne, hvoraf den han holdt i Chordøren, var aldeles (næsten den hele Tale) complimeret af den svenske berømte Taler Wallin Prædiken, hvoraf Fragmenter ere indførte i Slutningen af Sagens Læsebog, og disse, næsten dem alle, fandt i denne Schydt's Tale. Selvsamme Emne, som Præsten Wallin afhandler i hiin Prædiken, havde også Schydts valgt, nemlig: Vær troende indtil Døden, så vil jeg give dig Livets Krone! Desto bedre var det også derved for den gode Hr. Schydts at kunne afskrive hiin Forfatter! Mig stødte dette Noget Skrækkeligt, og jeg undredes, hvorledes han vel kunde driste sig til i Påsyn af såmange Tilhørere, som idag var Tilfældet, at compilere af en så bekjendt Taler. Iøvrig var hans taler, der vrimlede af Blomster og som han fremsagde med en blød og kraftig Stemme, vel skikkede til at væde Fruentimrenes Kinder

I Eftermiddag fik Koren den Underretning fra sin Skipper, at han måtte holde sig færdig til Afreise førstkommande Tirsdags Morgen, hvorfor vi da alle sammen, da Fruen opvartede med Punsch, drak ham til en lykkelig Reise til Bergen.

Iaften læste jeg 1ste Act af Kotzebues "Menschenhass und Reue", men da jeg ikke fik Tid at læse videre i den, må jeg tilståe, at jeg endnu ikke har nogen ret Sammendhæng i det.

Da vi samtligen havde indbyrdes på en en uskyldig Måde førnøiet os med nogle ret smukke Sange, begav Enhver af os til sit Kammer og modtog Søvnens vederkvægende Hvile.

Mandagen d. 27de April 1829:

Denne Dag hengik for mig blot ved at skrive en heel Deel Forskrifter (til mine Sødskene), som jeg nu fik Leilighed til at forsende til Bergen med min Contubernal Koren, som imorgen reiser herfra.

Ved Middagsbordet idag havde det samtlige Personale en lang Samtale, som havde til Mål Domstolens Retfærdighed og Uretfærdighed. Ville påstod, at Domstolene burde dømme den Forbryder, hvis Fader havde beklædt et stort Embede i Staten eller gjort den store Tjenester, langt mildere end Andre, hvis Fader var uanseet og ringe. Hvo kan vel billige denne Villes Påstand? Ikke heller var der Nogen anden af os Tilstedeværende, som bifaldt ham; tvert imod slog vi ham aldeles af Marken med denne hans Mening. Thi ved at dømme, må man jo naturligvis Dommeren tage Hensyn til Forbryderens Udåd og ikke til hans Faders Stand eller stilling, han er i Staten i.

Ved Aftenens Frembrud skrev jeg to Breve, et til Perregård og et til mine Forældre, som Svar på det, jeg idag havde erholdt fra dem, hvori de meldte mig, at de Skjærtorsdagen havde hat Hagelsteens og Morbroders hos sig tilligemed en Deel Andre.

Efter Aftens=Måltidet, havde vi en lang Samtale, som gik ud fra en Sammenligning imellem Skuespillerne her i Byen og de i Bergen. Vist nok er Fruentimmer=Personalet her i Byen langt bedre besat, end i Bergen, og måskee også Mandpersonernes Personale, men, at man vil sætte en Berg, som er her den Bedste, over en Olsen i Bergen, får man mig aldri i det Mindste til at billige. Thi både Olsens Figur, Organ, Holdning, kortsagt Alt hos ham, var skabt for Theateret. Bergs Figur derimod er ei just så fordeelagtig for Skuepladsen. Madame Bødtker derimod, som her er den Bedste blandt Skuespillerinderne, overgår, efter mit Skjønne, langt Madame Olsen, som ansees for den bedste Skuespillerinde i Bergen.

Tirsdagen d. 28de April 1829:

For at benytte Leiligheden med Koren, som imorgen reiser til Bergen, skrev jeg Johan Hagelsteen til, hvori jeg meldte ham, at Martens havde ingivet Ansøgning om at erholde jus dimittendi, samt at vi var flyttede til Roveruds Gård.

På Grund af at jeg temmelig forstyrredes næsten i hele Dag på mit Værelse, da Koren havde det ret travelt med at bringe sine Sager i Orden, fik jeg bestilt Lidet eller Intet. Min hele Læsning var der for kun 5te Capitel i Plutarchs Themistocles, hvor Themistocles fremføres som en stor Pengegjerrig, der dog lod bortsælge det, der fra Gjestebudene sendtes ham af spisende Varer!! Min latinske Stil til Munk gjorde jeg henimod Aftenen. Efter dens Fuldførelse gik jeg til Martens, hvor jeg mærkede, at jeg havde begået en temmelig stor

grammaticalsk Feil, nemlig efter "nihil est, quod" havde jeg brugt Indicativ istedetfor Conjunctiv.

I Regard af Korens Afreise, som nu snart tilstunder, opvartede Fruen tilaftens ret prægtigt i Sammenligning med hvad vi pleier nesten hver Aften at opvartes med; thi den sædvanlige Kost tilaftens er for det Meste Smør og Brød tilligemed et Glas Øl. I Sandhed må jeg tilståe, at iaften mine Tanker var aldeles henvendte på Jomfru Roverud, der som en Uskylds=Engel i sin hele Ynde svævede forbi mit Vindue hen over Gårds=Pladsen.

Onsdagen d. 29de April 1829:

Af Plutarchs Themistocles gennemlæste jeg fra 6te Capitel til 14de, hvori fortælles hans Færdighed i at kunne rede sig ud af enhver Fare, samt i at kunne således lede Almuen, at han stedsefik den på sit Partie.

En ny Person deltog idag i Middagsmåltidet, nemlig Stud:art: Frantz Mohn, og skal han fremdeles vedblive her at deltage i det.

Tidlig imorges fulgte Student Jensen og jeg Koren ned til hans Skipper, da han idag skulde begive sig på Reise til Bergen. De andre Med=Logerende sov altfor trygt til at kunne beqvemme sig til at ståe op for at ledsage Koren eller for at sige ham ved Afskeeden sit Farvel.

Da jeg iaften gik ned til L'Abbée for at tiltrygle meg nogle Stykker Brænde | thi til at kjøpe et heelt Læss på Torvet, var det for langt hen påSommeren till, fandt jeg der Studenterne Reutz og Jürgensen, og blev jeg af dem samtligen anmodet om at spise Mellemmad. L'Abbée fik det da ret travelt med at tilberede det Behørige. Endelig blev Alt færdigt og vi sparede ei hverken Brødet, Smøret eller , hans hvide Ost. Også en Bolle varm Melk kom L'Abbée ind med, men hvad skeer—Reutz foreslår, at man, medens L'Abbée var ude, burde slåe noget Brændeviin, som just var for Hånden, op i den –hvilket Forslag fandt Bifald. L'Abbée troede Melken var sveen, da han smagede den, og nødtes tilsidst at fåe en anden Bolle Melk ind. Da han endelig mærkede Bedrageriet, nødtes han dog til, skjøndt mismodig over en heel Bolles tab, at udbryde i Latter. Dette og mange andre vittige Indfald af Reutz bragte os ofte til at udbryde i en høi og skingrende Latter.

Da jeg forlod dem gik jeg hjem, hvor jeg erfarede at alle mine Medlogerende, foruden Ville og Jensen, vare nede hos Bruun, hvor Ellerhausen, Fr. Mohn og Rolland holdt et stille Symposium formedelst en lykkelig Ankomst til Christiania, da også jeg var indbuden, gik jeg derned, men kom til al Ulykke post festum, da allerede Punschen var opdrukken.

Torsdagen d. 30de April 1829:

Mit Abeide idag var fra 14de til 24de Capitel i Plutarch, i hvilke Capitler forekomme adskillige Gange Themisocles's Egennytte og Aristides's Retskaffenhed.

Hen på Aftermiddagen gjorde Uchermann Visit hos mig. Kun Skade, at jeg Intet havde at opvarte ham med. Dog gav jeg ham troelig, hvad jeg havde, nemlig et Par Piber Tobak, og delte broderligen med ham en Kop Theevand, som jeg just havde erholdt til min Mellemmad. Et Par Timer Tid var han hos mig, og talede vi indbyrdes, om Adskilligt, men dag meest om den tilstundende Examen artium. Da han forlod mig, gik jeg ned til L'Abbée, for at afhente de Stykker Brænde jeg igår havde tiltryglet mig. Dog, Sagen var at finde En der kunde bære det for mig, som jeg omsider fandt. Men da han omsider havde tilbagelagt den halve Vei til mit Logis, mærkede jeg først at han var temmelig beruset og nødtes han tilsidst, formedelst de mange Overhalinger, han gjorde, at kaste Bændet fra sig. Til al Lykke kom der just en edru Karl, som jeg fik at bære det frem.

Ved Indgangen til mit Logis fandt jeg der stående Jomfru Roverud tilligemed sin Moder og nogle Andre, hvilke havde ledsaget den unge bortreisende Roverud med si Farvel. Da jeg hilsede hende, bærede hun mig igjen med et venlig Nik. der røbede Uskylds skjønneste Ynde og som gjorde et ikke lidet Indtryk på mig.

Efter sluttet Aftens=Måltid gik jeg ned på mit Værelse, hvor jeg fortsatte min Læsning i Plutarch, men snart seirede Søvn over mit matte Øie og påmindte mig om at nyde i dens Arme en behagelig Hvile.

Fredagen d. 1ste Mai 1829:

Også idag fortsatte jeg min Læsning i Plutarch, såat jeg blev færdig med Themistocles hen imod Aftenen.

En heftig Strid fand idag ved Middagsbordet Sted imellem Zarbell og F. Voss, der ellers almindelig pleie holde Partie. Striden reiste sig fra en igår af Zarbell given Oversættelse af Ordet "humoristisk", som Voss påstod han havde oversat med "vandede", men tydelig nok overbeviiste Zarb ell ham om Usandheden heraf og at hans Oversættelse deraf havde været "en med Kraft og Lethed forenet Måde at uttrykke sig på". Voss, der mærkede at Striden heldede til hans Motsatanders Fordel, blev temmelig varm og anvendte allehånde Midler, for at tilvende sig den, men klart var det, at han som Tabende reiste sig fra bordet.

Henved Aftens Anbrud ledsagede J. Voss og jeg Fr: Mohn ned til Caspary, hvor han, som Skik og Brug efter en lykkelig Ankomst Christiania, opvartede Enhver læste af os med et Glas Vanille. Derfra gik Mohn på Komeden, Johachim Voss og jeg derimod hjem, hvor Zarbell foreslog, at vi samtligen burde iaften gå på Komeden, da et herligt Stykke skulde opføres, nemlig Zigeunerinden. Vi gik da derhen, men ved at købe Billetterne, mærked han som skulde låne os Penger dertil, at han manglede Penger til En af os. Jeg renoncerte altså på min Ret og

gik alene hjem til mit Logis, hvor jeg ned største Interesse læste Noget af Peer Pårsets Reise fra Calundborg til Aars.

Løverdagen d. 2^{den} Mai 1829:

Idag har jeg, når jeg undtager et par latinske Stiile, intet Andet udrettet, på Grund af at jeg av lutter Nysgjerrighed såe på hvorledes Zarbell på Roveruds Dreierbænk dreiede adskillige Småting. I Sandhed må denne Profession være overmåde interessant, især når man formår at bringe det til den Færdighed, som Zarbell. Også Roverud, der vil vide, at han kan dreie, forsøgte adskillige gange derpå, men i Sammenligning med Zarbell faldt han næsten aldeles igjennem. Jeg besluttede fast og fuldt, at jeg, hvis Skjæbnen giver mig Examen artium, skulle fåe Zarbell til at lære mig det.

Efter Aftens=Måltidet fandt en lang Samtale Sted imellem Jomfrue Mathiesen, Claudine Meder og jeg. Disse tillagde mig Jomfrue Roverud som min Kjæreste og påstode, at de vare overbeviiste derom. Sandelig måtte de vide mere end jeg selv. Dessuden troede de, ved at bringe på Bane at Jomfrue Roverud skal reise om 8 Dage, at de derved skulde fremlokke noget Ord hos mig, der skulde bekræfte deres Udsagn.

Søndagen d. 3de Mai 1829:

Ifølge med Fr. Voss, Joach: Voss, Jensen, Ellerhausen, Rolland og Fr. Mohn gik jeg ud i Opslo's Kirke for at høre Præsten Schrøter. Men uheldigvis kom vi vel seent, såat han næsten allerede var kommen halvveis i sin Tale, og må jeg derfor tilståe at jeg af denne Grund ikke fik ret Sammenhæng i hans Prædiken. Derimod er Opslo's Kirke overmåde smuk og foreener på en behagelig Måde det Simple med det Skjønne. På Talestolen kommer Præsten lige ind, uden at paradere ned ad Kirkegulvet; Alteret er neden under Talestolen og oven over den er Orgelet; og ligner Kirken i denne Henseende Nye=Kirken i Bergen.

Efter sluttet Taffel gik Fr. Voss, Mohn og jeg ned til Toldboden, for at see den Mængde Skibe, som kom indseilende, da Isen just idag var gået op, og fik jeg da vide, at Gabriel Olsen var kommen, med hvem jeg ventede Adskilligt fra Bergen.

Også hos Martens var jeg i Eftermiddag, hvor jeg udarbeidede en latinsk Oversættelse.

Da jeg derfra vilde besøge Fr. Møller, erfarede jeg ved min indtrædelse hos ham, at der var grand plai, hvorfor jeg strax vilde begive mig hjem igjen, især da jeg ei var værdiget at være indbuden dertil; men formedelst hans indtrængende Bønner forblev jeg der. Snart steg Punschens Hede op til Hovedet hos de fleste, af hvilke dog Bech syntes at være heftigst angrebet af den. Jeg derimod der tænkte på tidligere at gåe til mit Hjem, vogtede mig for at drikke for Meget. også var jeg en blandt de Første, som tog Foden på Nakken og drog hjem, hvor

jeg fandt Student Engstrøm i en Samtae med de Øvrige, og i hvilken jeg da også blev indlemmet. Samtalen gik ud på, at Claudina Meder skulde hemmelig sige at Fr. Voss, hvem hun helst ønskede sig til Kjæreste af de Ilstedeværende, og tænk engang – hun valgte mig.

Mandagen d. 4de Mai 1829:

Af Sallust Jugurtha læste jeg idag fra 15de til 35de Capitel, hvori Farfatteren viser, hvilken nedrig Skurk Jugurtha må have været.

Henved Aftenens Anbrud gik Fr. Voss, Mohn og jeg omkring i Byen for at skulde indkjøbe nogle Ypsilantpiber og noget Tobak, hvormed Fr. Mohn, som Nye=Ankommen, Skulde pryde sit Værelse. Efter at vi på mange Steder forgjæves havde spurgt efter Ypsiland=Piber, fandt vi endelig et Sted, hvor de vare at fåe Kjøbt. Da det imorgen er Fr. Mohn's Fødselsdag, forestilte vi, især Joach. Voss og L'Abbée, ham på det Ivrigste, at han burde imorgen Aften holde et lite Symposium for hans Bekjedere. Han derimod afslog dette på det Heftigste, hvorover da atter igjen L'Abbée og J. Voss lode ham vide, at hvis ikke han selv imorgen vilde celebrere sin Fødselsdag, så vilde de gjøre det, ved at indbyde ham til at deeltage i et lidet Drikkelaug. Dog bliver der ventelig ikke noget af hverken Mohn's eller L'Abbée's & J.Voss's Invitation.

Tirsdagen d. 5te Mai 1829:

Ikke før havde jeg idag forladt Leiet, før jeg i al hast styrede Coursen ned til Toldboden, begjerlig efter at fåe opbragt til mit Logis det, der var mig tilsendt fra Bergen. Så snart det derfor var kommet i mit Kammer, åbnede jeg i Overværelse af Fr. Voss Halvtønden, hvori befandtes et ikke lidet Forråd på Ring=Kavringer, een Gammelost, en Krukke Smør foruden nogle Bøger. At jo Kavringerne tilligemed Osten og Smøret fandt Afsætning erfarede jeg allerede idag, da såvel Fr. Voss, Bruun, Møller som jeg såvel i Formiddag som i Eftermiddag troeligen forsynede vores Maver dermed. endog Jomfrue Mathiesen lod mig vide, at hun havde Lyst til eengang at prøve denne bergensiske Kost. Af Brevet som fulgte med det, erfarede jeg, at Kavringerne var en Present fra Dekke.

Av Jugurtha læste jeg fra 35te til 50de Capitel. Efter Aftensmåltidet blev atter igjen af Jomfrue Mathiesen og Jomfrue Meder jeg og Jomfrue Roverud bragt på Bane, idet Jomfrue Mathiesen troligen lovede at ville tale min Sag hos hende. Jeg takket hende også derfor i dybeste Underdanighet.

Onsdagen d. 6te Mai 1829:

Av Jugurtha læste jeg idag fra 50de til 64de Capitel. Efter at jeg havde nydt Middagsmåltidet og drukke Theevand, gjorde Jensen, Joachim & Fr. Voss og jeg Visit hos Fr. Mohn i hans nye Logis. Sidenefter kom Ellerhausen og Rolland til ham. Ikke lod han os sidde på tørre Tractementer, men frembar os Spegekjød,

Ost, Påskekage samt et Par Flasker Madeira Viin. Sandeligen sparede vi det heller ikke. Især fik Spegekjødet, Påskekagen og Viinen snart Ende. Udsigten fra hans Værelse er meget skjønn, men hva de især forskjønn den er, at han stedse har ligesom for sig Christianias skjønneste Pige, Catrina Holm, siddende ved Vinduet. Også vi benyttede denne skjønn Udsigt og vist mærkede hun at alle vores Øine vare henvendte på hende.

Da vi havde i Sinde at forlade Mohn, proponerede Joach. Voss at ville sætte op een Spdr. på at han iaften vilde drikke mig under Bordet. Jeg, der ansåe mig selv for ikke så store Stakkel, at jeg jo ikke skulde kunne holde Stangen med ham deri, biefaldt det. Veddemålet ble slået og Jensen slog imellem. Ledsagede av de Tilstedeværende gik vi hjem, hvor strax alt kom i Virksomhed. Den første Bolle Punsch tømte Jochim Voss og jeg strax uden at den steg videre til Hovedet hos Nogen af os, men da vi var komne halvvei med den Anden, mærkede jeg, at der blev Revoltion i min Mave, hvorover jeg søgte Leilighed til at kaste op. På Grund heraf og for ikke at drikke mere, end jeg kunde tåle, erklærede jeg mig for Tabende. Dog, havde jeg blot drukket et eller to Glas til med Joachim Voss, havde jeg gået af med Seieren; thi strax i Øieblikket efter at jeg hadde erklæret mig for Tabende, blev han, efter at have kastet op, sig selv aldeles ubevidst båret tilsengs af Jensen, Fr. Voss og Bruun. Rigtignok angrede jeg det, at jeg var så snar til at overgive mig, så at jeg *nomine* tabte, men *in re vera* vandt jeg. At jeg jo ikke havde drukket mere, end jeg godt tålte, kan også det tjene til Beviis, at jeg lige til Midnat havde en lang Samtale med Fruen og de Øvrige.

Torsdagen d. 7de Mai 1829:

I Formiddag havde jeg hos mig Jensen, Zarbell, Joach: Voss, Ellerhausen og Rolland, der troeligen forsynede deres Maver med mine Kavringer, min Ost og mit Smør.

Mohn, der igaar aftes fornærmede mig temmelig håret, har idag atter igjen forsøgt det Samme, men jeg har anseet det under min Værdighed at svare ham et eneste Ord, ham. dervist nok har et tåleligt smukt Fjæs, men dog efter mit Skjønn, en tom Hjerne; thi Tossen holder snarest op, nær man ikke værdiger at svare ham.

Min hele læsning idag var 6 Capitler af Jugurtha. I Sandhed har jeg idag udmærket mig ved at være doven, da jeg endnu ikke erindrer mig nogen Dagl, som jeg ikke kan benytte bedre.

Vel tog jeg henimod Aftenen en Spadser=Tour med L'Abbée op til Uranienborg, hvor den skjønneste Skov forskjønn den smukkeste Omegn. En lang Tid hvilede vi os der og indtagne af Landlivets Behagekligheder, yttrede enhver av os sune Ønsker. Mit Ønske var i det Øieblik, at Skjæbnen måtte tildele mig et så skjønt Landsted, som de, der prydede denne Omegn, samt en smuk og god Pige. Hvor skulde ikke da alle de øfrige Menneskets Ønsker skjønt forene sig til disse to Punkter, som til eet? Hvor skulde ikke Glæden da

yttre sig i ethvert Foretagende? Hvor stor en Interesse skulde ikke da Naturen fåe tilligemed alle dens Herligheder?

Fredagen d. 8de Mai 1829:

Hvad jeg igår forsømte af arbeide, tog jeg idag igjen, da jeg af Fugrtha læste fra 70de til 100de Capitel.

Da jeg vel havde fået min Mellemmad til Livs, bad Student Jensen mig at følge ham ned til Ellerhausen, idet han nemlig påstod at vi begge var inviterede af ham til at prøve den Fleskeskinke, han havde medbragt fra Bergen. Vi gik da derned, og virkeligen kom han frem med sin Fleskeskinke, men da jeg merkede at min Uven Fr. Mohn var ibalndt de Inviterede, gjorde jeg mig snart færdig, tog min Hat og takkede for mig.

Efter Aftensmåltidet opstod en heftig Uenighed imellem Fr. Voss og Zarbell, hvis Begyndelse reiste sig fra Nøglen til deres fælles Værelse. vist nok vare Udtrykkene på begge Sider hårde og ofte plumpe, men dog synes mig, at Voss overgik Zarbell i at udlade de meest grove og pøbelaktige Udtryk, som Laps, Æsel & ctr. & ctr. Vreden, som ikke næsten det Ringeste havde angreped Zarbell, rasede således hos den Anden, at han gik like ind til sin Vertinde for at beklage sig for hende. Ikke heller havde han sin Contubernal som Sengekamerat hos sig i Nat; tvertimod måtte Zarbell trække ind til Jensen, hvos Contubernal Joach. Voss tog sit Leie hos sin Broder i Nat.

Løverdagen d. 9de Mai 1829:

Salhust's Jugurtha absolverede jeg idag, foruden en latinsk Stiil, jeg udarbeidede til Martens. Desuden læste jeg også een Prædiken av Pavels, i hvilken han havde valgt et Emne: "Trøst til Venners Grave". Vel var det den første Prædiken, jeg har læst af ham, men såre heftigen indtages jeg for ham. Det mest solide og kraftfulde Sprog forened med en skjøn og rørende Stiil har han i sin Magt.

Næsten et Par Timers Tid iaften nød jeg den meest henrykkende Glæde. idet jeg fra mit Kammer med ufravendte Øine beskuede Jomfrue Roverud, der ligeover for mig i et Vindu toede nogen Fruentimmer=Sager. Neppe troede jeg, at hun mærkede mig, men dog havde Jomfrue Matiesen, og Jomfrue Meder nøie lagt Mærke til min Øines Stilling, hvorfor de også, efter Aftens=Måltidet, heftigen gik løs på mig. Jeg derimod søgte på alle mulige Måder at gjendrive dem men de vedblevede i deres Mening.

Søndagen d. 10de Mai 1829:

Med Glæde erfarede jeg idag hos Martens, at min Stiil var aldeles feilfrie. Møller havde i sin Stiil een Feil, mens Wieseners var den Sletteste, da han nok havde 6 á 7 store Garmmaticaler, som dignus med Accusativ & ctr. Vistnok havde Wiesener ikke kommet igjennem ved Examen artium. Dometius's var just

ikke så slet, uagted han havde begået en Deel grammaticalske Feil. Hos Martens fik jeg, da jeg forlod ham, Zumpts latinske Grammatik til Låns, af hvilken jeg gjennemlæste i Eftermiddag næsten 300 Pagina og hvoraf jeg udtrak og optegnede det Mærkeligste.

Formedelst det tillokkende Veir, tog Fr. Voss og jeg en Tour udenfor Byen, og over en Fjerdingsvei vare vi komne fra Byen, førend vi tænkte på Tilbagegangen. De smukkeste Prospecter foreenede med de mest smagfulde Lyststeder pryde Christianias Omegn, når man kommer Noget udenfor Byen. En stor Mængde Kjørende og Ridende traf vi på Veien, kun få gående. Dog måtte vi bruge Vores Been og det uagted Solens Varme i høieste Grad generede os. Dog, da det lakkede mod Aften, forhøiede Aftensolens behagelige Varme den sande Glæde, som denne Lystvandring forårsagede os.

Mandagen d. 11te Mai 182:

Den 1ste af Ciceros 4 catilinariske Taler gejnneumlæste jeg idag, i hvilken forfatteren går heftigt løs på Catilina, og råder ham tilligemed hans Tilhængere at forlade Byen så snart som mulig.

Hen på Eftermiddagen fulgte jeg med Zarbell op på Roveruds Værksted, hvor han var begyndt på en Pennekniv med 16 Blade i. En temmelig lang Tid forblev jeg der, især da den Færdighed, der yttrede sig i hans Arbeide, høist interesserede mig

Efter Aftensmåltidet tog Jomfrue Mathiesen, Jomfrue Meder, Zarbell, Joach. Voss og jeg en Tour ud ad Landeveien. Da vi samtligen havde nået Målet for vår Tour, nemlig Petersborg, drog vi tilbage igjen. På Hjemtouren traf vi Ellerhausen og Rolland, der syntes ret at lade sig behage den Pibe Tobak, Enhver af dem kom smøgende med. Allerede var det bleven Midnat, da vi stode ved Gårds=Porten, der var tillukket, hvorfor vi nødtes til at påminde Husets Folk om at lukke op. På denne vor Vandring påmindte Jomfrue Mathiesen mig ofte om, at Jomfrue Roverud imorgen tidlig skal reise bort og opmundtrede mig til tidlig imorgen at sige hende mit Farvel, da hun nemlig troede at jeg, der følte varmt for Jomfrue Roverud, burde gjøre dette.

Tirsdagen d. 12te Mai 1829:

Vistnok var jeg også meget tidlig oppe idag; thi Klokken var endnu ikke mere, end 4, da jeg havde forladt Leiet. Hun gik endnu eengang forbie mit Værelse over Gård=Pladsen imorges, og sandelig havde jeg gjerne seet, om jeg kunde havde sagt hende et Farvel; dog, hvi kunde jeg vel vove dette? Hun forsvandt altså, og ikke længe derefter forlod hun i Selskab med sin Fader Hjemmet, hun skulde conditionere hos Grev Jarlsberg i Smålehnene.

Den 2den av Ciceeros catilinariske Taler læste jeg idag, samt en Deel Pagina i Zumpy's latinske Grammatik.

Dessuden læste jeg også en liden Piece, som i disse Dage udkommet her i Byen, Indeholdende: "Betragtninger i Anledning af Nordmændenes Folkefest:

Den 17de Mai” af en Nordmand Den anonyme Forfatter går temmelig hårdt løs på de Hofkrybere Trangbrystede, der for den lumpne Egennyttets Skyld forhindre Sandhedens Stemme fra at trænge frem til Thronen, der for, kun lidet fortjente, Ordener Hæderstegn søge at udstrøe Tvedragtens Sæd imellem Landsfaderen og hans Undersåttene. Ikke destomindre opmundtrer Forfatteren enhver Ægte Nordmand til, hævend sig over denne Småheds=Aand, at feire denne for Norge evig uforglemmelige Dag, til frodigen at pleie Friheds=Træet, der plantedes på Eidsvolds klippefaste Grundvold, til urokket og uforfærdet at værne om det og til at overlevere det ubeskadiget og ubeskåret til kommende Slægter.

Onsdagen d. 13de Mai 1829:

De to sidste catilinariske Taler af Cicero blev jeg færdig med idag. Mig synes, at den gode Cicero hist og her lægger alt for meget sin Selvros for Dagen, som, hvis, den havde været fremsagt i vort Aarhundre, vist nok ikke ville have fundet så mange Velyndere som den fandt i hiint svundne Old. Først nu har jeg ret indseet den flydende og skønne Stiil, som hiin følgeværdige Forfatter fører. Jeg beskyttede derfor, ved mine latinske Udarbejdelser, så vidt som Dydmueligt for mig som Begynder at efterligne ham.

Hen på Eftermiddagen tog jeg Touren ud til Møller, hvor jeg erfarede, at Martens ikke skal have villet tegne sig til at feire d. 17de Mai, på Grund af at han, hvis den høitideligholdes af ham, frygtede da for at skulde blive nægtet Dimisjons Ret. Man siger desuden at Politiet skal have nedrevet af Univeritets Porten en heel Deel Placater, som der vare opslagne af de Ivrigte blandt Studenterne, og hvori de opmuntrede deres øvrige Samfunds Brødre til at høitideligholde den. Desuden skal også Sedler være kastede ind til de fornemste Mænd her i Byen, hvori også de opmundtres til at feire den.

Ved Aftens Tider besøgte jeg min elskede lærer, Rector Holmboe. En meget lang Samtale havde vi indbyrdes en lang Tid, der meest gik ud på litteære Sager. Han sagde mig og, at han meget frygtede for den tilstundende store Philologium, da an nemlig havde så lang Tide, at han kunde repetere sine Ting således som han vilde det.

Torsdagen d. 14de Mai 1829:

Mit Arbeide idag var de 27 første Capitler af Taciti Germania. Forfatteren skildrer i disse de gamle Germanske Skikke, Vedtægter og Sæder. De laster, som i Hobeviis i vort så kaldte oplyste Aarhundrede begåes, kjendtes af hine neppe af Navn. ”Corrumoere & corrumoi ibi non..culum vocabatur” Dyden blomstrer der i sin simpleste Dragt, ”ibique, siger Forfatteren så skjønt, plus boni mores valebant, quam alibi bonae leges”.

Studiosus Peter Berg bærede mig i Formiddag med sin Nærværelse, og da også Fr. Voss kom ind til os, anstillede vi samtligen en Frokost af mine Kavringer, Ost og Smør. Det Sidste har nu allerede fået Rest og Fr. Voss har lovet, da han troeligen har forsynet sig med hiin bergensiske Kost, også troeligen at ville deeltage i Indkjøbet af et Par Marker Smør. Jeg må rigtig tilståe, at da det lakkede mod Aftenen, længtes jeg såre meget efter den på denne Aften i Bergen alminnelig Kost, nemlig Pandekager. Dog, vores Kost var iaften som sædvanlig Smør, Brød og et Par Flasker Øl.

Efter sluttet Aftensmåltid fandt indbyrdes imellem os en temmelig lang Samtale sted, som gik ud på Indsmugling af tilførte Varer. Zarbell fortalte mange historier, som noksom beviste, hvor drevne hans Landsmænd, Svelgvgianerne, ere blevne i denne Kunst.

Fredagen d. 15de Mai 1829 (Bededag):

Fr. Voss og jeg gik i Formiddag ud i Slotskirken, hvor Præsten Schydts havde idag valgt et til Dagen passende Emne, nemlig: ”det offer, det bør sig en Christen at fremføre for Gud” Det lod til, som om han ikke for vel havde gennemlæst sin Præken, før han trådte op på Talestolen; thi han fremsagde den på en stammende og stødende Måde.

I Eftermiddag læste jeg Resten av Taciti Germania, hvori Forfatteren så skjønt sider i sidste Capitel Fennerne(rimeligvis Finnerne) ”rem difficillimann assecutisunt, ut illis ne votoqvidem opus sit”.

Da jeg lad havde absolveret fra mig Germania, gik jeg ud til Møller, hvorfra jeg i Forening med en heel del Andre tog en Spadser=Tour ud over Fæstningen, og allerede var det silde ud på Aftenen, da jeg kom til mit Hjem. Her fandt jeg de Logerende tilligemed Mohn ret lystige, idet de syntes ret at lade sig behage en Bolle Punsch, min Vertindeiaften opvartede med. Også jeg nødtes til at drikke et Par Glas, dog lod jeg det mig smage bedre at tage en Tour ud af Landeveien.

Løverdagen d. 16de Mai 1829:

En latinsk Stiil, jeg utarbeidede til Martens, borttog formedelst sin Vanskelighed næsten den hele Formiddag.

Atter igjen idag har jeg hørt, at Martens, på Grund af et Brev fra sin Broder, hvori han venskabeligst blev anmodet om ikke at feire den 17de Mai, samt fordi han frygtede for ikke at få Dimsisions Ret, skal have slette sig ud igjen på Indbydelses=Listen til d. 17de Mai. Han skal i denne Anledning have måttet tåle de groveste Anmærkninger især af Brock. Martens skal endog have sagt til dem, da de hårdest gik løs på ham, at han ikke vilde svare dem, førend Vreden forlod dem.

Hen mod Aftenen gik jeg ned til L’Abbée, for at han skulde skille mig med Noget af den Mængde Hår på mit Hoved, men da Reutz, Moss og

Jermiassen sadde der med et Bord fuldt af Kavringer, Ost og Andet mere, så lod jeg den egentlige Hensigt, hvorfor jeg kom, fare og tog derimod Plads hos dem. Ved Hjemkomsten fra L'Abbée erfarede jeg, at Schönberg var ankommet hertil fra Bergen. Jeg og Fr. Voss fulgte ham da ud til Møller og Wiesener, som skaffede ham Natteherberge, hvorfor Schönberg glædede sig særdeles meget, da Reisens Besværlighed meget havde udmattet ham.

Søndagen d. 17de Mai 1829:

Idag var det dagen, da Frihedens Palmer for 15 Aar tilbage plantedes på Eidsvolds Grund, idag syntes Naturen selv ligesom at opmuntre den Ægte Nordmand til at feire Dagen; thi Himmelens skye frie Blåe, Solens varmende Stråler, Fuglen i den fri Naur; kort, alt var det som om det havde forenet sig til at forskjønne Dagen. Også jeg honorerede Dagen med min bedste Klædning. Allerede tidlig ved den årle Morgenstund skal den driftige Baron Wedel have redet gennem Byens Gader, for at påsee Orden. Den hele Formiddag tilbragte jeg ved i Selskab med Fr. Voss og Mohn at tage en Spadseer=Tour ud ad Landeveien og allerede var det Middag, da vi kom tilbage. Efter Middagsmåltidet, ved hvilket vi forgjæves havde ventet på een Flaske Viin til Enhver, var jeg vel i Kirken, for at høre Præsten Vexels prædike, men Varmen tok således på mig, at jeg, til stor Skam, nesten havde indslumret under Prædiken; dog mærkede Ingen det på mig. Kun et eneste Glas drak jeg idag, nemlig Persico, som Fr. Mohn opvartede Fr. Voss, Engstrøm og mig med hos Caspary. Vel var det kun eet Glas jeg drak, og hvis skål skulde det heller være, da såvel jeg som de Andre tømte Galssset, uden Constitutionens Skål. Da en kort Tid derefter Dampskibet Constitutionen, kom ind til Byen, modtoges den med et mangfoldigt Hurra=Råb, samt Afsygning af National=Sangen. Henimod Klokken 7 om Aftenen begynte Dagen at feires med Varme. Statholderen v. Platen, der, kan jeg tænke, for Ceremonie Skyld, gik igjennem adskillige Gader, havde et Følge for og efter sig af omtrent et Par Hundre Mennesker af forskjellige Classer, der alle tilsammen udsendte mod ham et tre Gange gjentaget Hurraråb, der vist ikke klingede godt i hans Øren. Det såe ud, som om han, ligesom en Misdæder, skulde føres til Fængslet; thi for, bag og på begge Sider omgaves han af den tykkeste Skare af Mennesker.

Henimot Klokken 8 begyndte en utallig Mængde Mennesker næsten af alle Classer, ja selv endog Fruentimmer, hvilket alle havde forsamlet sig udenfor Studenter=Samfundet, at gennemvandre de fleste af Byens Gader, idet de alle tilhobe istemte Hurra=Råb og forskjellige Sange passende til Dagen; især lagde deres Glæde for Dagen udenfor Royalistenes Bygninger, hvor de gjorde Holdt og yttrede sin Glæde som forhen. En lang tid varede dette Optog; da endelig de Fornemste kom til Hest og så at sige brugte Magt, standsedes dette Optog. Dog syntes det som om Mængden blot hvilede, for at samle nye Kræfter til pånye at yttre sin Glæde; thi på forskjellige Kanter af Byen hørtes gjentagne Hurraråb og andre Glædestegn. Jeg derimod fandt den største Fornøielse ved at gåe

igjennem adskillige Gader for at see de forskjellige Optog; dog da det lakkede mod Midnat, og jeg var særdeles udmattet af den idelige Gåen, begav jeg mig til mit Hjem og derpå indslumrede jeg på mit Leie med Ønske om Held for Norges Constitution og 17de Mai.

Mandagen d. 18de Mai:

Hvad enten det var Mathed efter Gårs=Dagen, eller et Slags Dorskhed, så var det mig idag ikke mueligt at læse det Allerringeste. Jeg tog derfor i Forening med Ellerhusen og Fr. Voss en Spadser=Tour ud ad Lande=Veien, hvorfra vi ikke kom hjem igjen, før til Middags=Tider

Ved Middags=Bordet udlod Hans Moss sig med, at han i 3 samfulde Dager ville høitideligholde den 17de Mai. Rigtignok har han også i disse 3 sidste Dage været ualmindelig munter ved Bordet og temmelig heed i Hovedet.

Mod Aftens Anbrud gik jeg til Galleri=Pladsen på Comedie Huset, for at bivåne Opførelsen af den ypperlige Tragedie af Øhlenslæger, Corregio. Imellem 3de og 4de Act Opmuntrede Galleristerne Orchester=Anfører Bull til at spille Nationalsangen, hvilket han, til hans store Berømmelse, også gjorde. Alle Tilskuerne, såvel fra Galleriet som fra begge Parterrene og Parquettet accompagnerede Orchesteret med at afsynge Sangen: "Sønner af Norge" etc. Da man havde afsunget Sangen fulgte 8 á 9 Gange gjentaget Hurra=Råb foreenet med Hånd=Klappen, hvilket hver Gang besvartes af Valt=Horn Blæseren i Orchesteret. Da Galleristerne imellem 4de og 5te Act opmuntrede Bull til at spille Wolffs Nationalsang, og han heri ikke føiede dem, påfulgte en almindelig Trampen, som dog endelig stansedes ved Politi=Adjutant Dass's Optræden på Galleriet. Isannhed fortjente det at deeltage i og høre Nationalsangen næste ligeså Meget som Tragedien selv; thi hos Enhver når undtages Kongeligsindede, der var så fornuftige ved Sangens Begyndelse at forlade Skulespiller=Huset, yttrede Glæden sig på mangfoldig Måde.

Tirsdagen d. 19de Mai 1829:

Som Repetition læste jeg idag 2^{den} Bog af Horat's Oder, dog temmelig overfladisk, da jeg ilede med at blive færdig med den idag.

Af Fr. Voss hørte jeg idag, at Fruen havde ladet ham anmode om at låne hende 5 á 6 Spdler., da hun, hvilket han havde hørt af Jomfru Mathiesen, imorgen skal have adskillige Personer hos sig; thi da er det hendes Datters Fødsels=Dag. Jeg var ret glad ved, at hun ikke anmodet mig om dette Lån. I Anledning af dette forestående Gjestebud, fandt en temmelig lang Samtale sted imellem Ville, Fr. Voss og jeg, i hvilken omtaltes Fruens Capricer og Luner. hendes kjære datters ufordelagtige Udseende og hendes Udugelighed i Alt, hvad der hehører til Huusholdning=Væsenet. I lige Måde beklagede vi den Person, der engang i Tiden måtte blive hendes Mand, hvis hun eller får Nogen.

Jeg var også idag nede hos Caspary, for at få læse Morgenbladet, hvori Adskilligt skal være indrykket i Anledning af den 17de Mai. Efter en lang Venten fik jeg det endelig, og blev da enhver af de på den 17de Mai så driftige

Embedsmænd skildret på den Måde, de i fuldeste Mål havde fortjent. Især fik Baron Wedel tilligemed hans tapre Krigere, samt hans driftige Søn en velfortjent ironisk Lovtale.

Onsdagen d. 20de Mai 1829:

Lige fra Morgenstunden til Aftenens Frembrud gjorde jeg næsten Intet Andet, end at skrive Brev til Bergen, der indeholdt Beretninger om, hvorledes den 17de Mai feiredes her i Byen. Et Brev sendte jeg til Hagelsteen, et til Fr. Hansen et til Perregård & P. Grieg og et til Hjemmet.

Hen på Aftenen kom Jomfru Smidt med sin Kjæreste Schydts, samt H.Moss og Fr. Mohn, der var inviterede til i Forening med os Andre at høitideligholde denne Dag, der var såvel Jomfru Meders som Fr. Voss's Fødselsdage. Snart spillede Punschen i Pokalerne, og ei længe varede det, førend den steg til Hovedet. Først efter Aftens=Måltidet yttrede vor Glæde sig i muntre Sange, og Punschens Godhed syntes at opmuntre os til fremdeles at drikke. De, der vare meest muntre, vare Fr. Mohn og Moss, hvilken sidste især lagde sin Munterhed for Dagen. Ved Midnats=Tider ledsgede vi alle Mohn og Moss hjem. Joachim Voss, der proponerede iaften en Æresskål med mig, lod mig drikke mit Glas ud, men selv rørte han ikke sit Eget, hvilket just ikke beviser, at han er iblandt de Selskabelige, og at han iagttager den Tone, der altid bør herske ibalndt indbyrdes Frotrolige.

Torsdagen d. 21te Mai 1829:

I Formiddag var jeg en temmelig lang Tid ned hos Caspary, hvor jeg læste det, der i Anledningaf den 17de Mai var indført såvel i Morgenbladet som i Patrouillen. Den, der især må døie meget, er Baron Wedel, som også i fuldeste Mål har fortent det.

En lang og temmelig vanskelig latinsk Udarbeidelse til Munch gjorde jeg efter Middag, og hurtig ilede jeg og Møller med at blive færdige hos Munch, da vi derfra havde besluttet at bivåne på Rådstuen Forhøret over de på den 17de Mai så tapre Mænd, nemligden unge Baron og den elskværdige Lieutenant Morgenstjerne. Adskilligt angave de, især Baronen, der ikke just så nøie stemmede overeens med Sandheden; thi at han var den Aften gåen frem med største Lemfældighed, som han angav, troer jeg i det Mindste ikke. Allerede var Klokken 9½ da Forhøret ophørte, og isandhed var det høist interessant at bivåne det. Hvis jeg derfor ikke forsømte for meget derved, skulde jeg virkeligen også flere Gange gå hened.

Ved Hjemkomsten derfra erfarede jeg, at der hos Wilhelm Koren var Selskab; thi fra Fr. Voss's Værelse hørte jeg både hvorledes de dansende og sang; thi de havde nemlig fået ind hos sig en Lirendreier, der spillede adskillige ret smukke Sange.

Fredagen d. 22de Mai 1829:

Efter i hele Dag uafbrudt at have gennemlæst med temmelig Opmerksomhed de 600 første Vers af Æneidens 2^{den} Bog, hvori med levende Farver skildres Troias sidste Kamp, morede jeg mig på en ret behagelig Måde ved at læse en i disse Dage udkommen lille Piece, hvis Titel er: ”3 Aars ophold i Bergen af P.A. Heiberg”. Forfatteren skildrer på en naiv Måde Bergens Indvånernes Forekommenhed, Venlighed og Gjestfrihed mod Fremmede. En ikke midre Roes tildeler han også de i Bergens Stift boende Landmænds Gjestrihed.

L’Abbée, der imorgen tidlig har besluttet at tage over Land til Bergen, kom iaften ind til os og sagde os alle sit Farvel, når undtages Fru Meder, der sandt at sige heller ikke fortjente at han tog Afsked med hende; thi just ikke alt for honet har hun ikke behandlet ham. Thi sidst afvigte Onsdags Aften f. Ex. fandt hun for Godt iblandt de Inviterede også at anmode H. Moss om at fordrive den Aften hos hende; L’Abbée derimod, der har forskaffet hende de Fleste der dagligen spise hos hende, behagede hun at udelukke fra hiin Aftens Selskab. At jo ikke dette var den Måde, hvorpå man gjengjælder Tjenester, indseer Enhver lettelig. Hvo kunde vel også troe, at Fruen skulle kunne være så ubeskeden og så ubekjendt med god Levemåde? I Sandhed, hendes Opførsel mod L’Abbée geråder hende ikke til stor Ære.

Løverdagen d. 23de Mai 1829:

I Formiddag Læste jeg de sidste 200 Vers af Virgils Æneide, og efter Middag udarbejdede jeg den latinske Stiil til Martens, der, som sædvanlig, formedelst sin Vanskelighed borttog en såre lang Tid for mig.

Hen på Aftenen, da allerede den dalende Soel kastede sine Stråler mindre brænende, spadserede jeg alene ud ad Landeveien, hvor Naturens Yndigheder udbredte et høitideligt Stille, der nu og da afbrødes ved et venligt Aften=Pust. Skjønt farvede Aftensolen Horizonten i Vest, og skjønt ledsagede Sangfuglene dens Nedgang i Fulde Sang=Chor.

Først silde på Aftenen kom jeg til mit Logis, og da jeg havde nydt mit Aftens=Måltid, tyede jeg til mit Kammer, hvor jeg i stille Betragtninger tænkte på min Fader, der nu formodentlig pløier Havets Bølger. Jeg opsendte til den Algode det Ønske, at en huld Engel måtte ledsage ham på hans Reise, og føre ham lykkelig tilbage til Fædrenehjemmet. Derefter begav jeg mig til Hvile, og ei varede det længe, førend Søvnens seirede over mine matte Øielåge.

Søndagen d. 24de Mai 1829:

Efterat i Formiddag jeg havde skrevet til min Morbroder et Brev, som jeg imorgen agter at forsende med Posten, gik jeg ned til Fasting, hvor vi, tillige med Fritzner, havde indbyrdes en fortroelig Samtale. Samtligen gik vi derpå ud på Fæstningen, hvor vi med største Fornøielse hørte Janitschar=Musikken.

Ved min Hjemkomst herfra erfarede jeg at Fr. Voss, formedelst en stærk Hoved=Pine, holdt Sengen. Jeg gav ham da et i mine Tanker såre probat Middel,

at han nemlig skulde holde sin Kjærestes Portrait uafledelig for Øie. Jeg troer næsten også det hjalp; thi kort Tid derefter havde han forladt Sengen, og det syntes som han befandt sig ret vel.

Ved Aftenens Anbrud gjorde Fr. Voss og jeg en Tour ud ad Lande=Veien, og over een Fjerdings Vei vare vi komne fra Byen, da vi vendte tilbage. På Tilbage= Veien nær ved Byen mødte vi 3 unge Personer, der syntes alle at være angrebne af Punschens eller Vinens Hede. Især var der iblandt disse Stud:med: Hagen overmåde munter, og sang aldeles høit, idet han passerede os, disse stropher af Sangen "For Norges, Kjæmpers " etc.: "Og har du En, så Skål for den, og Skam fåe den, som sviger".

Mandagen d. 25te Mai 1829:

Jeg begynte idag at repetere Geometrien, og læste jeg da de 30 første Paragrapher.

Henved Midagstider gik jeg ned til Caspary, hvor jeg i Morgenbladet fra idag læste, hvorledes den anonyme Forfatter søger at forsvare såvel Baron Wedels som de andre Embedsmænds Fremgangs=Måde d. 17de Mai, derimod at kaste Skylden aldeles på de 20 á 30 Studenterne, der den Dag høitideligholdt d. 17de Mai i Samfundet.

Tidlig på Aftenen gik jeg ud til Møller, hvorfra jeg derfra tilligemed Bjørseth og Wiesener begav mig på Veien til Comediehuset, for der at bivåne Opførelsen af Øhlenschlägers Tragedie Axel og Valborg. Imellem 2^{den} og 3de Act opmuntrede Student H. Wergeland Tilskuerne til i Forening med Orchester= Musikken at afsynge "Sønner af Norge" etc., hvilket da også skede med den største Fornøielse.

Imellem 4de og 5te Act varede det overmåde længe, førend Dækket gik op, hvorfor, da Orchesteret allerede havde spillet to Stykker, Tilskuerne begynte, for at fordrive Tiden kan jeg tænke, alle tilsammen at istemme Sangen: "Hvor herligt er mit Fødeland" etc. I det hele taget blev Stykket bedre givet end i Bergen, især da Hakons Rolle var tildeelt Giebelhausen, der i Alt udførte denne Rolle ligeså godt, som Steiner, bort der havde den samme Rolle i Bergen, udførte den slet. Dog syntes mig, at hverken Axel Søbye eller Wilhelm Berg udførte sine Roller så godt, som Olsen og Stål gjorde det i Bergen. Valborg [Madamme Bødker] er hævet over al Roes. Munken[Bødker] gjorde sine Sager i alle Henseender lige så godt, som Dahlberg i Bergen.

Man siger, at Madame Bødker ei var ret frisk iaften, men alligevel udførte hun sin Rolle så skjønt og så ypperlig, at hun virkelig fortjener Navn af en stor Skuespillerinde.

Tirsdagen d. 26de Mai 1829:

Som Fortsættelse i Geometrien læste jeg fra 30de til 80de §, som vel var Lidet, men da jeg ved de fleste Setninger for det Meste selv fandt ud af dem, tog

det en meget længere Tid for mig, end om jeg blot vilde have gennemlæst dem efter Bogen.

Henpå Eftermiddagen var Møller og jeg hos Munch, hvor også Johan Berg første Gang var med. I den extemporale Stiil, vi der gjorde hos ham, røbede Berg tydelig nok såvel Mangel på de almindelige latinske Gloser, som han også begik adskillige horrible grammatikalske Feil, som sertos for Certus, laborare med Accusativ etc. Hvilket bevise klart nok, hvor letteligen man kan glemme en Ting når man er borte fra den en Tid, om man end var nok så flink i den, som dog J. Berg var i hiint Fag på Skolen. Også jeg havde idag begået i min Stiil til Jensen 3 temmelig store grammatikalske Feil, hvilke dog alle var en følge af Skjødesløshet, ei af Uvidenhed. Jeg fornyede altså den for lang Tid tilbage tagne Beslutning at være agtpågivende ved de latinske Stiles Udarbeidelse.

Da den gode Bruun havde beskadiget din Fod, så at han ikke kunde gå på den, måtte Joachim Voss og jeg gå ned til ham, hvor vi tilligemed de Øvrige, nemlig: Rolland, Ellerhusen, Bruun og Hveding stiledede for Jensen. Hveding har ret god Sving på sine latinske Stile. Dog havde han skrevet ut med Indicativ.

Onsdag d. 27de Mai 1829:

Fra 80de til 117de § læste jeg idag i Geometrien. Da jeg i hele Dag uafbrudt havde læst på disse Paragrapher, og jeg begyndte at blive mat deraf, gik jeg henpå Aftenen ned til Ellerhusen, der venligen opvartede mig med en Pibe Tobak. Vi taleder derpå længe indbyrdes om adskillige Ting, dog meest om Examen artium. Han fortalte mig også, at han inden kort Tid skal flytte, da han ei kan stemme overens med Rollands Luner og Capricer, og da han tillige ei får Noget bestilt i sit nuværende Logis formedelst den bestandige Commerce som for det meste finder Sted dernede.

Ved min Hjemkomst læste jeg en lille Piece, hvis Titel var: "Discedenti in academiam filio præcipiens idonea pater". På den ene Side var Latin og på den anden Dansk. Dog, da Latinens Vanskelighed oversteg min Evner, holdt jeg mig til det Danske. Skjønne Levereregler giver der Faderen sin bortvandrende Søn, idet han foretiller ham Dydens Skjønhed, og Lastens Hæslighed.

Efter Aftens=Måltidet havde vi, Logerende, en lang Samtale angående de mange skjønne Mandspersoner og de få smukke Fruentimmer, her ere i Christiania. Hvad Mandspersonerne angår, da kan man ei forundre sig derover, da jo Christiania er Samlings=Pladsen for de fleste unge Mandspersoner nesten fra alle Norges Kanter.

Torsdagen d. 28de Mai 1829 (Christi Himmelfarts=Dag):

Omtrent ved Middags=Tid blev jeg færdig med Resten af Geometrien, og forekom mig Slutningen ei så vanskelig, som jeg havde troet.

Ved Middagsbordet hørte jeg, at hiin ypperlige Taler, Præsten Schrøder, for nogle Dager siden forlod denne Verden. I Sandhed gjorde dette et såre stærkt Indtryk på mig, der blot av de få Prækener, jeg havde hørt af ham i Aggers Kirke, fattede den største Agtelse og Kjærlighed for ham. Et Tab, såre stort, rammende Aggers Sogn ved hans Bortgang. Han var ei alene udmerket i sit egentlig Fag, og hans levnet var det meest exemplariske. Derfor skal også Kjerschow idag i Aggers Kirke, ved at melde hans Bortgang fra Talerstolen, have sagt: at han ikke var værdig nok til at skildre hans udmærkede Vandel heneden; det overlod han til værdigere. Ja, han gik den ædle Kjæmpe hen, for at indhøste den sande og uforgjængelig Hedeers=Krans for sin Iver heneden i at tolke Sandheden og Dyden, han gik bort savnet af Mange, såre Mange. Hans kraftfulde Legeme er nu hengivet til Forrådnelse, men hans frigjorte Aand har svinget sig op til Lysets og Glædens Boliger.

Fredagen d. 29de Mai 1829:

Af Kofods almindelige Verdens=Historie gjennemlæste jeg idag de 40de første Pagina. Efter Middagsmåltidet havde jeg den Fornøielse at have hos mig Student Fritzner en temmelig lang Tid, og fortalte han mig, at hans glædede sig ved hver Dags Ende, for at han jo før, jo heller kan komme at begive sig på Veien til sin Hjemstavn i Bergen. Fremdeles sagde han også, at hvis han havde Penger, vilde han blot legge sig efter Historien og ei befatte sig med Theologien, som han nu nødes at tage fat på. Dessuden taledes vi også længe om Universitetet, dets Professorer og adskilligt Andet.

Ved Aftens=Tid fortalte Jomfru Meder, Joach Voss og mig, at hun skulde iaften bivåne Opførelsen af Axel og Valborg på det offentlige Theater, men da hun Ingen havde at gåe med, og Ingen af de Logerende skulde der iaften, havde hun sendt Bud ned til Rolland, en hende aldeles ukjendt Person, og ladet ham spørge, om han ikke skulde frequentere Comedien iaften, og da om han vilde komme op til hende, og geleide hende derved. Et skjønt Character=Træk hos hende! Ex ungve leonem. Ville, der er skyldig Fruen blot 3^{ort}, fik ved Pigen den Efterretning fra hende, at hvis han ikke betalte henne denne sin Gjæld, kunde han ikke fåe Middags=Spise idag. Herlige Characterer! Således lærer man at kjende Menneskernes Character, når man har forladt Fædrenehjemmet, og vandrer ud i Verden.

Løverdagen d. 30te Mai 1829:

Ved Middags=Tider Purgte Joach. Voss mig om jeg ei vilde bivåne Præsten Schrøders Begravelse på Opsloe's Kirkegård. Hvi skulde jeg kunde underslæe mig for at gåe didhen, især da en så ypperlig Mands afsjælede Legeme skulde nedsænkes i Jorden, en sådan Mands der, ja jeg tør sige, var den eneste, der hidtil med sine Taler har gjort et sådant stærkt Indtryk på mig og ofte opvakt i min Sjæl den faste Beslutning at stræbe dagligen at forbedre mig i det, som jeg

endnu i morlask Henseende måtte ståe tilbage i. Med hurtige Skridt ilede jeg ud på Opsloe's Kirkegård, især da klokken snart nærmede sig den Tid, da han skulde begraves, og heldigvis kom jeg også did, førend Liig=Optoget kom. Jeg udvalgte en efter Omstændighederen temmelig god Plads i Kirken, da Liig=Kisten skulde først bringes derind. Længe ventede jeg her; endelig kom Liig=Skaren, der var et sikkert Tegn på at Liig=Optoget ei var langt borte. Strax derefter blev Liig=Kisten båret ind i Kirken, og foran den gik 12 i Sørgedrakt klædte unge Piger, der med Blomster bestrøede Veien til hans Grav. Provst Sigwardt holdt en hans Vandel værdig Liigtale, efter hvis Slutning Liget bragtes til Graven. Med rørt Hjerte gik jeg fra hans hvilested, og Tåren tindrede i mit Øie, da jeg så spæde små at forlade Graven, hvilke endnu ei vare istand til at vurdere Tabet af deres hensovne Fader. Fred over hans Støv!

Søndagen d. 31te Mai 1829

Iformiddag, da vi gik fra Martens, fulgte jeg med Dometius ud til ham, hvor han viste meg sit Testimonium, han havde erholdt fra Lous. Isandhed var det, efter min, Mening, alt for overdrevent med Hensyn til Roes, og det kommer an på, om Dometius ved Exam:art: vil komme at excellere så meget, som dette hans Testimonium lover. Det samme var Tilfældet med de Testimonia, som Lous havde givet Rolland og Ellerhusen, hvilk et jeg også læste idag. Dometius og jeg kom idag overeens om, at vi indbyrdes skulde opoffre 3 gange om Dagen, til fælleds at gjentage et vist Pensum i Historien, som vi måtte være komne overeens om til enhver Gang, troende, at dette var den bedste Måde at lære Historien på. Isandhed ikke lidet smigred jeg mig da Dometius fortalte mig hos Møller, hvorhen vi begge gik, at Munk havde sagt til ham og Schönberg, at den Bedste af dem, der gjorde latinske Stiile hos ham, var jeg.

Efter Middags=Måltidet foreslog Fr. Voss, at jeg burde presentere min Vertinde min Gammelost, såsom han troede, at det var bedre at vi alle Logerende kom til at nyde godt af den, hvilket da blev Tilfældet, end at den ubenyttet skulde blive stående hos mig; thi da jeg nemlig ikke havde mere Smør, kunde jeg heller ikke benytte Osten. Jeg fulgte hans Råd, men skar jeg først af den et temmelig stort Stykke, da Ellerhusen nemlig havde alt anmodet mig om noget Gammelost. Jeg gik derpå selv til Ellerhusen med min Present og såvel han som hans Medlogerende P. og Th. Jersin bevidnede meg deres Tak. Felleds gik vi tilligemed Fr. Voss derpå ned på Toldboden, hvortil Dampsibet: Constitutionen for kort tid siden var landet.

Mandagen d. 1ste Juni 1829.

Ved Aftenenes Anbrud gik jeg i foreening med Møller på Comedien, hvor, som Benefice for Madame Bødker, der i disse Dage skal reise til sin Familie i Kjøbenhavn, Stykket: Pigen fra Marienburg, Drama i 5 Acter af

Krater, opførtes. Det var det sidste Stykke for denne Saison; og vist nok gav Skuespil=Selskabet det ret godt, men dog fremskinnede blandt alle de Spillende Madame Bødker (Pigen fra Marieburg), som den, der i høieste Grad fortjente Alles Agtelse og Beundring. Ei heller manglede det på at jo Tilskuerne yttrede deres Bifald over hendes Fuldkommenhed i denne Konst; thi det hyppige Hånd=Klap forenede med gjentagne Bravo=Råb vare herpå tydelige Beviser. Iær modtoges hun med et almindeligt 3 gang gjentaget Håndklappen formedelst den Anstand og Gratie, hun førte med sig, da hun efter Stykkets Ende fremtrådte for at fremsige en Epilog, forfattet af Bjerregård. Efter at hun derpå så skjønt som muligt havde fremført Epilogen påfulgte atter et mange Ganger gjentaget Håndklappen og Bravo=Råb. Da Dækket var nedgået, fremkaldtes hun og de samme Bifalds= og Glædes=Tegn kom hende igjen imøde. Også jeg bidrog mit til de almindelige Bifalds=Yttringer, og da jeg kom til mit Logis følede jeg først, at mine Hænder var aldeles ømme af den idelige Hånd=Klappen.

Tirsdagen d. 2^{den} Juni 1829:

Efter Middags=Måltidet gik jeg ud til Dometius for at spørge ham om Aarsagen, hvorfor han ikke kom til meg imorges der var den fastsatte Tid, da vi indbyrdes skulle repetere et vist Pensum af Historien. Aarsagen dertil, sagde han, var, at han ei havde været istand til at fåe fat på nogen Kofods Historie, men den sande Aarsag var nok, at han ikke havde Lyst til at repetere Historien i Fællesskab med Nogen. Jeg lod ham da også vide, at, hvis han ei havde Lyst til det, kunde han gjerne lade det fare. Ved min Hjemkomst fra ham, fortsatte jeg derfor selv min Læsning i Kofods Verdenshistorie.

Da jeg var bleven træt og kjed af længere at læse på den, gik jeg ned til Caspary, hvor jeg i Morgenbladet for igår læste det, som Catechet Wexels så skjønt havde indrykket i Anledning af Præsten Schrøders Død.

Iaften fik jeg så vide, at Jensen havde igår Aftes foræret Jomfru Meder en Comedie=Billet til 2^{den} Parterre og Fr. Mohn een til Jomfru Holm til samme Plads. Isandhed må sådanne Folk have nok af Penger! Idag har stud.med. Ville forladt os, da han skulde drage til det Regiment, ved hvilken han er ansat som Læge.

Onsdagen d. 3de Juni 1829:

Da jeg i Formiddag havde for mig selv gjentaget af den gamle Historie til Roms Keisere, kom Fritzner til mig med et Brev, som han sagde var kommet med Skipper Lars Olsen fra Bergen, den samme Skipper, som jeg af Brevet erfarede skulde have til mig en Fleskeskinke. Jeg gik da efter Middag tilligemed Fr. Voss ned til Toldboden og fik en Person til, for et par Skilling, at bære den op til mit Logis. Fr. Voss, Joach. Voss, Zarbell, Ellerhuseb og Thorstein Jeersin meldte sig da til iaften Kl. 5 at ville gjøre Begyndelsen med at prøve den. Hvi kunde vel jeg da være så inhonet at nægte dem dette? Med Fornøielse tvertimod tog jeg imod den, og samtlien spiste vi alle således, at næsten tredjeparten af

Skinken tilligemed en heel Deel Kavringer havde fået sin Plads i våre Maver. Isandhed var det ret på Studenter=Maneer, vi spiste, idet vi Alle sadde om et lidet Bord med Skinken og en heel Deel Kavringer derovenpå. Også et Par Glas god Cognac måtte jeg opvarte Enhver af dem med. Da vi samtligen havde tilfredsstillt vore sultne Maver, meldte de sig påny til et lignende Eftersvælg (Mellemmad) imorgen på samme tid, dog med den tilføiede Anmerkning, at Enhver af dem vilde dog tage to Skilling med sig til et Glas god Cognac. På denne Måde seer jeg nok, at min Skinke snart vil få sin Rest; dog da jeg har Spise hos min Vertinde både Morgen, Middag og Aften, er det bedre, at den får sin Rest jo før jo heller på en så ædel Måde, end at den måske ved at blive Hængende skulde, formedelst den nu herskende stærke Varme, snart blive et Bytte for Orme og Maddikke.

Torsdagen d. 4de Juni 1829:

Efterat jeg og Møller i Eftermiddag havde på Fæstningen seet, hvorledes Artilleriet kastede Bomber, fulgte han med mig hjem. og strax efter kom de samme Gjæster som igår, for at deeltage i et Eftersvælg (Mellemmad) bestående af Flesk og Kavringer. Kun Lidet blev tilbage af Skinken. Også vare vi 3 Personer flere end igår, nemlig Jensen, Fr. Mohn og N. Bruun. Derefter besluttede vi alle indbyrdes at fordrive Aftenen med et Par Boller Punsch; dog således, at de deraf Flydende Udgifter skulde fordeles på Enhver af os. Vi vare ret lystige, og sang således, at meget godt kunde høre det overalt i den Gade, vi boe i, og som dog ikke er så liden. Da Wilhelm Frost siden efter kom ind med sin Violin, tog Dansen sin Begyndelse. Ellerhusen lå først af os Alle under Bordet, hvorfor ogsaa Joach. Voss maatte få ham hjembragt. Th. Jersin og Fr. Mohn vare ogsaa rett muntre. Møller var næsten æqval Ellerhusen. Da vi fulgte Møller, Jersin og Mohn hjem, fandt de for Godt at istemme Bjerregaards National = Sang. Da og, da vi bad dem indstændigen om ikke at gjøre det, og dessuden en Vægter fulgte os i Hælene, som, kan jeg tænke, virkede meest, holdt de op med Sangen. Idet vi traadte ind i Jersins Værelse, og fandt Ellerhusen i Sengen, istemmede vi alle Hjertets Grund: "Frihedens Tempel i Nordmandens Dale" etc. Da vi derpå alle på det Venskabeligste vare skilte, tyede jeg til mit Kammer.

Fredagen d. 5te Juni 1829:

Da Th. Jersin i Formiddag kom til mig og avlagde sin Tak for igår, besluttede vi at gåe ud på Grønland til Møller, for at see, hvorledes han var til mode efter Gårsdagens Behageligheder. Vi fandt ham i et ret mumtert Lune og sagde han os, at han befandt sig meget vel. Efter Middag gik derpå Ellerhusen, Fr. Voss og jeg ud til ham, og fra ham gik vi fælleds tilligemed Student Bjørn op på Etterstad, hvor det ridende Artilleri holdt sin General=Mønstring. Det var ret skjönt at see de forskjellige Maneuvres, de gjorde, især da jeg forhen aldrig har

seet noget Lignende. Jeg var der temmelig længe og først Klokken 8 begav jeg mig hjem.

Ved Hjemkomsten skrev jeg et Brev til Hagelsteen, hvori jeg udbrettede ham om de specielle Udgifter, som nu snart vil spørge, om jeg har mine Finantzer i god Behold. Som sådanne Udgifter, opgav jeg i mit Brev til ham: 20 Spd til Martens, 8 Spd. til Christianias Skole, samt hvad jeg måtte komme at blive Munk skyldig for hans Undervisning i latinsk Stiil, desuden, hvis jeg får Examen Artium, 5 Spd. for academisk Borger=Brev.

Løverdagen den 6te Juni 1829:

Omtrent ved Middag gik jeg med Jensen, efterat vi havde læst igjennem de første Sætninger i Holmboe's Geometrie, ud på Universitetet, hvor han tilligemed 3 Andre skulde examineres deels i Aritmethik deels i Geometrie, i hvilke Fag de vare rejicerede ved Examen Artium. Den, B. Holmboe var mildest mod var Jensen; thi kun to Sætninger fik han, nemlig: at bevise at to Triangler ere congruente, når to Sider og een mellemliggende Vinkel i dem ere ligestore, og at construere een Vinkel så stor som en Anden. Uagted han endog famlede i disse Sætningers Beviis, fik han Karakteren: temmelig godt. Usigelig glade vare derfor såvel vi Logerende som Fruen, fordi Jensen var kommet igjennem, hvorfor han også iaften opvartede med 2 á 3 Boller Punsch. Med Engstrøm drak jeg en Dus=Skål, og vel ud på Natten blev han således perialiferet, at det var nær ved. at han havde kommet at overnatte hos os. Fr. Voss og Fr. Mohn drak Dus=Skåler med Jomfru Meder. Hvorvidt dette var passende, indseer ikke jeg! I al Fald syntes vist ikke Joach. Voss godt derom, og han sagde endog til mig, at hun selv havde proponeret een Dus=Skål med ham, men at han avde aflået det Vist nok var selve Jomfru Meder også på en liden Drei iaften.

Søndagen den 7de Juni 1829 (1ste pinsedag):

Joach Voss og jeg gik tidlig i Formiddag op til Ellerhusen, som vi fandt siddende i Haven, hvor vi også toge Plads hos ham. Dog, til stor Skam for Ham, havde han ikke så godt som en Pibe Tobak at opvarte mig med. Omtrent ved Middags=Tider kom vi hjem og mærkede at på Spise=Bordet paraderede 4 á 5 Flasker Viin. Vi sparede dem da heller ikke. Formedelst Veirets Behagelighed toge Jomfru Meder, Jomfru Mathiesen, Engstrøm, Mohn, Fr. Voss og jeg en Spaseer=Tour ud til Ullevold, der omtrent ligger 1½ Fjerding borte fra Byen. Men Solens brændende Varme og Veiens Længde bragte mig til ofte underveis at ønske, at jeg ei havde påtaget mig denne Tour. Hvor behageligt det derfor var at hvile mig ved min Hjemkomst veed jeg selv bedst. Joach. Voss var ei med os, og jeg kan tænke at det var fordi Fr. Mohn var med os, som Søndags Aften drak en Dus=Skål med Jomfru Meder. På selve Ullevold var det overmåde landligt og skjønt. Ved at hvile mig alene dybt inne i en tyk Skov, faldt Landlivets Behageligheder mig ind, men snart avbrødes jeg i dette begaelige Drømmeri, thi

en høi Stemme, der nævnte mit Navn, kaldte ad mig, da de Øvrige allerede havde begivet sig på Hjemveien.

Mandagen den 8de Juni 1829 (2^{den} Pinsedag)

Ei før havde jeg forladt Leiet idag, førend jeg ilede til Posthuset såvel for at indsende et brev fra Fader i Helsingør til Moder, som og for selv at see om der ei skulde være Brev til mig. Ei skuffedes jeg heller; thi der var et Brev til mig i hvis Segl stode Bogstavene JHR, og hvem kunde vel da dette Brev heller være fra, end fra min Oncle? Med raske Skridt ilede jeg derfor Hjem, og mærkede strax ved dets Åbning, at der medfulgte en Anvisning på den herværende Bank fra ham selv på 50 Spd. Dog, da han ei nævnede noget angående de specielle Udgifter, formoder jeg, at han ei har tænkt på dem, idet han sendte mig disse Penger. Jeg nødes ikke destomindre til at tage hertil av disse Penger sp meget som nødvendigen udfordres. Thi hvorfor skulde jeg vel ellers fåe Penger dertil? Jeg besluttede derfor med neste Post at gjøre ham opmærksom herpå. Zarbell og Fruen ere i disse dager de største Fiender, og den Skyldige er efter al Sandsynlighed Fruen.

Af Historien har jeg i disse Dage læst til Danmarks, Norges og sveriges Forening under Margretha.

Tirsdagen d^{en} 9de Juni 1829:

I Formiddag var jeg en kort tid ude på Universitetet, hvor Examen philologico philosophicum idag har taget sin Begyndelse. Iblandt de professorer, på hvis Examenation jeg hørte, forekom Steenblock's mig som den mest interessante. Da jeg kom hjem, spurde Joach. Voss mig, formodentlig efter Fruens Indskydelse, om jeg havde Lyst til at tage, dog på egen Regning, en Kjøretur med dem i Eftermiddag. Fruen havde nemlig skaffet sin Vogn istand og H. Moss skulde skaffe to Heste til den. Omtrent Kl. 3 kjørte Selskabet ud, der bestod av Fru Meder med Datter, Jomfru Mathiesen, Jensen og H. Moss, der alle havde placeret sig i Fruens Vogn, fremdeles Hveding og Fr. Mohn i en Karet, samt Joach. Voss i en enkelt Chaise. Jeg derimod fornøide meg med at blive tilbage og gjennemlæse Danmark Rigers Historie. Jeg tog desuden og også en liden Tour tilfods med Fr. Voss ud ad Lande=Veien. Alerede hvilede jeg på mit Leie, da de kom tilbage igjen.

Onsdagen d^{en} 10de Juni 1829

Også i Formiddag var jeg en Tour nede på Universitetet og hørte på Fr. Voss i Hebraisk. Han stod sig til Charakteren laudibilis præ ceteris, og den samme Charakter fik han og for Historie idag. Da jeg kom defra tilbage, kom Ellerhusen til mig og undskyldte sig fordi han ei havde læst på sit Pensum til mig i Geometrien, som jeg gratis læser een time daglig med ham og Joach. Voss. Af Historien læste jeg idag Sveriges Historie. Da jeg blev kjed deraf, omtrent ved Aftens Tider tog jeg Touren op til Elleerhausen og Jersin, i den

Tanke, at den sidste skulde istandsætte min Buxe, som jeg havde revet et Hul i. Synål havde han rigtignok, men den Tråd, han havde, var så slet, at han, efter flere mislykkede Forsøg, måtte lade det fare, så at jeg gik Hjem igjen med Buxen i samme Forfatning, som da jeg kom. Ellerhusen og jeg besluttede derpå at gå en Tour ud ad Landeveien. Ved at passere forbi Bruuns Logis hos Gartner Dyrgren, hilsede vi i dybeste Underdanighed såvel inn til Bruun som til Hveding og Ellerhusen, råbte endog med en venlig Stemme ganske høit ”God Aften”. Captain Tønder, Fru Meders Broder, gik i det samme forbi, og troede at Ellerhusens ”god Aften” var til ham, gjengav så igjen etvenligt ”god Aften”, men Ellerhusen aldeles undseelig, sagde ”om Forladelse, det var ikke Dem”. En uimodståelig Latter udbrød derpå, såvel fra ham som fra mig; dog hørde ei Capt. Tønder det, da vi vare allerede kommet et Stykke foran ham.

Torsdagen den 11te Juni 1829:

I Formiddag spurgte Fr. Voss mig, om jeg ei, tillige med de andre, Zarbell undtagen, vilde følge ham imorgen tidlig på hans Tour til Bergen til Jonsrud, som er den første Skyds=Station. Jeg gav ham intet avgjørende Svar, men da jeg længere hen på Dagen fik vide, at denne Tour vilde komme at koste mig 1½ Spd og dessuden min Casse er i Decadence, beslutte jeg, hvor stor Lyst jeg end havde dertil, at jeg ikke vilde følge ham.

Som Repetition gjennemlæste jeg idag igjen de 3 nordiske Rigers Historie. Da jeg i Eftermiddag gik fra Munk, hørte jeg på Universitetet på Fr. Voss, der idag var oppe i Astronomie. Vel stod han sig heri ikke så godt som i de to andre Fag, han har været oppe i, nemlig Historie og Hebraisk, men ikke destomindre stod han sig dog til Charakterne haud illaudabilis. Med denne Charakter var han overmåde vel fornøiet; thi een strengere Examinator, end B. Holmboe, havde vist, eftersom han stod sig, villet give ham non contemnendis, hvorved da hans håbade laudabilis til 2^{den} Examen havde gået ad undas.

Iaften opvartede Fruen med en Bolle Punsch i Regard af Voss's Afreise imorgen.

Fredagen den 12te Juni 1829:

Såre tidlig forlod jeg idag Leiet, for at sige Fr. Voss mit Farvel, som skal begive sig på Touren til Bergen. Længe ventede de som skulde følge ham, nemlig Fruen med sin Datter, Jensen, Mohn og Joch Voss på de to Heste, der skulde forespændes Fruens Vogn. Endelig komde, og ei længe derefter vare de færdige for at ledsage ham på Veien. De droge da alle sammen og jeg blev tilbage. Med Zarbell gik jeg derefter på Universitetet, hvor jeg hørte på, hvor såvel han som en Deel andre examineredes i Naturhistorie af Professor Rahtke. Min latinske Stiil til Martens udarbeidede jeg efter Middag, og efter min Mening, troede jeg at jeg havde været ret heldig med den; det dnytes mig også,

da jeg læste den høit op for mig selv, at den klang ret herligt. Jeg smigrede mig derfor med det Håb, at den måtte være ret god. Fra Munk gik jeg tilligemed Møller til Meier, min Classe=Cammerat i Bergens Cathedralskole, der idag er hertil ankommen. Jeg traf ham ei Hjemme, men da jeg skulde gå ind i mit Logis, mødte jeg ham tilligemed Frost. Joach Voss og Mohn havde iaften en heftig Striid angående en Strømpe, som Joachim påstod, at Mohn havde lagt på hans ene Knæ med de Ord ”der..... Strømpe”, hvilket Udtryk den Anden tog overmåde fornærmeligt op. Dog vare de nok begge to temmelig hede i Hovedet, da de nemlig havde levet ret lystigt på Touren til Jonsrud med Voss.

Løverdagen den 13de Juni 1829:

Som Fortsættelse læste jeg idag omtrent Halvparten af Ruslands Historie. Ved Middagstider kom P. Berg til mig med Anmodning om at låne ham 1^{ort}. Jeg gjorde det da og, så meget mere som han er bekjendt for at tilbagebetale hvad han låner. Da han var gået fra mig, læste jeg Geometrie med Ellerhausen og Joach. Voss.

Da Zarbell iaften skal begive sig på Reisen til sit Hjem i Svelvigen, var jeg ham behjælpelig i Adskilligt. Joach. Voss og jeg gik således med ham ud i Grønlands Gade for at bestille Skyds til Kl. 11 i Nat. Temmelig nysgjerrig efter at få at vide, hvad det er, Zarbell er så overmåde vred på Fruen for, spurte jeg Joach. Voss hvad det såsom han alene er indviet i denne Hemmelighed; men han var ei at formåe til at sige det, tilføiende, at det var en for Fruen alt for delicat Sag til at Andre skulde fåe den at vide. Da han derpå bad mig et gjætte, faldt jeg på mange kunstige Ideer (thi meget Særegent må det være) såsom: at f.eks. Fruen havde foreslået for ham Ægteskab enten imed sig selv eller med hendes Datter. Joach. Voss brast ud i en lydelig Latter, idet han benægtede dette, og jeg fabler fremdeles uindviet i denne så hemmelige og delicate Sag. Kl. 11 præcise kom Skydsen til Zarbell. Joach. Voss og jeg fulgte ham ud ad Landeveien til Bugges Løkke (Lyststed), hvor vi toge Afskjed med ham. Han steg derpå op i sin enkle Chais og snart var han borte fra vore Øine.

Søndagen den 14de Juni 1829:

Hos Martens erfarede jeg, at min latinske Stiil ei var så slet, og at den måske ved Examen Artium havde stået sig til Charakteren haud; men dog var den ei fri for nogle mindre heldige Ord. Grammatikalske Feil var der ei i den. Dometius's og Wiesener's vare desværre så slætte, at de efter al Sandsynlighed vilde været blevne ejicerede.

Efter Middag kom en Mand til oss, som just havde skydset en Person fra Drammen, og tilbød sig for en meget ringe Priis, nemlig 3 Ort at vilde overlade sin Hest til Joach. Voss og mig lige til Sandvigen, der ligger 1¼ Mil fra Byen, hvis vi kunde skaffe en Karet; thi vel havde han en enkel Chaise, men den kunde

vi begge fåe Rum? i. Da vi på ingen mulig Måde kunde fåe tillåns en Karet, blev der intet af denne så forønskede Lyst=Tour.

Vi gik derpå op til Ellerhusen, hvor vi, så godt vi kunde, gjorde os tilgode med et Par Piber Tobak og nogle Glas Vand. Efter Aftens=Måltidet kom Ellerhusen til os hvorpå vi igjen opvartede ham med et Par Piber Tobak. Tidligere gik jeg iaften tilsengs med den beslutning tidligere at stå op imorgen.

Mandagen den 15de Juni 1829:

Min beslutning igås Aftes at ståe tidlig op, var forgjæves; thi allerede var Klokken 8, da jeg forlod Leiet. Resten av Ruslands Historie, hele Preussens og noget af Polens Historie var mit Arbeide idag.

Efter Middags=Måltidet kom den Mand kjørende i sin enkle Caise forbi vore Vinduer, som igår tilbød at vilde bortleie den. Joach. Voss spurgte ham, om han idag vilde bortlei den, og da han Intet havde derimod, kjørt Joachim med lige til Sandvigen. Først Kl. 6 kom han tilbage.

Da Ellerhusen derpå var kommen til os, kom en vis Mand ned til os, hvis Klæder vare yderst gamle, uden Hat, og med et Par Nebbesild på den ene Arm, under Påskud af at ville sælge disse. Da han ingen Afsætning fik på sin Nebbesild, fremsagde han på en høist komisk Måde een Brude=Vielse og en Liig= Prædiken. I Sandhed fik han os at lee således, at vi næsten måtte falde på vores Maver. Da derpå Engstrøm kom, jog han Manden hovedkulds ud gennem Døren, sigende, at det var det største Sviin, der kunde tænkes.

Student Reutz, der hos Voss skulde fra Røtting tilbage=erholde en dansk Bibel, bærede os også med sin Nærværelse.

Roverud havde iaften Selskab, og iblandt Selskabet tiltrak i Særdeleshed en vis Jomfru Eliassen sig min Opmærksomhed. Skjønhed blussede på hendes Kinder. Uskyld og Fromhet viste sig i hendes Gang.

Tirsdagen den 16de Juni 1829:

Resten af Polens Historie læste jeg idag. Hen på Eftermiddagen kom til Fruen Captain Tønder med Frue og Schydts med sin Kjæreste Jomfru Smidt. Formodentlig vare de inviterede av Fruen til aftens. Da de øvrige indbyrdes drak Æresskåler, havde også jeg den Ære at drikke en Æresskål med fru Tønder, efter hendes egen Anmodning. Jeg kom temmelig langt ud på Aftenen ind til dem, da jeg først nemlig ønskede at gjøre ifra meg Polens Historie. Efter Aftens=Måltidet var jeg overmåde træt, og ønskede, at Selskabet snart måtte begive sig hjem, for at jeg kunde begive mig til hvile. Dette skede da også snart, men ei nød jeg den forønskede Hvile, da jeg var gåen tilsengs; thi vist over to Timer låe jeg vågen for at forhindre den gyselige Kløen, som de i mit Værelse hyppige Veggeluus forårsagede mig. Endelig slumrede jeg da ind, efter at have gardert mig, så godt som jeg kunde, mod disse Udyr.

Onsdagen den 17de Juni 1829:

Som forsættelse af Historien læste jeg idag Ungarns og næsten Tyrkiets Historie.

Efter Middag kørte Jensen og Jomfru Meder, samt Joachim Voss i en enkelt Chaise en Lyst=Tour til Stabek, omtrent een Mil fra Byen. Jeg derimod blev hjemme og fornøide mig med at læse på Historien. Fruen, der ei havde den Ære at være med dem, var vred, især på Jensen, fordi han ei lige så godt havde kunnet leie to Heste til hendes Vogn, hvorved da, som hun sagde, såvel hun som Jomfru Mathiesen kunde have deeltaget i Kjøre=Touren. Da jeg indkaldtes for at spisetil aftens, samtalede jeg længe med Jomfru Mathiesen angående Jensen, der ei før har fået et Par Skilling fra sin strævsomme Moder, førend han strax ved Dadlen og Drikken veed at give dem sin Rest. Rolland, der i een Måned siges at have brugt 56 Spd, var og Gjenstand for vor Samtale, og vist ikke står han just i det fordeelatigste Lys.

Ellerhusen kom imidlertid til mig og spurgte mig, om jeg ikke vilde være med ham op i hans Logis på Hammersborg. Jeg gik da med ham, og hans Værelse var langt smukkere, end det han havde tilforn, og end mere prydes det med den så skjønne Udsigt, der er fra hans Logis.

Torsdagen den 18de Juni 1829:

Efterat jeg i Formiddag havde læst Resten af Tyrkernes Historie og det østlige romerske Rigets Historie, gik jeg med Uchermann ned på Universitetet, for at høre hvorledes Rektor Holmboe stod sig i det Mundtlige til Examen store philologicum. Jeg hørte på ham i Latin, Græsk, Historie og Hebraisk, og syntes det mig, at han mest udmærkede sig i Græsk og Hebraisk. I Førstningen havde han Vanskelighed for at udtrykke sig på Latin, men siden efter flød det bedre for ham. At høre Professorene Bugge og Sverdrup tale latin er en sand Vellyst.

Efter Middag blev jeg af Jensen anmodet om iaften at deltage i et Drikkelaug. Jeg kunde da ikke ligefrem sige nei, men jeg søgte snart at bortfjerne mig fra Selskabet. Da de, efter min Hjemkomst fra Ellerhusen, til hvem jeg havde taget Touren, begynte allerede temmelig berusede at skriges og skråle, ja endog sætte Vinduerne åbne, for at Folk desto bedre kunde høre deres Glædes=Ytringer, gik jeg aldeles ikke ind til dem, uagtet jeg adskillige Gange blev anmodet derom. Længere udpå Natten bleve de rent afsindige, som de og naturligviis måtte blive, da de tømte ikke mindre end 4 á 5 Boller Punsch som var meget store. Jeg stod på Gårds=Pladsen ved Vinduet hos Jomfru Mathiesen et par Timers Tid, og hørte på deres Skrålen og Skrigen Da deres Sange derpå udartede til Smudsigheder, ja endog begynte at synge på Gaden udenfor deres Værelse, og de tillode sig adskillige andre uanstændige Handlinger, sagde jeg Jomfru Mathiesen ”god Nat”, og tyede til mit Kammer, og med en ubeskrivelig Glæde over, at jeg ei havde deeltaget i deres Selskab, lagde jeg mig på Leiet. Her hørte jeg, hvorledes de vedbleve at fremture i deres Galanskab; jeg hørte En byde en Anden Prygl, jeg hørte En, der udentvil var Fr. Mohn, på en egen Måde

at udråbe Pigen fra Kjøkkenet, som dog naturligviis ei kom til ham; og Joach. Voss tog i min Dør, forat ville komme ind til mig, men til al Lykke havde jeg brukt den Forsigtighed, da jeg lagde mig, at jeg tok Nøglen af Døren; thi i motsat Fald havde måske jeg kommet til at huse i nat Nogle af dem, hvilket jeg ei havde stor Lyst til. De, der af Selskabet meest udmerkede sig ved deres uanstændige Opførsel, var Fr. Mohn, Rolland, den yngste Hveding og Linde. De øvrige af Selskabet vare Jeremiassen, der gik tidlig, Engstrøm, der kom seent til, og Joach. Voss, der på Slutningen også deltog i derers støierende Glæder.

Idag fik jeg også høre af Jomfru Mathiesen den så hemmelige Årsag, hvorfor Zarbell var så heftig vred på Fruen. Det var nemlig fordi Fruen havde bedet Zarbell om. at han skulde see til at få en Forlovelse istand mellem Joach. Voss. og hendes kjære Datter. Zarbell var alt for fornuftig til at skulle lade sig tjene som et sådant Redskab i Fruens Hånd. I Sandhed har han derfor stor Grund til at være heftigen opbragt på Fruen, der kunde beqvemme sig til at bede ham om Sådant.

Fredagen den 19de Juni 1829:

Da jeg forlod Leiet idag, fik jeg vide, at den yngste Hveding og Fr. Mohn havde herbergeret inat i det Værelse, som Fr. Voss og Zarbell forhen har havt.

Af Historien læste jeg Arabernes, Persernes og Mongolernes Historie. I Formiddag skrev jeg et brev til Moder, hvor jeg meldte hende min Forundring over det, der var rammet min Ven M. Madsen, som, på Grund af at han (som Perregård fortæller i et Brev til mig) skal have i Forening med sin Moder lagt an på at sætte sin Fader i et slet Lys, er af ham bleven bortjaget. Hvis dette er den Sande Årsag, da er han meget at beklage, at han kunde begå sådan Handling.

Jensen har det nu helt travelt med at få et Bal istand ude på et Landsted ved navn Woll, og den bestemte Dag er St. hans Aften. Efter hvad jeg kan skjønne, lader det til at Jomfru Meder har stor Lyst til at være med dem; thi da H. Moss, der formodentlig skal være der, kom til at tale om Vogn til at føre Fruentimmerne derud, tog hun ordet, og sagde: at det var vist ikke nødvendigt, tilføiende, at hvis hun skulde være der, skulde hun gjerne gå derud.

Løverdagen den 20de Juni 1829:

Af Frankrigs Historie læste jeg idag til Ludvig d. 14de.

Efter Middag kom Fruen med Søsterdatter, Jomfru Stibolt, en liden skjøn, væver Pige fra Drammen. Den, der meest glædede sig ved dette uventede Besøg, var Jonfru Meder, der i sin Glæde løb adskillige Gange over Gårds=Pladsen og råbte "Celle Stibolt (så hed hun) fra Drammen"! Strax blev da Fr. Voss's og Zarbells Værelse bestemt for hende og Jomfr Meder.

Ved Aftens Tid gik jeg og Joach. Voss som Indbudne op til Ellerhusen, hvor han opvartede med Sommer=Sild og Brød. Dog nødter han og til at give os hver et Glas god Cognac til Silden. Da vi allerede var færdige med Måltidet,

kom, kan teg tænke, i samme Hensigt Hveding, Jensen og Bruun op til Ellerhusen. Joachim Voss og jeg gik derpå hjem.

Medens jeg gjorde min latinske Stiil til Martens, kom Samuel Steen til mig, der opvartede ham med en Pibe Tobak, hvormed han fordrev tiden, medens jeg skrev Stilen ud til Martens. Kort før Steen kom til mig, var også hos mig Peter Berg, hvis egentlige Grunde var, at bede mig overlade ham nogle Piber Tobak, som jeg da og gjorde med den største Fornøielse.

Søndagen den 21de Juni 1829:

Hos Martens, hvis Veiledning i latinsk Stiil såvel jeg som de Øvrige nød idag, fik v at vide at Professorene skal have erklæret, at de især ved Examen Artium vil være særdeles strenge. Just ikke nogen Trøst for de Stakler, der skal fremstille sig til Examen Artium! Da Ellerhusen derpå kom til mig, fortalte jeg ham, hvad jeg angående Examen havde hørt hos Martens hvorover han blev aldeles forskrækket, ja endog sagde han, at han strax vilde gåe hjem og sætte sig til at læse, forat han, som W.Koren urtrykte sig, kunde blive stivere. Vi forestilte os derpå i Tankerne alle de Glæder som vilde komme at falde i vor Lod, hvis Skæbnen giver os begge den så Skræk indgydende Examen Artium

Slutningen af Frankrigs Historie, nemlig fra Hendrik 4 til Revolutionens Udbrud læste jeg idag. Vel var det såre lidet, men deels var det Hellig=Dag, deels var det så varmt at det neppe var muligt at holde ut at læse.

Ved Aftens Tid tog jeg Touren til Ellerhusen, hvem jeg præsenterede 3 små Annis Kringler, som jeg havde tilovers efter min Mellommad. Han takkede høiligen for dem, og deelte broderligen med sin Contubernal P. Jersin.

Mandagen den 22de Juni 1829:

Ved min Hjemkomst iaften fra Munch mærkede jeg at, Fr. Mohn, begge Hvedingene og Ellerhusen vare ret lystige inde i Spise=Værelset. Fruen sagde mig at de vare komne af en Misforståelse. Hun havde nemlig Dagen før, sagt til Mohn, at hun ret ønskede, at Hveding kom en Aften op til hende med sin Violin, så vilde hun invitere Jomfru Roverud og nogle Andre, i Regard af Celle Stibolt. Fr. Mohn troede at såvel han som de Øvrige vare indbudne til iaften, hvorfor de også kom. De vare ret lystige og holdt vist ud til Kl. 1 á 2 om Natten. Jeg derimod forlod dem omtrent Kl. 11, for at begive mig til Hvile. Formedelst sin Særegenhed fortjener det, der hændte Ellerhusen for et Par Dag siden, her at indføres. Han fortalte mig det selv iaften(og var det som følger). Han gik nemlig tillige med Rolland ud for at bade sig, og træffer underveis en fremmed Dame, til hvem han sagde, idet han passerede hende, ”god Dag”. Hun vendte strax om, gik hen til ham og spurgte om han kjendte hende, da han tiltalede ham således. Ellerhusen svared hende, at han vel ikke kjendte hende, men at det var Skik i Bergen således at lægge for Dagen sin Agtelse for Fruentimmere, når man mødte dem. Hun vedblev at smigre således for ham, at hun udvirkede, at han fulgte hende hjem. Da hun derpå kom hjem, sagde hun til sin amnd:” Denne

Person som her står, traf mig på Gaden og sagde mig idet han passerede mig ”god Dag”, uden at have det ringeste Bekjendtskab til mig; hvad må vel Folk sige, og hvad skal vi gjøre med ham?” Hendes Mand svarede hende, at det var en smal Sag, og tog ned af Væggen en overmåde stor Hestepidske, for således at vild hævne Fornærmelsen. Ellerhusen, så snart han fik Øie på Hestepidsken, tog i Døren, løb af alle Kræfter ned ad Trappene og gennem flere Gader, indtil han kom til sit Hjem. Hvo kunde vel tilbageholde Latter ved at høre ham fortælle en sådan Hendelse?

Tirsdagen den 23de Juni 1829 (St.Hans Aften):

Iformiddag fik jeg vide, at Fr. Mohn skal holde i Aften et Symposium for sine Consorter, der tilligemed ham sidenefter skal tage ud til Woll, for der at holde sig lystige. Fruens Vogn havde de fået Lov på, men heste skulde de selv leie. Jeg såvel som Joach. Voss var overmåde vel tilfredse, fordi Fr. Mohn ikke viste os den Åre at invitere os til sig iaften, da vi formodentlig i så Fald vare måske blevne indlemmede i deres Selskab, hvortil vi ikke havde Lyst. Omtrent Kl. 9 iaften kom såvel Fr. Mohn som de andre hertil, for at træde til Vogns og derpå ages til deres forønskede Woll. Snart vare de alle færdige, og i Fruens Vogn paraderede Jensen, Holm, Linde, begge Hvedingene, Rolland og Ellerhusen; Fr. Mohn havde for sig selv sin enkle Chaise. En af dem syntes at vise sig ved at dampe ret skjønt og herligt af sin Ypsilant Pibe, en Anden (Ellerhusen) ved at have prydet sin Næse for første Gang med et Par Brillor, en Anden ved allerede at have fået Tømmer i Hånden og ved at give med Snerte adskillige Smæl, signalet på at de nu snart skulde Afsted. Det syntes, som om de alle vare allerede angrebne av Punschens Hede. Derpå droge de afsted, og Fr. Mohn erat duxet princeps onmium ceterorum. Joach Voss og jeg stode inde i Spise=Værelset, og så ret med Førnøielse hvorledes de droge afsted.

Derefter gik Joach. Voss og jeg ud på St.Hans Hougen der isandhed ved sine Særegenheder tiltrak sig aldeles min Opmærksomhed. De koner, som her på lignende Måder som i Bergen på denne Dag søge at fortjene sig Noget, sadde ei under åben Himmel, men havde derimod i lige Linjer hist og her opslået deres små Fjæleboder, hvori de havde deres kostelige Sager. Gynger vare også på mange Steder på St. Hans Hougen anbragte ei af Tauge men sammenføjede af Brædder, hvor en heel Deel Personer på een Gang, dog for Betaling kunde fornøie sig. Der vare nemlig i dem indrettede Sæder for 6 á 8 Personer, hvorpå de Reflekterende toge Plads. Ei vare opreiste Stanger, som i Bergen, offrede til Ildens Luer; kun et par Tjære=Tønder, opstillede på Brædder, skulde tjene i deres Sted. Dog var det især den så sjælden Sammenblanden af de meest forskjellige Scener, der meest fornøiede det stirrende Blik. Hist lagde en Kone med største Forsigtighed enten Ild under sin Kaffee=Kjedel, eller sad ved den allerede flammende Ild, her dandsede to Personer indesluttede af den tykkeste Skare, en rask Halling efter Musik; nu arbeidede hvirvlende Raketter sig snart frem gennem Fruentimrernes flagrende Kjoler, snart faldt de ind iblandt dem

der gyngede. Hist stod en Spillemand, omringet af en heel Deel, og spildede af alle Kræfter for den Skjærv, de Forbigående vilde give ham.

Da vi havde nok beseet os og bivåned adskillige Scener, gik vi hjem og kort derefter til Hvile.

Onsdagen den 24de Juni 1829:

Idag læste jeg Spaniens og Portugals Historie. Edter Middag kom Jensen alene tilbage fra Woll, for at kunde indkjøbe en Deel Fladsker spirituøse Sager til, såsom det Antal, de havde med sig derud fra Byen, omtrent 8 á 10 Fladsker, allerede vare tømte. Han havde ei engang så meget Tid, at han kunde læse det Brev, der i hans Fraværelse var kommet til ham fra hans Moder i Drammen. Så fængslet var han til dette så herlige Selskab ude på Woll!

Hen på Aftenen kom W. Frost til mig, og tilbød mig et Pibe=Rør for 12?. Jeg besaa det længe, og endelig købte J. Voss det for denne Pris. Da vi siden fik lyst til som en forandring, iaften at nyde et Måltid varm Spise, lagde vi hver 12 Skilling sammen og lode os derfor hver købe en Portion Bif=Steg. Måltidet holdtes hos Frost. Men såre længe måtte vi vente, førend Frost's Opvarter kom med den. Endelig kom han, og strax besattes Bordet med Talerkner og hvad der udfordredes. Også en god Fladske fire Skillings Øl lode vi os købe, der ret kom tilpas, da vi tørstede meget. Vi lode ret herligt denne Bif=Steg smage os, idet vi gottede os med den til langt ud på Natten. Joach. Voss og jeg gik derpå, styrkede ved dette Måltid hjem, hvor hver af os tog sig en god Pibe Tobak.

Torsdagen den 25 Juni 1829:

Idag ved Middags=Bordet kunde man tydelig mærke på Jensen og Fr. Mohn, der vare så hæse, at de neppe kunde tale, at de i deres lystige På Woll have fornøiet sig ret på Svire=Brødres Maneer. Også på Ellerhusen, med hvem deg idag fra Kl. 11 til 12 læste Geometrie, kunde man høre, at han vist ikke havde i samme Selskab givet efter for nogen af de Andre. Af Wiesener fik jeg iaften vide, at Fr. Møller har taget med en Student Bjørn til Drammen. Efter hans Sigende kommer han nok heller ikke tilbage, før end engang i næste Uge. Isandhed var det på en høist ubeleilig Tid, han påtog sig denne Tour, nu under Examen Artium, han dog visseligen trænger til at benytte næsten en enhver Dag. Jeg i det mindste havde ikke gjort det.

Wiesener og jeg gik derpå ned til Martens, hvem han skulde overbringe sit stemplede Papiir til sit Testimonium....Idet vi gik fra ham, bad Martens ham, for al Ting, at han skulde vel pløie Grammatikken og anvende den største Flid på sin latinske Stiil. Wiesener blev da nedslået, som ventelig var, og forsikrede Martens på, at han dagligen læste på den latinske Grammatikk.

Gid Skjæbnen måtte være såvel ham som alle os Andre gunstig ved den forestående Examen.

Fredagen den 26de Kuni 1829:

Tydscklands og Schweitz's Historie læste jeg idag. Jensen bad mig idag ved Middags=Tider, at jeg skulde tjene En af hans Bekjendte i at bortbære et Liig, hvilket jeg da og lovede ham, men da jeg siden fik høre at det næsten blot vare beryktede Personer, som skulde være med, så undskyldte jeg mig med, at at jeg just på den Tid skulde til Munch, sagde jeg ham, at han måtte see til at få en Anden i mit Sted. Længere frem på Eftermiddagen fik Fruen et brev fra Drammen, hvori var meldt, at Zarbell havde allerede holdt Forlovelse med Sara Nielsen, en datter af Skipper Samuel Nielsen, hvem vi så ofte havde påstået, medens Zarbell var her i Byen, var hans Forlovede, dog uden at vi nogensinde troede Virkeligheden derav.

Da jeg i hele Dag havde flittig læst på Historien, gik jeg mig en liden Tour ud ad Lande=Veien, hvor jeg passerede forbi Rolland og Consorter uden at give mig i Tale med dem.

Idag kom dessuden også Jomfru Roverud hjem til sine Forældre på et kort Besøg, såsom hun på Søndag eller Mandag igjen skal reise fra dem. Naturligt var det derfor at mine Tanker concentreredes til hende for hvem jeg isandhed har fattet en større godhed, en andre Fruentimmere, en Følge af hendes Forekommenhed og Venlighed forenet med Ungdoms Ynde.

Løverdagen den 27de Juni 1829:

Idag bestilede jeg nesten Intet andet, end skrev ind en latinsk Stiil til Martens; thi mit Blik stirrede næsten uafbrudt på Jomfru Roverud, der hyppigen svævede over Gårds=Pladsen ned til et Værelse lige overfor mit, hvor hun opholdt sig temmelig længe hver Gang. Ja, endog, da jeg spøgede med Roveruds lille Søn, Erik, nedenfor mit Vindue, kom hun hen til os og deeltog i at spøge med ham. Han fremførte endag et Spørgsmål: ”om jeg holdt af Nina (så hed hun)?” Hverken hun eller jeg kunde da tilbageholde vor Latter, Isandhed var det et kunstigt Spørgsmål! Dog snart afbrødes jeg den behagelige Spøg; thi Fruen kaldte på mig, at jeg skulde komme ind at spise til Aftens. Jeg sagde hende da et venligt ”Adieu”, som hun med et ligeså venligt Nik og muntert Smil. Isandhed har jeg ingensinde følt så meget for hende som iaften.

Hva Under altså, om min Sjæl længe efter var beskjæftiget med Tanken om hende?

Fruen fortalte mig iaten, at Fr. Mohn og Jensen var vrede på hende, fordi de havde optaget nogen af hendes Ytringer angående Jomfruene Smidt, Døtre af Spiseværten på Rigshos, pitalet, som skal være med dem tilvogns inorgen, som fornærmelige for dem. Isandhed må de just ikke være aldeles uskyldige, når de vilde kjøre sammen med en Jensen en Fr. Mohn, og en Rolland & etc..

Søndagen den 28de Juni 1829:

Med en ikke mindre stille Glæde talte jeg også idag med Jomfru Roverud og hendes Venlighed og Forekommenhed gjorde et ligeså stærkt Indtryk på mig idag som igår.

Af Kofods Verdens=Historie læste jeg de sidste Staters Historie. Også herved Glædede jeg meg meget ved dog endeleig at have fået Historien fra mig.

Efter Middags=Måltidet gik jeg ned til Caspary; hvor jeg just traf på den Patrouille , hvori Candid:juris Georg Krogh's erklæring for den i Anledning af den 17de Mai nedsatte Comission var indført. Overmåde interessant var det at læse denne hans Erklæring, i hvilken han blandt andet siger, at han deltog i de på Bryggen den 17de Mai afsungne Sange, og det såmeget som han formåede.

Efter Aftens=Måltidet lod jeg en Pibe Hollandsk Tobak smage mig godt ved at nyde den i fri Luft ude i Gårds=Porten, hvilken Nydelse end mere forhøiedes ved at Jomfru Nina Roveruds Spil på Fortepiano og ved hendes Sang. Dog , da tiden allerede nærmede sig Midnat, tyede jeg ind til mit Kammer, hvor jeg kort derefter modtog Søvnens gaver.

Mandagen den 29de Juni 1829

Også idag gjorde Jomfru Roverud et såre stærkt Indtryk på mig, og mine Følelser for hende steg til det høieste, da hun ved sin Hjemkomst fra Comedien beklagede sig for mig, fordi hun iaften skulle reise i sådant ubehagelig Vær; thi Lyndild, Torden og stærk Regn afvekslede hyppigen med hinanden. Ja, ? var det endog, at jeg havde iaften, da vi således taledes sammen. troloved mig hende; dog betænkende denne Sags Vigtighed, der ei bør skee uden efter at have nøie lært at kjende dens Charakter, med hvem man agter at indgaae en sådan Forbindelse, samt seende ind i Fremtidens Mørke, der ei just lover de bedste Udsigter, forjagede jeg disse Tanker af mit Sind, og ønskede hende en god Nat med Tillæg af en lykkelig Reise. Mange og såre forskjellige Tanker gjennemstrømmede min Sjæl, da jeg begav mig til Hvile, og alle maledede de mig Fremtiden med de blideste Farver, hvis jeg udkaarede mig hende til min Troelovede. Dog, af ovenmeldte Grunde, søgte jeg at bortjage disse Tanker af mit Sind, og snart tillukkede Søvnens mine mattte Øienlåge.

Tirsdagen den 30te Juni 1829:

Med Jomfru Mathiesen samtalede jeg længe i Formiddag og fortalte hende, at det Rygte allerede var udkommet her i Byen, at jeg skulde være trolovet Med Jomfru Nina Roverud, som jeg idag har hørt af adskillige. Dog, hvi skulde jeg vel bekymre mig om dette Rygtet, da jeg aldeles er overbviist om, at det er Usandhed? Og hvoraf skulde vel Folk kunne drage denne Slutning? Vist ikke af Andet, end deraf at jeg har talt med hende to Gange, og det aldeles ikke på nogen fortroelig Måde. Af Student Bjørn, der logerer i samme Gård, som Fr. Møller hørte jeg endog, at Jomfru Roverud skulde selv have udladt sig med, at jeg var forelsket i hende; men dette sagde jeg ham vist var en Usandhed; thi selv

om det end så var, anser jeg hende alt for fornuftig til selv at kunde udbrede Sådant. Langt heller er dette måske en Opdigtelse af hendes Misundere.

Da jeg iaften kom hjem fra Munch, fik jeg at vide, at Capt. Tønder var hos Fruen iaften, og havde han allerede nu, efter Jomfru Mathiesens Sigende, drukket temmelig meget så at han nok var meget heed i Hovedet deraf. Jeg gik da også ind efter Fruens Anmodning, forat holde ham med Selskab.

Onsdagen dem 1ste Juli 1829:

Jomfru Mathiesen fortalte mig idag at om 3 Uger skal Roverud, hans Kone og deres yngste Datter gjøre en Tour med Damp=Båden til Kjøbenhavn. Madame Roverud havde anmodet hende om, at hun i den Måneds Tid, medens de var fraværende, skulde forblive hos hendes ældste Datter, som er tolovet med Stud: med Thommesen såsom hun ei vidste, at hun allerede skulde være hjemme i Huset med sin Kjæreste, der ikke boer langt fra Roveruds Gård. Jeg kunde ei tilbageholde et Smil, da hun fortalte mig dette. Efter Middags=Måltidet gottede Joach. Voss og jeg os ret godt med at gennemhægle W.Frost, der gjorde seg ordentlig Umage for at raillere med den bergenske Dialect, som, sandt at sige, er noget skurrende, når man ret lægger på at tale Bergensisk. Frost trak sig som tabende bort, efterat vi havde ladet Wessles ord blive gjældende på ham:

”Du Slagter, som yppet Tretten,
Tre mark erlægger her i Retten.”

Derefter fulgte jeg ud med Frost ombord på den bergenske Dampbåd, som ankom hertil igår, og forundrede det mig meget ved at blive vaer, hvor ramponeret den var bleven fra den Tid, da jeg såe den i Bergen. Ved vor Tilbagegang fra Dampbåden gik vi ind til Claus Heiberg, der var kommet med den og som nu snart agter at absolvere Præliminer=Examen.

Torsdagen den 2^{den} Juli 1829:

I disse to sidste Dage har jeg gjennelæst Herslebs Bibelhistorie til Apostlernes Historie, dog ikke så godt at jeg ei behøver at læse mere på den. Ved Middags=Tider var jeg nede hos Martens, hvor jeg læste såvel mit som Møllers og Wieseners Testionium. Jeg for min Part var overmåde vel fornøiet med mit, uagted jeg ikke gjennelæste det så nøie, at jeg forstod alt af det. På Grund af min forrige lærer, Bremer, i disse Dager er kommet her til Byen, gik jeg tilligemed Fr. Møller ned i Hotel du Nord, hvor han logerer. Dog nøde vi ei den Fornøielse at finde ham der, da han nemlig var ude i Byen. Møller gik derpå hjem til mig, der bærede ham med en Pibe Tobak. (Han fortalte) Ikke længe efter kom Peter Berg, hvem jeg også opvartede med en Pibe Tobak. Han fortalte mig, at Carl Christie, der frembar Hilsen fra min Fader til Professor Sverdrup, havde sagt til ham, en god Trøst for alle dem, der iår skal fremstille sig til Examen artium. Sverdrup havde nemlig spurgt Carl Christie, om han skulde

fremstille sig til Examen artium i år, hvorpå Carl svarede ja, men tilføiede, at han frygtede meget, da der sidste Gang rejiceredes så Mange. Professoren gav ham da disse tørstefulle Ord: ”Det samme vil nok blive Tilfældet i år også.”

Fredagen den 3^{die} Juli 1829:

Resten af Herselbs Historie læste jeg idag. Men på Aftenen gik Joach. Voss og jeg op til Ellerhusen, hos hvem Albert Jersin, som nylig er ankommet, boer for Nærværende. Her fandt vi Aarsæth siddende, smøgende sin Pibe Tobak. Vi fik da også hver sin Pibe Tobak, og kort efter kom også Georg Krogh og Ludvig Daae, hvilken sidste kom for at aflægge sin Hilsen fra Albert Jersin. Disse to Personer kom snart i en heftig Samtale, hvori Daae påstod, at hvis Nogen styrtede ud fra Ellerhusens Vindue til den i en temmelig Afstand nedenunder liggende Jord=Grund, slog han vist ikke ihjæl. Krogh påstod det Modsatte, og da Hiin vedblev i sin Påsatnd, blev han anmodet af Krogh til at gjøre et Forsøg. Daae frabad sig dette, og Samtalen blev endt. Ikke længe efter gik vi Alle fra ham. J. Voss og jeg hjem til vårt Logis.

Længere hen på Aftenen kom J. Ege til mig, men da han kort efter kom at samtale med Albert Thopmsen, og jeg blev indkaldt til Aftens=Måltidet, sagde jeg dem begge Farvel, og gik ind.

Løverdagen den 4de Juli 1829:

I Krag Meiers Lærebog læste jeg de 80 første Paragrapher idag. Efter Middags=Måltidet kom Fruen, temmelig opbragt ind og kaldte ad sin Datter og Jomfru Stibolt. De gik da ud alle sammen, og jeg gik ind på mit Værelse, for, om mulig, at kunde fåe at vide Årsagen hertil. Ikke heller skuffedes jeg; thi strax beyndte Fruen at gåe løs på Jomfru Mathiesen i de groveste og harde Udtryk. Årsagen var, at Jomfru Mathiesen der har Penge tilgode hos Fruen, skulde efter Fruens Sigende, have villet trække på Kjøbmand Tofte&Juul, der er Fruen Penge skyldig. Jomfru

Mathiesen derimod påstod, at det ei forholdt sig således, men da Fruen ei vilde høre Raison i sin Vrede, brast hun (Jomfru Mathiesen) ud i Gråd. Isandhed gjorde Fruen sig største Mage for at Andre skulde høre hendes plumpe Udtryk, hvilket ikke gerådet hende til synderlig Ære.

Efter Aftens=Måltidet kom Ellerhusen til mig, der kort tilforn var kommet hjem fra Albert Jersin, hvis Testimonium jeg læste. Det var ret smukt og udmærkede sig især derved fra andre Testimonier, at dets Auctor havde deri ønsket Held til den forestående Examen ikke alene for Albert Jersin, men for alle Andre, som i år skal fremstilles sig til den.

Søndagen den 5te Juli 1829:

Glad i hu mærkede jeg idag tidlig hos Martens, at min latinske Stiil til ham var ret god, og aldeles fri for Grammatikalske Feil. Da jeg tillige med de Andre gik fra ham, sagde han os, at vi førstkommende Tirsdag aften kunde

afhænde vore Testimonier hos ham, hvilket var det samme som om han havde sagt, at vi nu snart måtte see til at betale ham.

Efter Middags=Måltidet gik jeg op til Ellerhusen, men da strax efter min Ankomst Jensen kom til ham tillige med sine Consorter, gik jeg ind til Albert Jersin, der logeres i samme Hus som Ellerhusen. Med ham talede jeg en temmelig lang Stund og gik derpå ned til Meltzer, med hvem jeg samtalede især om Examen artium. Idet jeg gik fra ham, tiltryglede jeg mig hos ham lidt Tobak da jeg ei var i Besiddelse af Noget. Længere hen på Aftenen kom Ellerhusen til mig, der opvartede ham med en Pibe af den Tobak, jeg havde tilbetlet mig hos Meltzer.

Mandagen den 6te Juli 1829:

Da jeg havde forladt Leiet, ilede jeg strax ud til Posthuset, da jeg nu længes ret meget efter Brev fra Bergen. Dog skuffedes jeg i min Forventning; thi til meg var der ikke Brev, men til Fr. Møller var der ikke mindre end 3, hvorfor jeg gik ud til ham, for måske af ham fåe høre noget Nyt fra Bergen. Ei det ringeste af Nyheder var der i hans Breve, sagde han mig.

Slutningen af Krogh Meiers Lærebog læste jeg idag og begyndte på Geographien, hvoraf jeg læste noget iaften. Efter Middag kom Skydsen efter Jonfru Mathiesen, og ei varede det længe før hun var færdig til Afreisen. Da hun derpå havde taget Afsked med os reiste hun til sit Bestemmelses=Sted: Drammen. Den skydsende Person tog Plads ved hende i Kareten, og han var den Styrende. Vist var de ikke kommet langt fra Byen, førend de modtages med Regn; thi ikke længe efterat de vare reiste, begyndte det at regne temmelig stærkt. Til al Ulykke havde heller ikke Jonfru Mathiesen taget Regn=Hat med sig. Tidlig begav jeg mig iaften til Hvile i Håb om at ståe tidlig op imorgen

Tirsdagen den 7de Juli 1829:

Af Geographien læste jeg idag Norge, Sverige, Danmark, England og Holland. Her på Eftermiddagen gik Uchermann og jeg ned til Martens, forat afhænde vore Testimonier hos ham. Han var just hjemme, og overleverede os dem med det inderligste Ønske: "Quod felix fanstumque sit!" Jeg betalte ham derfor 20Spd. og han var overmåde vel fornøiet derover. Uchermann derimod havde ei Penger med sig, men giver ham dog det samme, hvilket også Wiesener og måske Møller også betale ham. Straks efterat jeg var kommet hjem, kom Ellerhusen til mig, og, da han hørte at jeg havde afhændet mit Testimonium, anmodet han mig om at vise ham det. Da han havde læst det, samtalede vi længe, og Gjenstanden var, som sædvanlig, Examen artium, der nu i denne Tid forvolder så mange Ængstelser og Bekymringer. På den ene side forestillede vi os de mange sande Glæder. vi ville komme at nyde, hvis vi får Examen artium, men på den anden Side de mange Sorger, hvis det Modsatte skulde finde Sted.

Onsdagen den 8de Juli 1829:

Som fortsættelse i Geographien læste jeg idag fra Holland til Østerrig. Efter sluttet Måltid kom det til en heftig Strid imellem W. Frost, Joach Voss og jeg. Frost påstod, at det hørte til Danmark at gåe med Handsker, og fremførte som Exempel herpå, at alle Cadetter iagttage dette. Hverken J. Voss eller jeg kunde på nogen Måde billige dette, hvorfor vi også så længe stormede ind på ham, indtil han endelig måtte give sig Det, der mest ophidsede os imod ham, var, at han vilde fremføre Cadetterne som Exempel herpå, ret ligesom man skulde rette sig efter, hvad sådanne Petit=Maitres finde for Godt at gåe med.

Efter Aftens=Måltidet kom Ellerhusen; og da han af Fruen var bedet at komme ind til os andre i Spise=Værelset, tillavede hun en Bolle Punsch hvormed vi fordrev det Øvrige af Aftenen. Dog snart blev Bollen tømt, og da den ikke blev fyldt igjen, gik Ellerhusen kort derefter hjem, og jeg ind i mit Kammer, hvor jeg ikke længe derefter lagde mig til Hvile, for at samle Kræfter til Morgen=Dagen.

Torsdagen den 9de Juli 1829:

Fra Østerrig og til Østindien læste jeg idag i Geographien. Hen på Eftermiddagen gik jeg ud til Fr. Mohn, for af ham mueligens at fåe at vide, om Munk, der er reist til Skeen, ikke snart kommer tilbage igjen, før efter Examen artium. Isandhed var dette ikke vel gjort af Munk, men endnu mindre af Møller, der uden at sige mig det mindste har slået sig sammen med Berg, og antaget en anden i latinsk Stiil. Således har han da sat mig ene i Stikken. I denne min Tvilrådighed gik jeg ned til Martens, for om han muligens kunde skaffe mig En i Munks Sted. Dette kunde han ikke, men tilbød sig hver Løverdags Efter=Middag at ville vejlede mig i latinsk Oversættelse, tilføiende, at han troede, at jeg ei behøvede for denne korte Tid Nogen i latinsk Stiil, når jeg hver Søndag havde heri Øvelse hos ham. Jeg takkede ham da derfor, og fik af ham strax en Oversættelse, som jeg skal oversætte til førstkommende Løverdags Eftermiddag. Ved hjemkomsten fortsatte jeg min Læsning i Geographien. Kort tid efter kom Bruun til mig, og blev han af Fruen anmodet om at spise med os Andre til Aftens. Længere hen på Aftenen kom også Ellerhusen, som dog ikke længe efter gik hjem igjen.

Fredagen den 10de Juli 1829:

Fra Ostindien til Enden læste jeg idag i Geographien. Ud på Efter=Middagen blev Joach. Voss og jeg inviterede af W. Frost til at deeltage med ham og W. Koren i et Jordbær=Måltid. Vi takkede ham ydmygt derfor, gik hen med ham i hans Logis og fik snart Ende på hans Jordebær. Efter Aftens=Måltid kom til mig Ellerhusen, og samtalede vi indbyrdes længe om Adskilligt. Samtalen kom først om Fr. Voss og hans Kjæreste Jomfru Mohn, hvorded han fremførte en Handling, der i Bergen var bleven udført ligeså slet af Fr. Voss som af hans Kjæreste. Disse tilligemed Ellerhusen havde nemlig eengang været i

Selskab hos En af den Sidstes Slægtninger i Sandvigen i Bergen. Om Aftenen fandt Selskabet for godt at tilbringe Tiden med at sidde på Froundringsstolen. Ellerhusen kom just hændelsesvis at sidde på den, ved hvilken Fr. Voss forundrede sig over at han havde eengang fået en tom Kurv og eengang en fuld Kurv. Den Anden blev derover opbragt, fordi at han i så Manges Påhør og i Særdeleshed i hans (Ellerhusens) Kjæreste, skulde sige Sådant, så meget meere som det var Usandhed. Da derfor Legen var over, kaldte han Fr. Voss udenfor Døren og bad ham forklare angående det han kort tilforn inde i Stuen havde sagt om ham. Da han derpå søgte Udflugter og efter Opfordring ei vilde sige hvem han havde hørt det af, var hiin vis på at det var kommet fra Jomfru Mohn, og at det var hende, hos hvem han skulde have fået denne tomme Kurv. Et par dager kalder han derpå såvel Fr. Voss som Jomfru Mohn til sig, og spørger hende, om han nogensinde havde friet til hende, på hvilket Spørgsmål hun svarede nei. Han gennemhæglede dem begge derpå efter Fortjeneste og sagde Fr. Voss at det havde været ham en let Sag at fåe hans Kjæreste endog nu efter at hun var forlovet med ham. De to Forlovede skildtes derpå fra ham i Uvenskab, og var han fra den Tid ei i god Forståelse med Jomfru Mohn, lige til hun selv eengang proponerede at vilde drikke Forlig med ham og glemme det, der skeet var. Derefter blev de gode Venner, og fortalte han mig nu fremdeles, at Fr. Voss ved sin Bortreise fra Bergen til Christiania strængeligen havde af Jalousi pålagt hende, ikke at tale med Ellerhusen i hans Fraværelse, hvilket hun selv efter hans Bortreise fortalte Ellerhusen. Ligeså havde hun og ved Ellerhusens Bortreise fra Bergen yttret sig med at vilde give ham en Ring til Erindring, men da hun fik høre, at han havde fået Ring fra den, han skulde, og at han ikke ønskede Nogen fra hende. nødsagdes hun at lade fare denne Belsutning. Flere Beviser fremførte han nu på hendes Geilhed, som her vilde blive for mange og for delicate at anføre. Disse Træk skildre tydeligen nok, synes jeg, Fr. Voss's Forlovede!

Løverdagen den 11te Juli 1829:

Hen på Aftenen inviterede Fruen Ellerhusen, Bruun og Fr. Mohn tilaftens. Et par Boller Punsch bleve snart tømte og dens Virkninger viste sig snart for os Alle. Medens vi vare ret muntre, reiste der sig en Striid imellem Ellerhusen og Joach. Voss angående Begyndelsen til den Sang "Lassen de feurigen Bombe erschallen etc.". Den første påstod at det skulde være "Bombe", den Anden at det skulle være "Bolle", og vi askillige, Andre holdt også med Voss. Dog da Aarseth siden efter kom til og fremførte som det syntes, tilfredsstillende Grunde for at Ellerhusens Påstand var den Riktige, hældede vi Andre også til hans Mening.

Aarsagen til at Aarseth kom til os var, at han havde et Brev at aflevere til mig fra Theist Tørkelsen. I dette mærkede jeg, at der med denne Skipper er mig tilsendt fra Hjemmet sorrt Klæde, samt en Deel Sigarer og nogle Bøger. Saare fornøiet blev jeg ved at læse det og fik end større Lyst til at deeltage i vore Glæder, der

ytrede sig i adskillige uskyldige muntre Sanges Afsyngning, og i troeligen at tømme vore Pokaler.

Søndagen den 12te Juli 1829:

Strax efter Middag sagde Celle Stibolt os Farvel for at reise hjem til sin Moder i Drammen. Da hun var reist, begyndte jeg at skrive et Brev til Hjemmet og et til Alexander Gjertz, i hvilket jeg undskyldte mig på det bedste, fordi at jeg ikke havde skrevet ham til før. Just som jeg var færdig med disse Breve, kom til mig Ellerhusen og hans Fætter Gorbitz, hvilken sidste bad mig og Joach. Voss at fordrive Aftenen hos ham i Selskab med Ellerhusen, Peder og Albeert Jersin med et Glas Punsch. Længe, såre længe varede det, førend vi fik tillånet en Bolle. Dog endelig kom den ind på Bordet, og medens den varede, morede vi os ret herligt ved Sang. Albert Jersin sang også alene adskillige smukke Sange, hvoriblandt En der var forfattet af ham selv og viiste de, at Albert Jersin sikkerligen må have Digter=Talent. Da derpå Bollen tømtes, og det tillige var langt ud på Natten, gik Joac. Voss og jeg hjem til vort Logis. Kort Tid derefter hvilede jeg på Leiets og modtog Søvnens quægende Gaver.

Mandagen den 13de Juli 1829:

Tidlig på Formiddagen gik jeg til Ellerhusen, der ledsagede mig ind på Toldboden, hvor jeg traf Skipper Theist Tørkelsen, hos hvem jeg da afhændede det, der med ham var tilsendt fra Bergen. Nysgjerrigheden drev mig til strax ved min Hjemkomst at åbne Kassen hvor jeg især besåe det sorte Klæde. Ikke mindre glædede jeg mig over de tilsendte Cigarer.

Hen på Aftenen kom til mig Ellerhusen, Fr. Gorbitz og W. Frost, der tillige med mig deeltog i et lidet Eftersvælg(Mellemmad) bestående af Sukkerkavringer og hollandsk Ost. Da vi vel havde tilfredsstillet os dermed, gik vi samtligen på Komedien, for der at bivåne Opførlesen av Aksel og Valborg. Aksels Rolle havde den berømte Skuespiller Nielsen, Valborgs den ligeså udmærkede Madm Wexschall, og Munkens Rolle udførte den herlige Foerfom. Jeg formåer ei at adtrykke, hvor udmærket, skjønt og fuldkomment de udførte dem. Kun det veed jeg, at den Scene, hvori Axel og Valborg, efter at være adskilte i Kirken, tage Afskeed med hinanden, der udførtes af to sådanne fuldkomne Subjecter, var det skjønneste, jeg nogensinde har seet i mit Liv.

Tirsdagen den 14de Juli 1829:

For sidste Gang begynte jeg idag at repetere mine Sager til Examen artium, og var da Henophonis Anabasis det første jeg tog Fat på, af hvilke jeg læste 1ste Bog og de to første Kapitler af 2^{den} Bog. Ved Aftens=Tider kom til os Ege, som af Fruen blev anmodet om at deltage i Aftens=Måltidet, der bestod af Jordbær og Fløde. Længe taledede han med os, især om Examen artium. Efter sluttet Måltid kom ind til mig Fr. Gorbitz og Ellerhusen, der begge erholdt af mig to Piber god Tobak. Dog, da de imorgen tidligen vil forlade Leiets, og det var temmelig silde på Aftenen, gik de snart igjen hjem. Også Ege forlod os

derpå, forat gå en liden Tour ad Landeveien. Jeg tyede derpå til mit Kammer, hvor jeg fortsatte min Læsning i Henophon. Dog, snart tvang Nattens Mørke meg til at begive mig til Hvile, så meget mere som Søvnens tungt hvilede på mine Øielåge.

Onsdagen den 15de Juli 1829:

Som Fortsættelse i Henophons Anabasis læste jeg idag Resten af 2^{den} Bog samt de første Capitler af 3^{die} Bog. Strax efter Middags=Måltidet anmodet W. Frost mig og Joach. Voss om at kjøbe et Pibehoved af ham, som var ret smukt, men at det ikke var stærkt, blev siden befundet, da J. Voss var så uheldig, idet han vilde sætte Røret i det, at sønderbryde det. Frost påstod, at han skulde betale det, hvilket J. Voss ikke vilde, og opstod der da i Anledning heraf en heftig Strid imellem dem, som dog end te med at, J. Voss ikke vilde betale det, påstående at han havde sat Røret i det aldeles løst, og Hovedet var da så usselst at det ikke tålte så meget, kunde ikke han hjælpe for. Ved Aftens=Tider kom Ellerhusen og J. Voss til mig for at læse Matematikk. Idet vi bedst havde sat os ind i den, kom Fruen løbende ned til Vinduet i mit Værelse og råbte temmelig høit idet hun løb tilbage igjen, ”jo! det er ham!” Vi bleve aldeles forundrede, over hvad det vel kunde være og kunde heller ikke tilageholde vor Latter. Siden fik vi høre, at hun havde væddet med sin Datter om 1 ??, idet hun påstod, at det var Ellerhusen og hendes Datter det Modsatte.

Torsdagen den 16de Juli 1829:

Resten av 3^{die} Bog i Henophons Anabasis blev jeg i Formiddag færdig med, og begyndte på 3^{die} Bog i Homer, af hvilken jeg dog kun læste Noget over 100 Vers, da nemlig Student Dahl kom til os for første Gang efter at han havde holdt Sengen formedelst Bryst=Svaghed i over ½ År. Ham bad da mig Fruen mig om at holde med Selskab. Længere hen på Aftenen gik J. Voss og jeg som Indbudne hen til Frost, der iaften opvartede med Sommersild, Kavringer og Punsch. Frost, der skulde bivåne en Prøve på Cumediehuset, forlod os snart, men vi tilligemed Ege, W. Koren, Albert og P. Jersin forbleve tilbage og holdt os ret lystige med vores Bolle Punsch, såat vi vare temmelig hede i Hovedet, da vi gik bort. Ved vor Hjemkomst var Dahl endnu hos Fruen og deeltog med os Andre i Aftens=Måltidet. Da jeg ved Hjemkomsten ei var ret oplagt til Læsning, formedelst Punschens Virkninger, tilbragte jeg det Øvrige af Aftenen ved at holde Dahl med Selskab.

Fredagen den 17de Juli 1829:

3^{die} og 4de af Homers Iliade gjennlæste jeg idag. Noget hen på Farmiddagen kom Peter Berg til og spurgte han mig, om jeg med ham og J. Voss vilde gå en Tour ud ad Landeveien, som jeg da også gjorde, men Touren blev altfor lang, da vi næsten vare komne ¼ Miil fra Byen, førend vi tænkte på

Tilbagetouren. Deraf fulgte da også, at det næsten allerede var Middag, da vi kom til Byen igjen.

Ved Aftens=Tid kom til mig Fr. Møller, der deledede en Deel Sukker, Kavringer og hollandsk Ost med mig. Længe taledede vi sammen, og syntes det, som den Misforståelse, der imellom os har hersket fra den Tid han ved Munks Bortreise forlod mig og tog Berg med sig i latinsk Stiil, blev iaften hævet.

Ved hans Bortgang fortsatte jeg Læsningen i Homers Iliade lige til den frembrydende Nat nødsagede mig til at forlade den, og til derimod at nyde Søvnens Hvile.

Løverdagen den 18de Juli 1829:

Tidlig forlod jeg Leiet idag, og sandede jeg Ordsproget: ”Morgenstund har Guld i Mund”; thi næsten fik jeg læst 9de Bog af Homers Iliade i den årle Morgenstund.

Efter sluttet Middas=Måltid kom til mig Peter Berg, de tilligemed mig foryndte sin Mave med mine Sukker=Kavringer og hollandsk Ost. Af Mangel på Tobak tilbød jeg ham een Cigar, som han røgte med største Fornøielse. Fælles gik vi derpå ud, han til sit Logis, jeg til Martens, for af ham at fåe min Oversættelse gjennemseet. Adskillige Feil befandtes der i den. Dog trøstede jeg mig dermed, at den var temmelig vanskelig, ja langt vanskeligere end den, man pleier at fåe til Examen artium.

Ved Hjemkomsten fra ham begynte jeg på 10de Bog i Homers Iliade, af hvilken jeg omtrent læste de 200 første Vers. Da jeg indkaldtes til Aftens=Måltidet, anmodede Fruen mig om at tømme mit Glas Punsch, som længe havde ventet på mig. Jeg drak da det, og gjentog hvad jeg havde forsømt i at drikke, medens de andre flittig havde tømt dere Glasse og jeg siddet ved Bogen i mit Kammer. Også Claudina Meder drak med os Andre, og var hun iaften overmåde munter og overgiven, vistnok Virkninger af Punschen.

Søndagen den 19de Juli 1829:

Med Glæde nærmede jeg mig idag Enden af 4de Sang i Homers Iliade, som jeg blev færdig med ved Middags=Tider. Hen på Eftermiddagen. just som Jomfru Meder, Joach. Voss og jeg sadde med en Talerken Jordbær for os, trak en heel Deel Mennesker med temmelig Støi forbi vore Vinduer en Sprøite, hvorved vi alle strax kom på den Tanke, at der etsteds i Byen måtte være Brand. Jeg løb da strax ind, i mit Kammer for at iføre mig min Kjole og tage min Hat. Men hvor frapperte det meg ikke, da jeg, afterat have fulgt med Sprøiten et Stykke Vei, fik høre at den blot skulde prøves. Jeg vendte da hjem igjen, ikke uden Undseelse over at være bleven så skammeligen narret.

Ved Aftens=Tider gik J. Voss og jeg til Ellerhusen, hvor vi opholdt os ret længe, især jeg, de, efterat J. Voss var gåen hjem, blev af Ellerhusen og Gorbitz anmodet om at deltage i deres Aften=Måltid, bestående af Kavringer, Gammelost, Smør og Theevand. Da vi havde nydt det, fulgte de med mig ned til

mit Logis, hvor vi indbyrdes tilbragte det Øvrige af Aftenen ved behagelige Samtaler.

Mandagen den 20de Juli 1829:

De 12 første Capitler af Plutarch læste jeg idag, og forkom de mig vanskeligere, end jeg hade troet. Iaften besluttede jeg at bivåne Opførelsen av Pretiosa, romantisk Skespil i 4 Akter. De smukkeste og mest glimrende Dragter prydet de Fleste af de Spillende, dog var der i det Hele taget, i Stykket mere for Øiet end for Ånden. Men, da Declamation, ledsaget af Orchester=Musikken, herskede i Stykket, fik det et høit Værd. Tendentzen i Stykket var: En ung Pige, Pretiosa, (Jomfru Petgæs) var allerede i sin livlige Barndom bleven fra sine Forældres Huus bortrøvet af en omvandrende Flok Zigeunere. En ung Adelsmann (Nielsen) træffer på denne Flok, bliver forelsket i Pretiosa og beslutter tilsidst at flygte fra sin Faders Huus og at følge med Zigeurnerne. På deres Vandring gennem Spaniens Egne kom de til en Adelsgård, hvis Herre bliver forelsket i Pretiosa og som, da hendes Brudgom drager Sværd mod ham, lader dem begge bringe i Fængsel. Tilsidst for at befri de Elskende opklarer en gammel Zigeunerinde (Mad^m Wexschall) Sagen, erklærende, at hans Frændes Søn, hvem Faderen troede havde begivet sig på Riddertog, var den Ene at de Fængslede, og at hans egen Datter (Pretiosa), som for lang Tid tilbage siden troede var død, var den Anden. Nielsens, Foersoms (Zigeurnernes Formand), Jomfru Petgæs's og Mad^m Wexschall's Spil var godommeligt. Også Berg og Giebelhausen holdt sig godt ved Siden af de nye ankomne også udmærkede Skuespillere.

Tirsdagen den 21de Juli 1829:

Resten af Plutarch og en Deel Blade af Gesenii hebraiske Læsebog blev jeg idag ferdig med. Student Jensen, der endnu ikke lige fra St.Hans Aften ikke har tilbagebragt den af Fruen den tid lånte Vogn, der er sat i Pant hos en af Vognmændene hersteds, havde idag en heftig Trætte med Fruen, der med største Grund tilbagefordrede sin Vogn.

Ved Aftens Tid kom Ellerhusen og Samuel Steen til mig, hvilke i Fællesskap med J. Voss og mig tilbragte det Øvrige af Aftenen ved et Par Piber Tobak og Sang. Lige til sent utpå Natten fornøjede vi os således. Da derpå såvel Ellerhusen som Steen bleve hæse af den idelige Sang og Søvnens tungt lagde sig på deres Øielåge, begav de sig hjem. Også jeg længtes efter Hvile, især da jeg så uafbrudt havde arbeidet den hele Dag.

Onsdagen den 22de Juli 1829:

Unigheden og Misforståelsen imellem Jensen og Fruen tog idag således til, at han lod Fruen vide, at han ved Månedens Ende ftøttede fra hende.

Som fortsettelse i Hebraisken læste jeg idag alt det Prosaiske i Gesenii hebraiske Læsebog, på nogle få Blade nær. Efter Middags=Måltidet samtalede jeg længe med Fruen, der fortalte mig, at Jensen og Student Holm vare fortolige

Venner med en ung smuk Pige, der vasker for dem, og at de ofte tilbragte Aftenen i hendes Selskab. Sikkerligen må ei hun agte sin Uskyld stort, hvis hun andnu måtte være i Besiddelse af den!

Træt av den uafbrudte Læsning idag gik jeg efter Aftens=Måltidet op til Samuel Steen, i håb om at fåe prøve hans Spege=Lår, som J. Voss fortalte mig at han i Formiddag troeligen havde prøvet. Dog traf jeg ham ikke hjemme, hvorfor jeg, skuffet i min Forventning, gik hjem igjen, for at nyde Søvnens Hvile.

Torsdagen den 23de Juli 1829:

Resten af Prosaiske i Gesenii hebraiske Læsebog, samt de der indførte Davids Psalmer læste jeg idag.

Ved Middags=Tid var hos mig Samuel Steen og W. Frost. Da derpå J. Voss bestænkte Gulvet i mit Værelse med en Mængde Vand af min Vandkrukke og jeg greb til Regnehatten for at gjenglælde ham det, hvis han atter måtte ville gjøre det samme, kom jeg hændelsesvis til at give Frost et dygtikgt Slag av den, troende at det var Joach. Voss, der stod udenfor min Dør. Frost, der just havde i Sinde at betale den han af mig låenede Speciedaler, besluttede nu ikke at betale mig den for det første. Dog forandrede han sin Beslutning snart og lod mig fåe den.

Hen på Aftenen gik J. Voss og jeg, som indbudne op til S.Steen, hvor nød samtlige et behageligt Måltid, bestående af Spegekjød, Kavringer og Theevand! Av det første spiste vi så vel, at det var J. Voss og mig aldeles umuligt ved vor Hjemkomst at spise tilaftens, noget en meget sjelden Ret foresattes os, nemlig Beuf Steeg.

Fredagen den 24de Juli 1829:

Tidlig idag på Formiddagen gik Joach. Voss ig jeg ud ad Lnde=Veien lige til Professor Schelderups Landsted, på hvis Bænk vi der hvilede os en Tid. Ved min Hjemkomst begynte jeg på 1ste Bog af Horats' Oder, den jeg idag blev færdig med tilligemed et Par Oder af 2^{den} Bog.

Hen ved Middag gik jeg til Ellerhusen, hos hvem jeg nød en behagelig Pibe Tobak, og med hvem jeg samtalede længe.

Såre meget forundrede Fruen sig idag ved det sluttede Middags=Måltid over at der bestandig ved Bordet hersker sådan Taushed og at Fr. Mohn nu i den senere Tid viser en mindre venlig Tone end han tilforn pleiede at vise. Årsagen til det Sidste er let at utfinde, såsom Jensen, der er Mohns fortroelige Ven, kun sjælden er hjemme til Middags, men tvært imod er ude på Commerce både Dag og Nat, og således ei kan underholde Mohn med sit behagelige Selskab.

Iaften kom Ellerhusen til mig og kom han med J. Voss og mig overens om, at vi hver Aften lige til Examen artium skulde indbyrdes øve os selv i latinske Stiile og Oversættelser.

Løverdagen den 25te Juli 1829:

Resten av 2^{den} Bogs Oder i Horats og de 100 første Vers af Virgils Æneides 1ste Bog læste jeg idag.

Da i Formiddag Fruen Læste Cristianias Intelligens=Seddel, sagde hun sin Datter og mig, at Dampbåden Oscar skal imorgen gåe til Drøbak og indløbe i de smukkeste Steder underveis. Begge havde stor Lyst at være med, især da det kun kom at koste 1^{ort}12/- for hver Person, men da de ingen Mands=Person havde med sig, vilde de reise alene. Hvis jeg havde havet Tid, sagde jeg dem, skulde jeg med største Fornøielse blevet med dem.

Efter Middag gik jeg til Uchermann for at få Stilen til Martens og nødte mig hans Vertinde, fru Haslund, til at drikke en Kop Kaffee og røge en Pibe Tobak. Jeg takkede derfor og gjorde således. Ved Aftens Tid kom Ellerhusen til mig, og blev han af Fruen anmodet at spise tilaftens med os Andre. Imidlertid kom vi til at tale om Jensen, Jeremiassen og deres øvrige Consorter, der nu i denne Tid føre et epicuræisk Liv. Vi forundrede os over at Jermiassen, som nylig gift Mand, også deltager i deres Comercer. Fruen formodede, at det måtte være, for at han desto bedre kunde overgive sig aldeles i Vellystens Arne. Jeg derimod sagde: at han jo havde sin Kone hjemme, og at han derfor ikke behøvde på sådan Måde at tilfredsstille sin Vellyst. En almidelig Latter opstod derpå, jeg kan tænke, fordi jeg havde talt noget frit ud af Munden. Men at jeg jo havde Retten på min Side, måtte de alle tilståe mig.

Søndagen den 26de Juli 1829:

Som Fortsættelse læste jeg idag Resten af 1ste Bog i Virgils Æneide. Som Gjæst havde vi idag ved Middags=Bordet Ellerhusen, der også forblev hos os til Noget hen på Eftermiddagen, og drak en Kop Kaffee med os. Peter Berg hedrede os også med sin Nærværelse, hvorved vi kom på Tale om det herværende Skuespill=selskab, især de fra Kjøbenhavn nylig hertil ankomne. Da han derpå fortalte os, at imorgen Aften skal Cabale og Kjærlighed opføres, anmodede jeg ham om at see til at skaffe mig til imorgen den hos ham tilgode havende Ort, hvis jeg skulde fåe Lyst til imorgen at bivåne Opførelsen af dette Stykke. Gjerne vilde han også dette, så meget mere, som jeg har ventet efter den i så lang Tid.

Ved Aftens Tider gjorde jeg en liden Tour ud ad Landeveien, for således at forfriske mig efter Dagens uafbrudte Arbeide, og i Sandhed følte jeg mig ved Hjemkomsten oplivet og på ny skikket til imorgen at forrtsætte mine daglige Sysler.

Mandagen den 27de Juli 1829:

Tidlig forlot jeg idag Leiet ved den opgående Sol, og spredede dens Stråler en behagelig Varme trindt om i mit Kammer. Strax tog jeg fat på 2^{den} Bog av Virgils Æneide, og den Ende såe jeg med Dagens Ende.

Efter Middag forblev, efter Fruens Anmodning, Frost hos os Andre og drak en Kop Kaffee. Da han hændelsesviis vilde reise sig fra Canopeen og gåe frem på Gulvet, indvikledes han med sit Been i mine, faldt til Gulvet og låe der så lang han var. En høi Latter opstod derpå, og vilde han tillægge mig Skylden derfor, men klart var det, at den egentlige Årsag dertil låe deri, at han ei nøie nok havde brugt sine Øine.

Hen på Aftenen kom til mig Kobro, der ledsagede til mig min Skole- og Classe=Cammerat Synnestvedt, der igår ankom hertil, for at fremstille sig til Examen artium. Længe samtalede han med mig og det meest om Examen, som nu dagligen nærmer sig. Også sagde han mig, at også iår havde Sygdoms=Tilfælde fængslet ham til Sengen i mere end eet Fjedings=År. Da han derpå anmodede mig om, at være med ham iaften på Comedien, sagde jeg ham, at jeg dels ønskede, at fåe 2^{den} Bog af Virgils Æneide færdig iaften, og at desuden mine Finantser stode på slette Fødder.

Tirsdagen den 28de Juli 1829:

Da jeg idag fikk høre, at Examen artium først tager sin Begyndelse førstkommende 17de August, formedelst nogle Værelsers Istandsættelse på Universitetet, besluttede jeg ei at anstrenge mig for Meget med Læsning, såsom jeg nu har tilstrækkelig Tid til at repetere de af mine Ting, som jeg ei for sidste Gang har læst til Examen artium. For sidste Gang var jeg hos Martens i Eftermiddag, og takkede jeg ham Meget ved min Bortgang for den Redebonhed, hvormed han har veiledet mig i latinsk Stiil.

Ved Aftens=Tider kom til Fruen hedes Broder Captⁿ Tønder med sin Frue. Jeg blev anmodet om at komme ind for at holde ham med Selskab og strax tillådes en Bolle Punsch, og det en ret velmagende, om enskjøndt den var meget stærk. Da sidenefter Ellerhusen kom til J. Voss og mig for fælles at øve os i latinske Stiiløvelser, indkaldtes vi Alle samtalingen til Aftens=Måltidet. Fru Tønder lod iaften sin klartlydende Stemme høre, idet hun afsang nogle Sange. Såre behageligt var det at høre hendes nydelige Sang. Da derpå Captⁿ Tønder med Frue begav sig hjem forblev Ellerhusen endnu nogen Tid hos os og forsynede vi vore Glasse med den Dråbe Punsch, der endnu svævede på Bunden.

Onsdagen den 29de Juli 1829:

De 10 første Capitler av 1ste Bog i Livius læste jeg idag. Hen på Aftenen besluttede jeg at gåe på Comedien for at bivåne Opførelsen av 2^{den} Act af Jæger=Bruden, Vallerie, Skuespil i 3 Acter, og Bødkeren, Sangestykke i 1 Act. Parterre var det Sted, hvortil jeg havde Billet og længe stod jeg der i Trængselen, førend Dørene åbnedes. Tilsidst åbnedes den dog og med Møie arbeidede jeg mig ind, dog efter at have et eller andet Sted revet et Hul i min Kjole. Allene det sidste Stykke fortjente 1^{ort} 12/1, detjeg gav for min Billet. I dette udmærkede sig især Foersom, der havde Bødkerens Rolle, hvis Lige i comiske Roller jeg endnu ikke har seet. Jomfru Pätges (en Pige i Bødkerens

Huus og Johan (Nielsens) Kjæreste) udførte sin Rolle med en lige så stor udmærkelse som Foersom og Nielsen. Som vel fortjent blev derfor også Foersom og Jomfru Pätges, fremkaldt efter Stykkets Slutning. Årsagen hvorfor ; Nielsen ei fremkaldtes var blot derfor, at han så ofte var bleven fremkaldt; thi at han jo også havde fortjent det, er vel ingen Tvivl underkastet.

Hans Moe, der iaften havde foræret Jomfru Meder en Billet, og som ledsagede hende Hjem fra Comedien deeltog med os Andre i Aftens=Måltidet.

Torsdagen den 30te Juli 1829:

Da jeg idag forlod Leiet, gik jeg på Posthuset, for der at see, om der ikke var noget Brev til mig fra Bergen, hvilket jeg såre længes efter. Da der Intet var til mig, gik jeg ud til Møller, hos hvem jeg forblev til langt hen på Formiddagen. Fra ham gik jeg til J. Birkeland, med hvem jeg kom overeens om at, vi imorgen skulde gebynde at læse Numa Pompilius af Florian og fortsætte daglig, indtil vi blive færdige med de 6 første Bøger, hvis ikke Examen Artium måtte begynde før midt i August.

Idda, Skuespil i 5 Acter af Enevold Falsen, læste jeg idag, og det uden med deltagende Følelser. Længere hen på Aftenen hørte jeg af W. Frost, at Examens=Deputationen skal imorgen Formiddag forsamles, for atbestemme når Examen skal tage sin Begyndelse. Herover var jeg, for min Deel, overmåde vel tilfreds, såsom det dog er bedre jo før jo heller at gåe gennem den Skjersild, der dog engang skal gennemvandles.

Sidenefter kom også Ellerhusen, og tilbragte vi da det Øvrige af Aftenen til Afsyngning af nogle muntre Sange.

Fredagen den 31te Juli 1829:

1ste Bog af Numa Pompilius læste jeg i Formiddag fælleds med J. Birkeland, og i Eftermiddag 10 Capitler af Livius. Af W. Frost hørte jeg ved Niddag, at den idag forsamlede Examens=Deputation havde besluttet, at Examen skal beynde på førstkommende Torsdag, hvis det på nogen Måde er muligt at fåe Værelse på Univeersitetet færdige til den Tid.

Ved Aftens Tid kom Fruen med Datter, Joach. Voss, Ellerhusen og jeg på Tale om Jensen og Jomfru Mathiesen. Fruen påstd, at Jensen, der for Nærværende er i Drammen, vist nok kommer tilbage hertil med Jomfru Mathiesen, der også ventes daglig. Alle sagde vi, Fruen undtagen, at hun vist ikke ville tage med ham på samme Vogn, såsom hans Character ei står i det fordelaktigste Lys. Fruen påstod derimot, at hvis Jensen vilde være med hende, kunde kunde hun også gjerne tage med ham. Da siden Talen dreiede sig om noget Andet, sagde Fruen at hendes Datter ei var mod at sammenligne med Jomfru Mathiesen, en Kompliment, som, smigrende for hendes Datter, men høist anstøtelig imod Jomfru Mathiesens Character, hun gjerne kunde have forbeholdt sig selv og sin Datter.

Løverdagen den 1ste August 1829:

Som Fortsættelse i Livius læste jeg idag henved 30 Capitler af 3^{die} Bog. Kort før Middags=Måltidet gik jeg ned til Universitets Porten, hvor der var opslået, at den skriftlige Prøve ved Examen artium begyndte først=kommende Torsdag. De Pofessorer, der sidde i år i Examens Deputationen ere Bugge, Hersleb, Jacob Keiser og Mesel. Alle siges de at være meget humane og facile undtagen den Sidste.

Længere hen på Eftermiddagen kom, for at aflægge sin Hilsen hos Fruen, en stud:art: Houge fra Drammen, hvilken siges at være ret flink Da Fruen just var gået ud, forlod han os strax igjen, og sagde at han en anden Gang vilde komme igjen.

Ellerhusen med hvem J. Voss og jeg iaften udarbeidede en latinsk Oversættelse, tilbragte det Øvrige af Aftenen fælles med os Andre. Længe taledes vi om den forestående Examen, og jeg sagde ham. at han havde hørt, at Professor Hersleb skal, ved de skriftlige Udarbeidelsers Bedømmelse fåe et Anfald af Hovedpine, hvergang han støder på en Udarbeidelse der qualificerer sig til reject. Hvis dette forholder sig således da isandhed må vist ikke han med Glæde see Nogen rejiceret.

Søndagen den 2^{den} August 1829:

De sidste 20 Capitler af 3^{die} Bog i Livius læste jeg idag. Ellerhusen, Joach. Voss og jeg kommer overeens om at sidde oppe næsten i hele Nat og sikkerligen havde vi også fået bestilt langt mere i den tid vi vågede, som var til Morgenstundens frembrud, end vi gjorde, hvis ikke Frost havde seent ud på Natten, idet han komfra Selskab, beæret os med sin Nærværelse, hvilket hverken bekom ham eller os Andre vel. Thi efterat han længere end i 1½ Time havde siddet hos os, og således forhindret os fra at arbeide, bade vi ham Alle gjetagne Gange, at han vilde tjene os i at forlade os og ikke forhindre os i vår Læsning. Han påstod, at han ikke indsåe, hvorvidt vi kunde tvinge ham til at gåe, og sagde at han vilde forblive, så længe han lystede. Vi greb da til den sidste og nødvendige Middel at trege Magt med ham, uden at det dog ytrede sig videre, end i Spøg. Da jeg således ved at fåe ham udenfor Døren uheldigvis kom at aftrække ham den om ham løseligen omkastede Kappe, som dermed faldt i Gulvet, gav ham mig, i Alvor, et vældigt Slag med sin knyttede Næve i Panden. Først da blev jeg heftigen opbragt og en Lykke var det for ham, at jeg ei igjen søgte min Ret med Næven. På Ellerhusens anmodning dæmpede jeg nu min Vrede, og den hele Affaire tjente dog til, at vi fik Frost på Dørren.

Mandagen den 3^{die} August 1829:

Den catilinariske Krig av Sallust og en Deel Capitler af den jugurthinske læste jeg idag. Tidlig i Formiddag toge Ellerhusen, J, Voss og jeg os Tour ud ad

Landeveien, for at recreere os efter den foregående Nats Vaagen. Efter Middags=Måltidet blev jeg af Fruen adspurgt om jeg vilde tilhandle mig eet Pund Moreller, såsom jeg kunde fåe dem for meget billigt Kjøb. Jeg gjorde således, og både jeg og J. Voss købte, hver af os, eet Pund, men jeg spiste så meget af dem, at det nok havde bekommet mig ilde, hvorfor jeg levnedede nogle, som jeg lod blive stående til J. Ellerhusen, der iaften kommer til os. Ved hans Ankomst spiste vi, førend vi utarbeidede den latinske Stiil, en hel Deel Bringebær med Fløde til, hvilket bekom os meget vel. Derefter tog vi fat på den latinske Stiil, og efteerat vi med den vare færdige, besluttede Ellerhusen og J. Voss at sidde oppe også inat, men jeg derimod troede, at det vilde være meg bedre at lægge mig ned. Dog også de tyede til Sengen efter en kort Tid. Ei varede det længe, før jeg slumrede ind og nød ny Kraft til Morgendagens Arbeide.

Tirsddagen den 4de August 1829:

Da i Formiddag Ellerhusen var hos os, innbød Fruen ham til at deeltage i Middags=Måltidet, sigende at vi skulde fåe Bringebær=Crem, som hun vidste at han var en stor Elsker af. Han takkede derfor, men var han på den anden Side undselig over, at hun så ofte lægger sin Godhed for ham for Dagen.

Omtrent 40 Capitler af Sallust's jugurthinske Krig læste jeg idag. Frost med hvem står i en Misforståelse efter sidsleden Søndag, sendte fra Voss's Værelse ind til mig en Pige, der fallbød Moreller, med Tilføielse av, at jeg var en sådan underlig Person, og at hun ei måtte forlade mig, førend jeg havde kjøbt hos hende. Han troede vist nok ikke, at jeg hørte det, men mit Vindue stod just åbent, hvorved det blev mig desto lettere at høre det, især da han var noget høimælet.

Da efter Aftens=Måltidet Ellerhusen afsang en Deel Sange og Fruen og jeg hørte opmærksom på ham, holdte Caludine Meder sådan Støi med J. Voss, at jeg næsten troede, hun ei havde sine fulde Fem. Hun kastede ham ned Canopee, trak Tøffelen af ham, kastede den hen ad Gulvet, og først efter en lang Tid holdt hun op med denne i Grunden, utilladelige Spøg. Jeg blev rent forundret, og vidste ikke hvad Slags Anfald af overordentlig Livlighed, der var påkommet hende, og hvor den hørte hjemme. Hverken Ellerhusen eller jeg kunde holde os fra at smile over denne hendes Opførsel.

Onsdagen den 5te August 1829:

Omtrent 20 Capitler af den Jugurthinske Krig i Sallust læste jeg idag Formiddag. Det øvrige af Dagen nød jeg til at recreere mig i til Morgendagen, da den skriftlige Prøve begyndte. Mit Mod var langt bedre, end jeg havde ventet det, en Følge av, at jeg uavladelig havde bedet den Algode derom. Ei heller iaften, da jeg hvilede på Leiet, forsømte jeg at opsende mine Bønder til den Evige om Kraft og Styrke til at beståe mig i den skriftlige Prøve såvel imorgen som de to dernæst følgende Dage. Jeg foretilte mig på den ene Side den Glæde

og Veltilfredshed, jeg vilde komme at bringe mine Forældre og Velgjørere i Bergen, hvis jeg får Examen og på den anden Side, hvis det Modsatte bliver Tilfældet, den Sorg og Mismod, der ei alene vil ramme mig, men og dem. Jeg forestilte mig den usigelige Glæde, der vilde møde min Fader ved hans Hjemkomst, hvis jeg var heldig og lønnes for min hittil anvendte Flid.

Torsdagen den 6te August:

Idag var Dagen, da den skriftlige Prøve til Examen artium tog sin Begyndelse. Opgaven til den danske Udarbejdelsen var, som følger: "Kan Velgjøreren være Årsag til den Utaknemlighed, der vises ham:" Ei snarere var jeg bleven færdig med den, før jeg ilede til Martens, for af ham at høre den Dom, hand fældte over den. Glad i hu gik jeg fra ham, da han sagde, at jeg Intet havde at befrygte, omendskjønt at jeg havde besvaret den både med "nei" og "ja".

Ved Aftens=Tider kom til os Rolland, Ellerhusen og Fr. Mohn. Indbudne bleve de Strax til Aftens, og Punschen spillede snart i Pokalerne. Frost, der siden kom til, nødte vi stor strax til at gåe hjem efter sin Violin, og spille han adskillige Stykker, der ledsagedes af vor Sang. Hen på Natten begyndte de Indbudne at gåe hjem, og jeg og Ellerhusen, der i disse Nætter deler Seng med mig, tyede til vort Kammer, vor vi snart nød Søvnens Hvile.

Fredagen den 7de August 1829:

Idag Udarbejdedes den latinske Oversættelse på Universitetet af samtlige Candidati artium, og var den som følger:

"Plure de officiis docentium locus Quinctilianus, discipulos unum monet, ut præceptores non minus quam ipsa studia ament & parentes esse non quidem corporum, sed mentium, credant. Multum, inquit, hace pietas confest studio, nam ita & libenter audient, & dictis credent, & esse similes concupicent; in ipsos demiqve coetus scholarium læti & alacres convenient; emendati non irascentur; laudati gaudebunt; ut sint carissime; studio merebuntur. Nam ut illorum afficium est docere, sic horum præbere se dociles, alioquin neutrum sine altero sufficet. Et sicut frustra sparseris semina, nisi illa præmollitus faverit sulcus, ita institutio non mutum proficere potest nisi sociata tradentis accipientisque concordia. Licet enim satis exemplorum ad imitandum ex lectione suppet, tamen viva illa, ut dicitur, vox alit plenius, præcipue autem præceptoris, quem discipuli & amant & verentur. Vix autem dicipotest, quanto libentius imitemur eos, quibus favemus."

Martens, hvem jeg strax viste min Oversættelse, sagde, at han tænkte at jeg skulde fåe haud illaudabilis for den. Ingensteds har jeg forfeilet Meningen; kun et Par Ord har jeg, ved deres Valg, været mindre heldige med. En mængde har oversat "docentium" med Lærlinge og "sulcus" deels med Ild og deels med

Varme. Det aller første har Ege oversat således: Efterat Quinctilian i sin Lære om Pligterne har talt meget’.

Løverdagen den 8de August 1829:

Idag var det den sidste Dag, da den skriftlige Prøve stod på. Oppgaven til den latinske Stiil var denne:

Blandt Ciceros fortrinligste Taler bør Talen for Milo unægteligen regnes. Mellom Milo og Clodius fandt et så heftigt Uvenskab Sted, at de altid, når de viste sig offentlig, pleide at have en Skare af bevæbnede Ledsagere med sig. Da de engang mødte hinanden, ikke langt fra Rom, på den Appinske Vei, opstod en Strid imellem deres Ledsagere, i hvilken Clodius blev dræbt. Senatoren Tædius fandt det dræpte Liig på Veien og lod det strax bringe til Rom udenfor den Myrdedes Huus, hvor en stor Mængde af Clodius’ Venner ilede til. Her fremviste Fulvia, den dræbtes Hustru, ovrvældet af heftig Sorg. de græselige Saar, og opfordret den tilstrømmende Mængde til at tage grusom Hævn. Milo blev altså anklget for at have dræpt Clodius, og, skjøndt Cicero forsvarede ham med megen Kraft i den ovenfor nævnte Tale, blev han dog fordømt og begav sig i Landflygtighed til Massilia.

Også denne Udarbeidelse viste jeg Martens, som sagde mig, at jeg var aldeles sikker. Da jeg derpå spurgte ham, om jeg kunde være sikker for alle mine Udabeidelser, sagde han mig ja, og, idet han tog mig i Hånden, gratulerte han mig allerede.

Søndagen den 9de August 1829:

Glad over at have bestået mig således ved den skriftlige Prøve, at jeg intet har at befrygte, bestilte jeg næsten Intet idag, når undtages et Brev jeg skrev til mit Hjem, hvor jeg indberttede dem, at jeg, ifølge Martens’ Sigende, intet har at befrygte i Henseende til mine skriftlige Udarbeidelser.

Efter Middag kom til mig Synnstedt, med hvem jeg tog Touren ud på Fæstningen, hvor hændelsesvis en Kone falbød os en Deel Moreller, hvilke han, der var forsynt med Penger, kjøpte og delte broderligen med mig. Længere hen på Aftenen kom Ellerhusen og Gorbitz, med hvem jeg samtalede ganske længe. Fru Meder, der nu fremdeles står i en langt mindre end god Forståelse med Jensen, beklagede sig for os, at Jensen havde idag, efter sluttet Måltod, viist hende den Ringeakt ikke at takke hende for Maden. Ja, det syntes endog, at hun tog sig dette så nær, at hun ei var ret frisk iaften.

Mandagen den 10de August 1829:

Resten af det, jeg endnu ikke har læst af Sallust’s Jugurthinske Krig, læste jeg idag, foruden en Deel Capitler af Tociri Germania.

Synnstedt, hvem jeg har lovet min Veiledning i de sidste Sætninger i Holboe’s Geometrie, kom i Formiddag til mig. Mohn var idag syg, hvorfor han heller ikke deltog i Middags=Måltidet med os Andre. Frost sagde da ved Bordet idag,

da han hørte at Mohn var syg, at det ikke var mere end fortjent, da han i går Aften havde seet såvel ham som Rolland så perialiserede, at de neppe kunde gåe. Fruen fortalte mig, i Anledning af, at Mohn nu søger Omgang med Jensen, at det ei var rigtigheden handlet af Fr. Mohn således at bagtale ham, som han har gjort for hende, idet han sagde, at intet ordentlig Menneske vil søge Omgang med ham, og at det var blot for den Sags Skyld, at Jensen logerede hos hende at hun ikke får flere Logerende. Så ganske rigtigt var det vel ikke af Mohn, så meget mere som han nu står på en meget fortrolig Fod med Jensen, men at det jo var sandt, hvad han sagde, kan vel ikke benægtes.

Tirsdagen den 11te August 1829:

De 30 sidste Capitler af Taciti Germania, samt 1ste Tale imod Catalina af Cicero læste jeg idag. Hen på Aftenen spurte Jensen mig, om jeg vilde tilbringe Aftenen ved et Glas Punsch i Selskab med ham og en heel Deel af hans Venner. Jeg takkede for Indbydelsen, sigende, at det nu var så nær ind på den mundtlige Examen, og at jeg høiligen behøver, så at sige, hver Time til Repetition. Dog, den egentlige Gund, hvorfor jeg udsmykket min Undskyldning med dette Påskud, var fordi jeg vel vidste, hvad Slags Personer, Selskabet ville komme at bestå af, når det var Jensens Venner. Ei heller tog jeg fejl heri; thi ikke før fyldtes Pokalerne, før deres støiende Glæde begyndte, der især ytrede sig i en usædvanlig Skrål, der kunde høres lang Vei borte. Jeg forblev rolig på mit Kammer og læste på min Cicero, efterat jeg havde taget Nøkkelen af min Dør, for at ingen af de lystige Gjæster skulde bæere mig med deres Tiværelse, hvilket et Par af dem siden efter prøvede på. Omtrent ved Midnat endtes dette Symposium, og samtligen gik de derpå bort tilligemed deres Vert Jensen formodentlig for på et andet Sted, hvor de friere kunde vise deres Glædes= Ytringer, at fortsætte den her begyndte Commerce.

Onsdagen den 12te August 1829:

Ciceros 3 sidste Catilinariske Taler affærdigede jeg idag. Overmåde glad var jeg over mit nu for sidste Gang at have gennemlæst den Latin, jeg fremlægger til Examen artium. Desuden læste jeg også iaften 2den Bog af Numa Pompilius. Hen ved Aftens Tid fortalte Fruen mig en høist sørgelig Tildragelse som er i denne Tid. En Præst i Nordland havde en heel Deel Børn, og iblandt dem en smuk Pige på 17 á 18 år. Hver Gang Præsten reiste i Embed=Forretninger omkring til Kirkene, pleide han at tage med sig sin Kone. Imedens de således en gang var fraværende, savner husets Folk plutselig den ovennævnte Datter, og, efter at de forgjæves havde anstillet den strængeste Undersøgelse, troede de, at en Flok Forbireisende Finner måske havde bortrøvet hende. For således af Smerte Forældrene ved deres Hjemkomst over Barnets plutselige Bortkommelse, besluttede de at forarbeide en Liigkiste, nedgrave den i Jorden, og foregive for Forældrene, at en plutselig Død havde bortrevet hende. Forældrene komme og høre med den høieste Grad af Bedrøvelse, hvad Folket

fortæller. Dette skede for mange År tilbage siden, men hvad skeer --- for såre kort Tid siden kommer deres Datter til dem næsten nøgen tilligemed 8 små Børn, der røbede den yderste Armod. Pigen havde nemlig på hiin Tid i sine Forældres Fraværelse fundet Leilighet til at bortrømme med en Lands=Dreng som hun elskede.

Torsdagen den 13de August 1829:

3de, 4de og 5te Bog af Muma Pompilius gjennemlæste jeg idag. Efter Middags=Tid kom Student Dahl og anmodet Fruen og hendes Datter om at deltage med ham, Student Greve og stud:art: Wibye i en Kjøre=Tour. Længe vare såvel Fruen som hende Datter vaklende, da Veiret ei var behageligt, dog, da det begyndte at regne, undsløge de sig, hvorpå Joach. Voss, indtagende deres Plads, kørte med de Andre. Henved Aftenen kom de tilbage igjen, hvorved Eibye, som havde på Jensens Værelse efterat en smuk Silke=Paraplye, og som han ikke fandt ved sin Tilbagekomst, blev aldeles mismodig, og gik strax bort for at træffe de rigtige Forholdsregler angående denne Sag. Dog, Fruen, der imidlertid var gåen ud til sin Broder, Captⁿ Tønder, havde forvaret den, af Frygt for, at den i hines Fraværelse skulde Fruen mig om at tage med hende, J. Voss og Fruens Datter en Spadser=Tour ud på Fæstningen, hvilket jeg gjorde, omenskjøndt jeg havde havt større Lyst til hjemme at fortsætte min Læsning i Numa Pompilius.

Fredagen den 14de August 1829:

Omtrent ved Middags=Tider blev jeg færdig med 6te Bog af Mume Pompilius. Derefter gik jeg op til Peter Berg i den Hensigt af ham at låne mig en tydsk Bog, jeg kunde gjennemlæse til Examen artium. Hos ham fandt jeg stud: jur: Irgens, stud: art: S. Steen og en anden ubekjendt Person. Da Talen kom på de skriftlige Udarbeidelser ved Examen artium, fortalte jeg dem blandt Andet, at en vis Person skal under sin latinske Stiil have skrevet en Supplik, hvor han beder Professorene at undskylde ham, fordi han i sin Oversættelse har oversat sulcus med Sol. Da jeg vel havde udtalt, brast de alle ud i en høi Latter, idet Berg sagde, at den mig ubekjendte Person var just ham, som havde skrevet Supplikken. Det var nemlig stud: art: Landmark. Min Underlighed derover, var som ventelig, overmåde stor.

Fra ham gik jeg derpå til stud: art: W. Koren, for af ham at fåe låne mig en tydsk Bog. Han leverte mig een, men da den var så overmåde let, besluttede jeg ei at læse den igjennem, men blot at fremlægge den til Examen artium.

Løverdagen den 15de August 1829:

Noget af Kofods Verdenshistorie gjennemlæste jeg idag. Forresten gik det Meeste af denne Dagen bort med den ængstelige Forventning efter Udfaldet af den skriftlige Prøve ved Examen artium, som iaften viste sig. Omtrent Kl 9½ gik jeg da også ned i Universitetsporten, hvor en uhyre Mængde af Dimitterede og Dimissioner vare forsamlede. Just som jeg kom derin, kom Professor Bugge ud af Universitetet, og Mange omringede ham, spørgende om den eller den var gået reject. Hans Svar var bestandig: ” han troede ikke det”. Tilsidst kom Candidatus Haslund ud af Universitetet=Secretærens Værelse. Enhver stimlede da hen til ham, spørgende , om han var kommet igjennem. Også jeg spurgte ham, og fik til svar, at jeg var kommen igjennem. Alligevel, for end mere sikker i min Sag, fulgte jeg med Haslund til hans Hjem, hvorhen han undslap fra Mængden med blødende Hænder. Her så jeg da selv Listen over de Rejiceredes Navne og, da jeg merkede, at ikke jeg var i deres Tal, blev jeg aldeles vis i min Sag, og gik hjem for at bringe min Vertinde det glædelige Budskap.

Søndagen den 16de August 1829:

Omtrent ved Middags=Tid idag blev Listen opslået i Univrsitets=Porten, der indeholdt deres Charakterer, der admitteres til den mundtlige Examen. Kun Charakterene for Udarbeidelse i Moder=Målet og for latinsk Stiil blev bekjendtgjort; Charakterer derimod for latinsk Oversættelse blev holdt skjult, formodetlig for at sammenligne den med Charakteren for den mundtlige Latin. De fleste av Oversættelsene skal have været så slætte, at Professorerne skal have sagt, at hvis de skulde have Een for Oversættelse, måtte de have rejiceret omtrent 70. For Udarbeidelsen i Moders=Målet erholdt jeg Charakteren haud illaudabilis og for en latinske Stiil haud illaudabilis.

Hen på Aftenen kom til os W. Frost, hvem jeg anmodet om at tilbagebetale mig den ham lånte ½ Spd., da jeg imorgen ei engang haver Penger til Post=Porto. Da han sagde at han ei havde Penger, spurgte jeg ham om det var billigt, at jeg selv imorgen må låne Penger, fordi jeg ei kan få dem igjenbetalt, jeg har lånt. Fruen, hvem jeg har lånt 2½ Spd., tog formodentlig dette til sig, og kom strax ind i mit Kammer med 1Spd., sigende, i en Tone, der just ei røbede Venlighed og Tak for Lånet, at her var den ene Spdlr., og de øvrige 1½ Spd. skal jeg ved given Leilighed fåe. Jeg takkede hende, og lod som jeg aldrig mærkede, at hun havde taget til sig, det jeg havde sagt til Frost.

Fra Mandagen den 17de August til Fredagen den 11te September 1829 (inclusive):

I den største Deel af dette Tids=Rum holdtes den mundtlige Examen artium. Onsdagen den 19de August begyndte den og var jeg da oppe i Religion, hvori jeg af Professor Hersleb blev spurgt om Abraham og hans Søn Isak, samt Herodes Autipas og Johannes den Døber. Da jeg den Dag var noget upasselig, var aldeles hæs, en Følge av at Drøvelen var nede, og jeg tillige feilede Noget i

det første Spørgsmål, og ei vidste fra hvem Edomitterne nedstammede, erholdt jeg kun Charakteren: haud illaudabilis. Den følgende Dag, d. 20de s.M. var jeg oppe i Historie og Geographie. I Geographien fik i Norge jeg at opregne dets Stifter og Amter. Dets Fogderier derimod vidste jeg ikke, ei heller hvor Stiklestad låe, hvorfor jeg fik Charakteren: haud illaudabilis. De Spørgsmåle jeg af Lector Rudolph Keiser fik i Historie, vare om Pavene i Middel=Alderen, om Kong Oluf Trygvesøn og om Ninus og det assyriske Rige i Asien, hvilket Alt jeg besvarede tilfredsstillende, ig fik Charakteren laudabilis.

Fredagen den 21de s. M. blev jeg af Professor Bugge examineret i Latin. I prosaisk Latin fik jeg i det Capitel i Taciti Germania, og i Begydelsen af det Stykke, jeg fik at oversætte, var:

I poetisk Latin fik jeg i Horats's 1 Bog 12te Ode fra "Quid prius dicam solitis parentis laudibus" til Pallas honores" (inclusiv). For dette Fag erholdt jeg Charakteren laudabilis.

Løverdagen d. 22de s.M. examineredes jeg af Professor Sverdrup i Græsk. I poetisk Græsk fik i Homers Iliades 3^{die} Bog, fra 130te V:.... (Greske bokstavertil 155te V (....greske bokstaver....) (inclusiv) I prosaisk Græsk fik jeg i Henophons Anabasis 1ste Bogs 4de Capitel fra 14de Section: "... Gresk.... ..til 15de Section(exclusiv). Heri erholdt jeg Charakteren laudabilis.

Mandagen den 24de s.M. blev jeg af Professor Chr. Holmboe esamineret i Mathematik. I Arithmetik fik jeg i Logarithmer og i Æquationer, hvilket jeg fremlagde, og erholdt Charakteren laudabilis præ ceteris.

Torsdagen d. 27de s.M. var jeg oppe i Hebraisk og blev af Professor Chr. Holmboe examineret i Gesenii Læsebog i Dommeernes Bog 13de Capitel fra 21de V til 25de (inclusiv) og i 139de Psalme fra 1ste til 6te V (excl.). Uagted jeg sto mig så udmærket, at alle de, der hørte på mig, sagde mig, at jeg måtte fåe Charakteren laudabilis præ ceteris og jeg aldeles ikke blev ham et eneste Svar skyldig, fik jeg dog ikke bedre end laudabilis.

Løverdagen den 29de s.M. examineredes jeg af Lector Messel i Tydsk og Fransk. I Tydsk fik jeg et Sted i Dyveke, oversat på Tydsk og erholdt Chrakteren: laudabilis præ ceteris. I Fransk fik jeg i Numa Pompilius, af hvilken jeg fremlagde de 6 første Bøger, og erholdt Charakteren laudabilis præ ceteris.

Mine samtlige Characterer ere altså: for Moders=Målet 3, for Latin 2, for Gærsk 2, for Hebraisk 2, for Tydsk 1 for Fransk 1, for religion 3, for Historien 2, for Geographie 3, for Arthmetik 1, for Geometrie 1, hvis Sum 24 divideret med Fagenes Antal, giver Hovedcharakteren 2.

Løverdagen den 12te September 1829:

Ei snarere havde jeg forladt Hvilestedet, førend jeg begav mig hen for at høre Professor Holmboes Forelæsninger over Begyndelsen af 11de Capitel i 1ste Kongernes Bog. Det faldt mig temmelig vanskeligt at følge ham så hurtig med Pennen som han taledede, men formodentlig vil det nok falle lettere, når man værner sig tilat høre ham.

Min Misforståelse med Joach. Voss vedvarer endnu og vil sandsynligvis vedvare. Åsagen til denne Misforståelse er følgende: For en Uges Tid siden erholdt han af mig, efter forlangende, tillåns 1ste Deel af Sørøveren af Walter Scott. Da jeg kort Tid derefter anmodede ham i al Venskabelighed om, at han da allerede havde påført flere Fedt=Pletter, måtte vogte sig for at påføre den Pletter, begyndte han strax med sine sædvanlige plumpe og pøbelaktige Udtryk, der noksom vise hans Råhed og Udannelse. Jeg taug snart stille, da jeg i Korthed havde sagt ham min Mening, og såsom jeg ei besad Evne at kappes med ham i råde og plumpe Udtryk. Han udlod sig endog med at han vilde bruge sine Næver, men den, som havde fået Prygl, hvis det havde kommet hertil, er jeg såre bange for, var bleven ham selv.

Søndagen den 13de September 1829:

Tidlig på Formiddagen gik Wiesener og jeg ud i gamle Byens Kirke for at høre Pastor Kjerschow. Alt for tidlig kom vi derud, så at vi, indtil Gud=Tjenesten begynte, måtte vandre om blandt Grav=Høiene på Kirke=Gården. Præsten kom endelig, og vi begav os ind i Kirken. Skjønt og fattelig for Enhver talede han om”hvo der er min Næste, og hvorledes min Kjærlighed til ham bør være”.

Strax efter Middag gik jeg til Møller og Wiesener, hos hvem jeg også fandt Bjørsæth, J. Berg og Styrmand Krefting. De to sidste forlod os strax og omsider også Bjørsæth. Da jeg hos dem havde opholdt mig temmelig længe, kom også Joachim Birkeland, og blev vi strax enige om at have et Partie Boston, som jeg Schönbergs og Wieseners Veiledning forstår så taliter qualiter. Da vi havde spillet en Deel Partier, kom Bjørsæth igjen og foresloges da at 4^{ort}, som Bjørsæth i et VædderMål, angående Præliminær Examen, havde tabt til Wiesener, skulde vi samtligen nyde Godt af ved på et Spise=Qvarter at nyde et vederqvægende Aftens=Måltid. Vi gik da samtligen ud, efterat vi på Spise=Qvarteret ”Den nye Restauration” havde oplevet os med forskjellige Retter, gik enhver af os til sit Hjem.

Mandagen den 14de September 1829:

Da jeg nu dagligen venter brev fra Bergen, ilede jeg idag, da det var Post=Dag, ud i Post=Contoiret, for om der muligens skulde være Brev til mig. Brev var der til mig, hvilket så meget mere glædet mig, som jeg af Udskriften erfarede, at det var fra min Oncle. Men, hvor forbausedes jeg ikke, da jeg af Brevet erfarede, at de indlagte 10 Spd^e tilsendtes mig fra ham som et Erkjendtlighets=Tegn, fordi jeg med Held havde tilbagelagt Examen artium. Jeg besluttede da strax, da de tilsendtes mig i den Hensigt, at jeg på en sømmelig Måde skulde anvende dem til en eller anden Fornøielse, i Fællesskab med nogle gode Venner at tilbringe Aftenen med et (Par) Glas Punsch. Møller overlod mig sit Værelse, og kom vi overens om, at han og Wiesener skulde anskaffe et tarveligt Afens=Måltid, der kom at beståe af Brød, Gammelost, Smør, samt

noget Kjød og Melkevælling, der var en Levning af deres Middags=Måltid. Jeg derimod skulde tilveiebringe en Bolle Punsch for 8^{ort}. De øvrige, der indbødes af mig til at deltage i dette Lag, vare: Bjørsæth, Krefting, Peter Berg, Dometius, Schönberg og Joach. Birkeland. På Slutningen bleve de allesammen, når undtages Wiesener, Møller og jeg, temmelig hede i Hovedet. En blandt de første Skåler, vi udbragte, var som naturligt dens Skål. der var prima Causa til dette så muntre og skyldfrie Lag. Glassene tømtes derfor til sidste Dråbe, da min gode Oncles Skål udbragtes, der så vennehuld og godhetsfuld viste at påskjønne den for mig med Held tilbagelagte Examen artium.

Det tilbagelagte Tidsrum fra 14de September til Årets Slutning tilbragtes for det Meste med at freqventere de i dette Semester holdte Forelæsninger, hvilke jeg dagligen opofrede 6 ofte 7 Timer på Universitetet. Ved December Måneds Begyndelse avholdtes som sædvanlig Examen philologico – philosophicum og fremstillede jeg mig da til 2de første Afdelinger af denne og erholdt følgende Charakterer i følgende Fag: for Latin laudabilis, for Græsk laudabilis, for Mathematik laudabilis præ ceteris, for Historie laudabilis, for Hebraisk laudabilis præceteris, for Astronomie laudabilis præ ceteris

Juletiden tilbragtes temmelig muntert, da jeg fælles med Fr. Voss, T. og P. Jersin og adskillige andre Bekjendte ofte havde et lite Symposium, der undertiden ledsagedes af et Slag Trekort.

1830

Juni

De sædvanlige Ferier efter afholdt Examen philologios – philosophicum, som vedvarede til Udgangen af Februari Måned, fremskyndte så mangen munter Aften, som jeg tilbragte blandt adskillige af Venner, men ved Forelæsningernes Begyndelse forsvandt også de muntre Vennelag jeg undertiden bivåned, og Tanker henvendtes på noget alvorligere, nemlig på boglige Sysler. Som sædvanligt derfor freqventerede jeg Forelæsningerne omtrent 3 Timer daglig fra Forelæsningens Begyndelse til først i Juni Måned, der er den sædvanlige Tid til Examen philologics – philosophicum's Afholdelse om Sommeren.

Jeg tegnede mig til 3^{die} Afdeling og erholdt for Natur=Historie laudabilis, for Physik laudabilis præceteris og for Philosophi laudabilis. Jeg har således absolveret Examen philologico – philosophicum Med Hovecharakteren:

Laudabilis. Kun et Point manglede i at jeg havde fået Hovedcharakteren Laudabilis præ ceteris.

Den Tanke, jeg allerede i lang Tid har næret efter fuldført 2^{den} Examen at besøge mit Hjem, beskjæftigede mig nu ene og alene. En skøn Leilighed søværts til Bergen frembød sig just nu for mig med Spindværingen Gabriel Olsen. Mandagen den 14de Juni blev bestemt til Afreise, og mine Reisefæller vare Fr. Møller, Wiesener, Schönberg, J. Berg, J. Voss, H. Rolland, J. Frich og Bagervend Ellertsen.

Søndagen den 13de Juni 1830:

Søndags Aften, den 13de s.M., forlod jeg mit Lofis da jeg af Møller havde fået Løfte på at fåe Natteleie hos ham den kommende Nat, for desto hurtigere Mandags Morgen at kunde gåe ombord, såsom hans Logis låe nærmere det Sted, hvor Skibet låe, end mit. I denne Hensigt gik jeg altså ud til Møller, men ei længe havde jeg siddet der, før han, der var i et Afskeedslag hos Birkeland og ahnede at jeg sat hjemme hos ham, kom til mig og bad mig komme til Birkelænderne for at deltage i Afskeeds=Laget. I begyndelsen var det ret som et Venne= og Afskeds=Lag bør at være, men plutselig afbrød En blandt Selskabet, nemlig P. Berg, den behagelige Stemning; thi uden allerringeste Grund, som de øvrige blandt Selskabet sidenefter tilstode, anfaldt han mig ei alene med pøbelagtige Udtryk, men yppede endog Slagsmål, idet han vilde gjøre Brug af sin physiske Styrke. Til virkelig Slagsmål kom det dok ikke formedelst de Øvriges Mægling imellem os, men endtes med, at jeg forlod dette i Begyndelsen høist behagelige, sidenefter (i det mindste for mig) høist ubehagelige Afskeeds=Lag lang Tid før de Andre. Den eneste Grund til denne hans Frmgangsmåde mod mig formoder jeg kun at være den at han (efter Andres Sigende) er som et afsindigt Menneske, når han bliver heed i Hovedet af Vinen, og anfalder da den Første den Bedste.

Mandagen den 14de Juni 1830:

Mandag den 14de Juni kom jeg tilligemed de Andre ombord, men da Vinden var stille, blev vi liggende udenfor Christianias Fæstning til om Aftenen. Dog var dette ei så kjedeligt, som man skulde have troet; thi H.&D. Birkeland, Lampe, Røtting og Fr. Voss, der var komne ombord i den Hensigt at ledsage os et Stykke udenfor Byen, forskaffede os en behagelig Eftermiddag idet vi samtligen hver tømte flere Glas Viin og istemmede mangen muntre Sange. Hen på Aftenen, da gunstig Vind begynte at kruse Vandets Flade, forlode de os, og smigrede vi os allerede ved Håbet om at de bugnende Seil inden Nattens komme vilde sige Hoved=Staden Favel. Dog Vinden stillede af igjen, da Natten indtrådte, Himmelen sortnedes af mørke Skyer, Regnen spillede på Dækket, og idelige Lyn, der ligesom satte Horizonten i en glødende Brand og hvis Lige jeg hidtil aldrig har seet, jagde os ned i Laasten, for der på Brændeviinspiber og Planker - et hardt Leie - at modtage Søvnens Gaver.

Den frembrydende Morgen kaldte os op på Dækket, hvorfra vi endnu kunde skimte Tårnet, der hævede sig over Garnisons Kirken på Christianias Fæstning. Først nu svandt Byen bort for vore Øine og tabte sig tilsidst i det uvisse Fjerne. Reisen begyndte egentlig først nu, og de kjedsomme Timer, der meest indtraf, når Skibet enten lå ubevægeligt formedelst Stille, eller arbeidede sig op mod Vinden, fordrev i som oftest ved et Slag Trekort, muntre Sange og ved en rygende Bolle. Øst for Næsset var vi inde formedelst Modvind i en Havn, kaldet Ranessund, hvori vi på det derværende Gjæstgiversted, ved Navn Stokland? tilbragte en munter Dag. Den herværende Veert var i Sandhed en comisk Person, thi ved sine comiske Manerer og Gebærder rystede han vældigt vore Maver. Efter en Dags Ophold herseilede for en gunstig Vindud ad Sundet og derfa indenskjærs gjenom flere smalle Sunde, af hvilke især Stjernesundet udmærkede sig derved, at det ei engang var så bredt, at 2 Skibe kunde passere hinanden.

Efter et Par Dages Seilads silede vi med en såre gunstig Vind forbi Næsset, men da En af Skibs=Mandskabet, der var hjemmehørende i Spind, var bleven Syg unde Veis, bøyde Skipperen af og løb ind i Spind for at sætte i Land denne, hvorved vi da gik Slip af denne gunstige Leilighed, men erholdt derimod på den anden Side i Land i Skipperens Bolig i Spind et qvægende Aftensmåltid og blødt Leie.

Tirsdag den 22de Juni om Aftenen passerede vi Fyrtårnet på Hvitings Øen udenfor Skudenæs og med Møie krydset vi os op i Kobber=Vigen, før Natten kom. Den følgende Dag seilede vi kun een Miil, og ankrede om Aftenen i Karsun, hvor vi lå fast for Modvind i 3 Dage, hvilke vi tilbragte på sedvanlig Måde hos en Kone på Vibrands=Øen, ved Trekort, Sang og Punsch. Søndags Aften d.27.s.M., erholdt vi i Bukken hos Wilhelmsen et oplivende Aftens=Måltid og et qvægende Natte=Leie, jeg kan tenke i Regard af at hans Beslægtede Johs. Berg var med os. Efter at vi havde ligget over 8 dage på Leden glædede vi os ved snart til at fåe see vor Fødeby igjen ogTirsdag Eftermiddag, den 29de Juni, øinede vi den for os så kjære..... Snart skulde vi..... Sandvigen med sine hvitmalede Pakhuse, men snart også Ruinerne efter Ildebranden, der i afvigde Februar Måned (d. 26de) herjende ødelagde det skjønneste Distrik i Bergen. Ei før vort Ankeret kastedes ligeud for Toldboden førend flere Båder kom roende ud tio os, og de første jeg af mine Bkjendtere taledede med var, vare de Samme jeg på Thunæs sidst tog Afsked med da jeg reiste fra Bergen til Christiania, nemlig Alexander Gjertz og Jespersen. Med denne sidstes Båd blev jeg sat i Land og i Følge med disse to og min Broder, der allerede ved Nordnæs=Pynten var kommen ombord til mig, betrådte jeg igjen, efter henved 1½ Års Forløb, mine Forældres Huus, hvor jeg modtages med den varmeste Velkomst=Hilsen. Jespersen anmodede derpå om at tilbringe Aftenen hos ham, hvilket Tilbud jeg naturligvis mottog med Fornøielse. Kl. omtrent 7 gik jeg da ud til ham, hvor også Forvalter Søvig, Galschøt og Gjertz vare indbudne. Det var ret muntert, da især Gjertz på sin Viis afsang en Deel

Sange, til hvilke vi Andre secunderede. Søvig som jeg for første Gang var i Selskab med, lærte jeg at kjende som en egen, sær knarvurren Pebersvend. Siden efter har jeg også hørt sige, at han i høieste grad var mistænksom.

Søndagen den 4de Juli 1830:

Idag Eftermiddag var jeg indbuden til Selskab hos min Oncle, hos hvem, som sædvanlig kun Hagelsteens, min Tante og min anden Oncle (Joachim Rathman) vare. Der var, som det pleier at være, meget stille og kun en eller anden – skjælden literær – Samtale, der gik enten ud på Handels=Affairer eller Fruentimmer=Sager, afbrød Tausheden, når denne syntes at have varet alt for længe. Klokken var ikke mere, end vel 10 om Aftenen, da jeg tilligemed de Andre gik hjem.

Løverdagen den 10de Juli 1830:

Den mellem P. Grieg, Perregaard, F. Møller, Schönberg, Wiesener og jeg længe omtalte Tour til Ask blev idag igjen bragt på Bane, da Veiret syntes at vilde tillade det. Dog, da det henved Middag begyndte at regne og Flere af den Grund ei heller vilde deltage deri, blev den opsat til næstkommende Løverdags. For dog ei aldeles ingen Fornøielse at erholde istedenfor den forønskede Ask=Tour idag, indbød jeg til mig iaften F. Møller, F. Hansen, A. Wallace, A. Perregaard, P. Grieg, Schönberg og Wiesener, hvilke forskaffede såvel sig selv som mig en såre munter Aften.

Efter at have nydt behørig Mellem=Mad, kom et Boston=Partie istand og et Par Boller Punsch gjorde derpå sin behørig Virkning . Allerede vare flere af dem temmelig oprømte, da det dækkede Bord med en til hver Person paraderende Fladske Viin spåede et svare lystigt Udfald af Selskabets Munterhet. En mængde Sange bleve afsungne over Bordet og nogle af disse ledsagedes af Hånd=Klappen og Hurra Råb. Kl. omtrent 12 var Måltidet hævet og 1 á 2 Timer derefter tage vi alle (undtagen Perregaard) temmelig stærkt angrebet af Punschens og Viinens Virkninger, en Tour indad Strandgaden, hvor en og anden Bank eller Vandfønne omstyrtes af dem blandt os, der gave Munterheden og Kådheden det frieste Råde=Rum.

.....non est abliviscendum! Det var kun en lumpen Fornøielse vi der nøde, og Frækheden vist sig på den høieste Spids. Det var min første Gang og, si dens mihi propitius sit, skal blive den Sidste. Jeg og de Fleste af os vare kun Tilskuere, men Fr. Hansen og P. Grieg (hvis jeg ei feiler) rem exercebant. Kl. omtrent 4 kom jeg hjem, da såvel Wiesener som jeg, kjed af ensådan uædel Fornøielse, skildte Selskabet og gik hjem.

Søndagen den 11te Juli 1830:

For at recreere mig og blive befriet fra en stærk Hoved=Pine, Følgen af Gårs=Dagens Poculeren, fortrak Hansen, Wallace, P. Grieg, Fr. Møller og jeg en Tour tilfods for at gåe i Kirken, som jeg næsten havde bestemt mig til. Touren

gik først til Nyegaard, hvor vi drak et Glas Øl og et Glas Conjac, hvilket sidste især forjog Hoved=Pinen. Fra Nyegaards=Bryggen sat en Færgemand os over til Solheimsvigen, hvorfra i gik tilbage til Byen. Da vi var nærved Fløen, hvor Hansens Moder leier ud et Værelse om Sommeren, spurgte han os om vi ikke vilde gå ind med ham i Fløen og nyde et Glas Tody. Strax gave vi ham ei noget bestemt Svar derpå, men just som vi passerede Fløen spurgte Wallace ham om hvor det Glas Tody blev af, han tilbød os. Hansen taug stille, da han formodentlig deels troede, at vi ei bekymrede os stort om det, deels vidste med sig selv, at der ei var et åbent i Fløen. Touren gik derpå hjemad, hvor Middags=Bordet ventede mig.

Om Eftermiddagen var jeg tillige med Moder og Sødskende hos Hagelsteens, hvorfra vi kom hjem gjen omtrent Kl. 11.

Løverdagen den 17de Juli 1830:

I Eftermiddag blev den forrige Løverdags omtalte Aske=Tour bestemt at skulde foretages og de Samme, som da skulde deltage i den, vare også nu med. Thomas Angell forøgede dessuden Selskabet med sin Person. Kl. omtrent 5 toge vi fra Toldboden med en Lods=Båd og seilende for et lidet Vindkast af Vesten Vind kom vi omsider til Ask. Båden var alt for liden til så mange Personer og vel os at det ikke blæste stærkere.

P. Grieg var ei med, men hans Plads indtog J. Møller. Efterat et tarveligt Aftens=Måltid var nydt på Ask gik vi trætte at Touren til Sengs.

Søndagen den 18de Juli 1830:

Den landlige Luft bød os Søndag Morgen, skjønt Veiret ei var så behageligt, tidlig at forlade Leiet, og efterat Frolost var nydt var Ole Møller strax parat med sin Fiol og den ene Riel og Engelsk=Dands afløste den anden. Således hengik Formiddagen. Et prægtigt Middags=Måltid indbød os derpå til at tage Plads, hvor flere Æres=Skåler og dessuden andre Skåler bleve udbragte. Henved een Flaske Viin tømte ehnhver af os, såat vi var lidt oprømte, da vi gik fra Bordet. Eftermiddagen hengik som Formiddagen med Dans og Sang, indtil vi hen på Aftenen fik den ene Bolle Punsch efter den anden og bleve således temmelig lystige. Da en stærk Søndenvind hindrede os fra at tage til Byen iaften, besluttede vi at overnatte på Ask, og at tilbringe en Deel af Morgen=Dagen også her. Dog – vort Håb og vår Fryd var forsvunden: Proviant, Tobak og spirituøse Sager, hvilket Savn dog erstattedes ved at tilbetle os lidt Tobak hos Mad^m Fischer på Hop og ved at hente lidt Brændevin fra Gjæstgiverstedet Salus på den anden side af Fjorden.

Mandagen den 19de Juli 1830:

Mandagen hengled mindre munter for os, da vi af Mangel kun sparsomt nøde et Par Glas Punsch, og vi aldeles savnede Viin. Mandags Aften Kl. 5 toge

vi derfor far Ask. efterat have tilbragt der 2 Dage i Munterhed og Glæde, og Kl. 8 kom vi til Byen.

Søndag den 5te Septbr. 1830:

Var jeg i Selskab i Fløen hos Fr. Hansen, hvor jeg drak Dus=Skål med Hendrik Dediken og Hendrik Schreuder.

Tirsdag den 7de Septbr.

blev jeg til Aftens indbudet hos Fr. Møller, og da vi på Hjem=Touren (Kl. 3 om Morgen) drev lidt Commerce, stødte vi på Iver Øien, der især anfaldt Fr. Hansen og mig.

Torsdagen den 9de Septbr.

var jeg tilligemed Fader, Jespersen, Alexander Hansen, Galschødt, R.Reimers, T. Angell, Brynning og B. Reimers udkjørt til Sem i Arnevågen (26 km. utenfor Bergen). hvor vi ret forøiede os.

Søndagen den 12te Septbr.

høitideligholdt Fader sin 50 Årige Fødselsdag (han var bare 49 år) ved at indbyde til et Aftens=Selskab. Hagelsteen, H.Friele, min Tante, Morbrødre, Marstrandens, Jespersen og Alexander. I Regard af mig blev da også indbudne Fr. Hansen, A.Wallace, Perregaard, P. Grieg, Fr. Mølleer og Wiesener.

Wiesener var allerede på en liden Panke da han kom til mig; thi han havde nemlig været i Frokost=Selskab hos Irgens og drukket temmelig meget. Møller, der ved Bordet var temmelig heed i Hovedet af Vinen, kom lidt uklar med Dekke. Iaften drak jeg Dus=Skål med H. Friele og Hagelsteens' 3 Døtre.

Tirsdagen den 14de Septbr.

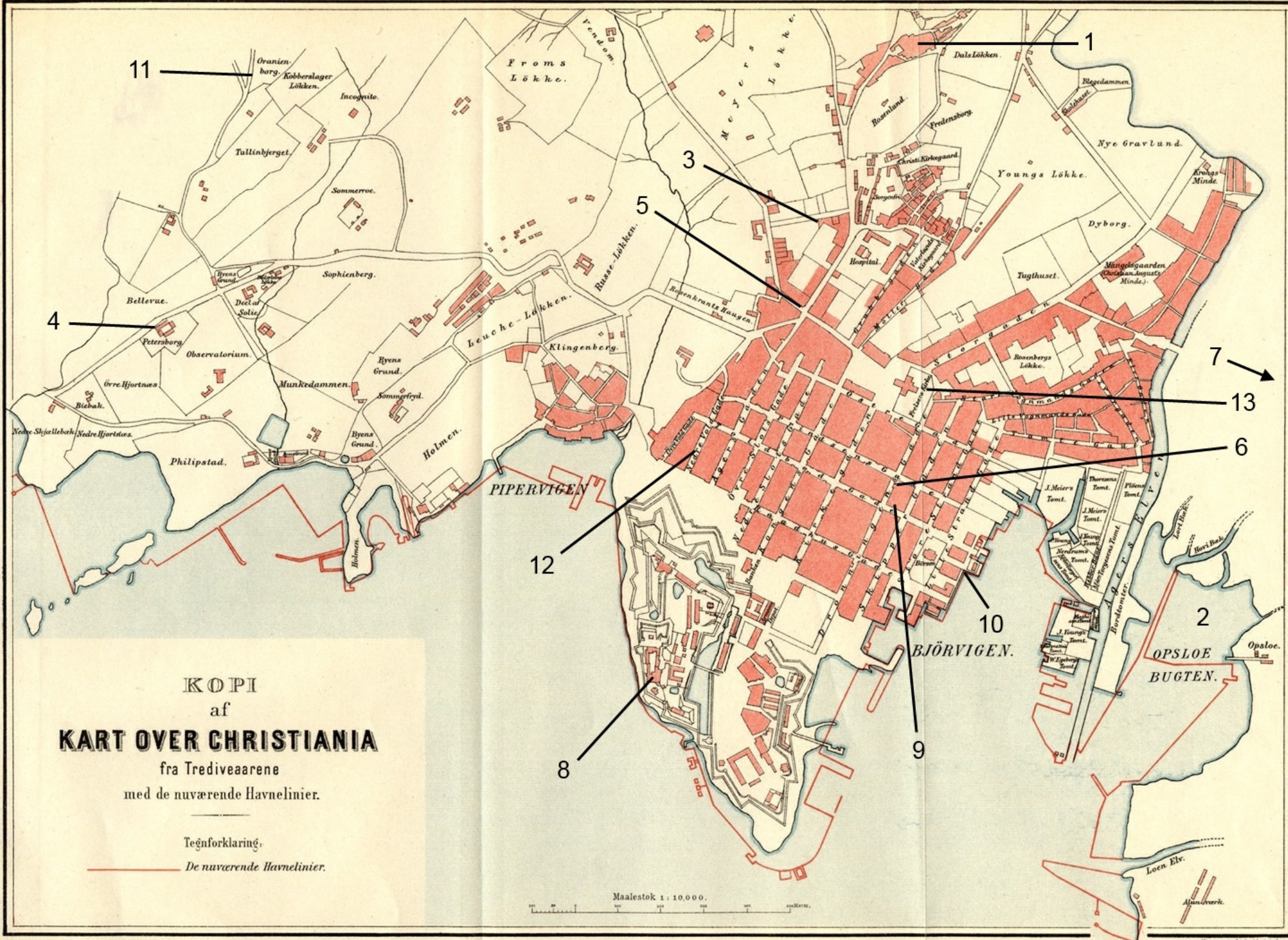
inviterede Jespersen mig og Fader tilaftens.

Løverdagen den 18de Septbr.

var jeg i Selskab hos P. Grieg hvor også P. & N. Holtermann, Irgens, Fam Grieg, Wiesener, J. & F. Møller og Schönberg var.

Kart-henvisninger

1. Aggers kirke = Gamle Akers kirke
2. Opslo kirke = Gamlebyens kirke
3. Comedia (Komedie) Plassering usikker
4. Petersburg
5. Det private teater - Plassering usikker
6. Posthuset. Tollbodgt. 24. Postkontorene skiftet plass etter hvem som var postmester. Fra 1811 til 1832 var posthuset på denne adressen.
7. Grønland
8. Slottskirken = Akershus Slottskirke. Slottet var i 1829 ennå ikke ferdig.
9. Hotel du Nord, Dronningensgt. 11. Nord-Europas mest kjente hotell på denne tiden fremover mot århundreskiftet. Kjent for sin hage med telt.
10. Tollboden.
11. Landeveien - Uranienborg
12. Musikk lærer Roverud. N. Vollggt.
13. Vår Frelsers kirke

KOPI
af
KART OVER CHRISTIANIA

fra Trediveaarene
med de nuværende Havnelinier.

Tegnforklaring.

— De nuværende Havnelinier.

Maalestok 1:10,000.